

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı: 46/Ekim 1985/2.-DM.

ULUŞAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZ GÜZ ATILIMI İLE DAHA DA YAYGINLAŞARAK SÜRÜYOR!

**SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST
ORDUNUN SALDIRI
TAKTİĞİ YERİNİ
SAVUNMAYA BIRAKTI**

İkinci yılına giren ulusal kurtuluş direnme savaşımız eskisinden çok daha güçlü bir zeminde ve bir yıllık mücadele içinde pişip çelikleşen ulusal kurtuluş birliklerimizin doğru önderliğinde gelişip güçleniyor. Bir yıllık sınavını başarıyla veren ve doğruluğu pratikte kanıtlanmış devrimci taktikimizin yolaçtığı gelişmeler temelinde sağlanan mevziler sağlamlaştırılırken, yeni mevziler hızla kazanılmakta ve mücadelemiz artık halk kitlelerini de kapsayarak nicelik ve nitelik olarak bir üst aşamaya doğru hızla yolalmaktadır. Halk kitlelerinin ancak silahlı propaganda ve ajitasyon temelinde yürütülecek bir mücadele ile saflara çekilebileceği, halk üzerinde bir tehdit unsuru olan ajan-muhbir yapı ve sömürgeci resmi güçlere darbe vurulmadıkça halka güven verilerek suskunluğunun parçalanamayacağı şeklindeki devrimci tesbitin yön verdiği devrimci taktikimizin ürünlerini vermiştir. Kürdistan halkı bu eylemlerin etkisi ile uyanıp geleceğe umudu canlanmakla kalmamış, geleceğini kendi elleriyle yaratma savaşımına bizzat katılmış, bağrından yüzlerce siyasi birliktarın safına katılarak, kendisi de Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağı altında saf tutmaya başlamıştır. Nitekim son aylarda geliştirilen eylemlere kitlelerin fiili katılımı gözle görülür bir artış göstermiş, çeşitli ilçelerde geliştirilen işgal eylemleri boyunca halk kitleleri savaşçıların etrafında kenetlenerek eylemleri tüm koşulsuzla desteklemiş, halkın da katılımıyla bu işgaller sırasında mitingler ve yürüyüşler düzenlenmiş, halk savaşçıların kayıp vermeden geri çekilmesinde etkin rol oynamıştır. Aynı şekilde sayısız köyde onlarca, yüzlerce kişinin katıldığı kitle toplantıları düzenlenmiş, halkı ERNK saflarında örgütlemeye faaliyetleri hız kazanmıştır. Şüphesiz ki bu ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir safhanın açılışı, kitleleşmiş mücadeleye doğru atılmış önemli bir

Devamı Syf: 2'de

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

«TC'nin sömürgeci politikasının temelinde imha vardır. Ermeni ve Rumları zorla imha ettikten sonra, Kürtler üzerinde de aynı politikayı gündeme koymuş, ancak Kürtlerin imhasını daha çok ince politikalarla gerçekleştirmeyi hedeflemiştir. Bunun için de dünyada eşi görülmemiş bir özel savaş yaymıştır. Bu savaşın esas amacı, bir halkı toplumsal ve ulusal özelliklerinden voksun bırakmaktır. Bunun için de tüm yöntemlere başvurmaktadır. Dünyada eşi görülmemiş bir uygulama ile bu halkın dilini bile yasaklamaktadır. Ekonomik genlik ve kültürel özümseme temelinde tam bir kısıpca olarak onu bütünüyle eritmek istemektedir. Ve bütün bunlar da özel bir savaş yönetimi tarafından yürütülmektedir.

Bu özel savaş, eskiden gizli olarak yürütülürdü. Son derece üstü örtülüydü. Parlamentoculuk, halkımızı kendi içinde parçalama işlevi borjuva partileri, Kürt küçük-burjuva örgütlerinin ve sosyal-şoven sahte sol örgütlerinin varlığı, bütün bunlar özel savası orten, gözlerden gizleyen kuruluşlardı. Bu aldatmaca ile gözler boyanarak, bizzat halkımız içinden çıkan birçok insanın dahi maruz kaldığı sömürgeçiliği görememesine yolaçılmıştır. »

YAZISI ORTA SAYFADA

**MUTKİ'DE İHANET
ODAKLARINA YENİ DARBE**

**2 Ajan Milis-Çete
Ölümle Cezalandırıldı.**

Mutki'nin Geyikpınar köyünde ajan milis-çetelerin bulunduğu bir eve yapılan baskında 2 çete üyesi öldürülürken, 6 kişi de yaralanmıştır. Çeşitli kaynakların konuya ilişkin olarak yaptığı açıklamada eylemi gerçekleştiren HRK savaşçıların başarıyla geri çekildikleri belirtilmektedir. Akşam saat 19⁰⁰ sıralarında gerçekleştirilen eylem esnasında köyde bulunan ve içinde 40 asker, 2 astsubay ile 1 subayın bulunduğu karakolda eylem süresince ateş altında tutularak, etkisiz hale getirilmiştir. Sömürgeci birliğin hareket edemez duruma geldiği bu tarama olayında, düşman büyük bir panik ve korku içerisinde düşürülmüştür. Ayrıca karakola yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde düşmanın kaybı konusunda bilgi edinilememiştir. Behçet Durmuş ve Mahmut Cañçakırgöz adlı ajanların cezalandırılması, alınan bilgilere göre yöre halkı üzerinde büyük etki bırakarak halkı sevince boğmuştur. Eylem anında karakolun da etkisiz kılması, halk arasında

Devamı Syf: 9'da

**LİCE'DE HRK SAVAŞÇILARININ
İNTİKAM EYLEMİ**

•Sömürgeci askerlerden 5 ölü ve çok sayıda yaralı var

Başarılı bir eylem gerçekleştiren HRK savaşçıları, sömürgeci bir birliği pusuya düşürdüler. Sömürgecilerden 5 ölü ve çok sayıda yaralı buldular. HRK savaşçıları usta bir biçimde kayıp vermeden eylem yerinden üstlerine geri çekildiler.

Tarih 1925; Palu-Genç-Hani-Lice ve çevre bölgelerinde sömürgecilerle karşı büyüyen kin ve öfke kıvılcıkları bir isyanın ateşini tutuşturmuş ve binlerce Kürdistanlı silahlanmıştı. Ama güçler dengesi değişti. Sömürgecilerin modern ordularına ve taktiklerine karşı aşiret ve kabile yöntemleri ile savaştan ve güçlü bir önderlikten yoksun olan hareket 1 yıla ulaşmadan eziliyor ve binlerce vatan evladı katlediliyor. Yine yüzlerce diğarağaçlarına çekiliyor. Sömürgeciler halkın üzerine acımasızca geliyor, vahşi katliamlar uyguluyorlardı. Tüm uğraşlarına rağmen, isyancılar, zalim düşmanı yenilme gücünü gösterememişlerdir.

Bu topraklara binlerce vatan evladının kanı dökülmüş ve bu kanlar Kürt olma bilincini canlı tutmuştu. Yıllar ilerledikçe yeni nesiller biraz da olsa bu dernekten uzaklaşıyor, tarihin bu günemyle bağlarını koparıyorlardı. Ta ki, ulusal

kurtuluş savaşının modern temellerde şekillenmeye başlamasına kadar. Bu kez durum çok değişti. Güçler yine dengesizdi. Ama devrimci güçler zayıf olanın güçlüyü, yani çekirgenin fil'i yeneceği taktiği biliyorlardı. İşte en önemli fark da burada yatıyordu.

Sömürgeciler, karşılarında hala 1925'in kabile ve aşiret savaşçıları varmış gibi hareket ediyorlardı. Bu nedenle 1925'de Diyarbakır'da kurduğu mahkeme ve darağaçlarını bu dönemde yeniden canlandırmaya çalışıyordu. Yine direnişin önderlerini mahkemelerinde yargılayıp, darağaçlarına götürecekti ve böylece yeni isyan dalgasını da bastırabilecekti. Tüm faaliyetlerini de buna göre yürütmekteydi.

PKK merkez ve diğer il davalarını Diyarbakır'a taşıyan sömürgeciler, 1925'tekine benzer bir planı uygulamak istiyorlardı. Ama, kısa bir süre sonra yarıldığını farkede

Devamı Syf: 9'da

**HRK BASIN BÜROSUNUN
V-NOLU AÇIKLAMASI**

**YAŞASIN
15 AĞUSTOS
DEVİRİMCİ
SALDIRI RUHU!**

Bir yıllık süre içinde faşist sömürgeçliğe ve yerli uşaklarına karşı irili-ufaklı yüzlerce saldırı eylemimiz ve silahlı çarpışmamız olmuştur. Bu eylemler ve çarpışmalarda faşist sömürgeci ordu güçlerinden 100'den fazlası subay ve astsubay olmak üzere, 1000 civarında asker öldürülmüş, 500'ün üzerinde de yaralı verdirilmiştir. Ayrıca bu süreçte eylemlerimizin hedefi olan 1 belediye başkanı, 1 doktor, 1 hemşire ve 16 liste öldürülmüş, 1 kaymakam ve 20'nin üzerinde polis yaralanmıştır.

(YAZISI SAYFA 10'DA)

PARTİZANIN MEKTUBU:

**15 AĞUSTOS
TARİHSEL
ATILIMININ I.
YILDÖNÜMÜNDE
DÜŞMAN
CEPHESİNDE DURUM**

•Stratejik olarak düşmanın saldırıda, halkımızın ise savunma konumunda olduğu aşamamız içindeyiz (...)

•Sömürgeci ordu, kendi tarihinde hiçbir zaman karşılaştığı bir biçimde bu son bir yıllık süreç içerisinde büyük yıpranmaya uğramıştır.

•Mademki HRK, bugünkü ve geleceğin gelişmelerinin yaratıcı gücüdür, düşmanın askeri açıdan ona yönelik bir imha savaşını içinde olması da o halde kaçınılmazdır.

(YAZISI SAYFA 18'DE)

**YENİ DÖNEM
ŞEHİTLERİMİZ
BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR
KÜRDİSTAN'A
GİDEN YOLDA
YÜKSELEN YIKILMAZ
ABİDELERİMİZDİR**

(YAZISI SAYFA 4'TE)

Devamı Syf: 9'da

PARTİZANLARIN KALEMİNDEN AĞRI DİRENİŞİ

Başta Kars yöresi olmak üzere alanın genelinde düşmanın en fazla başvurduğu karşı-devrimci faaliyet ajan-muhbir yapının geliştirilmesidir. 1984 dönemi ağırlıklı olarak Hakkari-Siirt alanında gelişen mücadelemize karşı kullandığı şiddet politikasının kendisi açısından yararlı sonuç vermediğini anlamış olacak ki, düşman mümkün olduğunca daha "yuşuk" bir politika güdüp halkı karşı-devrimci faaliyetler için örgütleyerek kazanmaya çalışıyor. Ayrıca ülke genelinde Parti önderliğinde yayılmak istenen devrimci mücadelenin engellenerek dar sınırlar içerisinde hapsovlunmasını sağlamaya çalışıyor. Bunun için geniş bir alanda mücadelenin mesru bir nitelik kazanmasını engellemeye çalışıyor. Seçtiği yöntem şiddet yoluyla halkı sindirme yerine "şeker" politikasıyla halka iyi dost görünmeye çalışmak, halkı kazanarak muhbirliğe teşvik etmektir. Mücadelemizin biraz daha geç el atmasını ötürü burada 85 öncesinde ajan-muhbirlik ve devletle içli-dışlı olma olayı öyle yaygınlık kazanmıştır

Devamı Syf: 3'te

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST ORDUNUN SALDIRI TAKTİĞİ YERİNİ SAVUNMAYA BIRAKTI

Başarılı Syf: 1'de

adımıdır. Ve bu adım her geçen gün daha da güçlenmektedir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizdeki bu gelişip güçlenmeye paralel olarak faşist ordu saflarında da bir takım değişiklikler gözle görülür biçimde başladı. İkinci ve üçüncü orduların tümünü, birinci ordusunun ise en seçme birliklerini, yani ordusunun 2/3'ünü Kürdistan'a yığan sömürgeci yaygın operasyon ve aramaları sınırlandırarak son bir iki ay içinde kuvvetlerini yerleşim merkezlerinde konumlandırmışlardır. Mücadelemizin gelişimi karşısında siyasal planda geri adımlar atan ve Genel Kurmaylık Hareket ve Daire Başkanlığının 17 Ağustos'taki Brifingi ile bunu en açık tarzda ortaya koymak zorunda kalan sömürgeci orduda da aynı geri adımı atmaya başlamışlardır. Ordunun saldırı taktiği işlemez kılınarak savunmaya geçmeye zorlanmıştır. Baharın ilk aylarında görülen sömürgeci faaliyetleri son bir iki ayda göze çarpması özelliğini kaybetmiş, düşman kuvvetlerindeki harekettillik adeta yerini hareketsizliğe bırakmıştır. Seyyar Ordu Birliklerinin takviyeleri büyük oranda geri alınarak varolan güç daha ziyade kır karakollarında mevzilenmiştir. Bir karakoldaki asker sayısı hemen hemen ilçe merkezindeki sayıya yaklaşarak bazı yerlerde 80 kişiye kadar ulaşmıştır. Savunmaya elverişli olmayan karakol yerleri hızla değiştirilmekte ve gece vuku karakolların etrafı ışıklandırılmaktadır. Faşist ordunun yönetim gücündeki değişiklikler yaygın olarak göze çarpmaktadır. Ordu, gücünü yaygın olarak seferber etmek yerine daha çok pusular ve güçlü ihbarlara dayanan operasyonlarla sonuç almaya çalışmaktadır.

Sömürgeci-faşist ordu saflarındaki bu değişimler ve savunmaya geçme durumu, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi karşısında geriye atılmak zorunda kalan bir adımı ifade etmektedir. Mücadelemizi bastırarak başarısız kalan faşist ordu, üstelik bu süreçte hızla başaşağıya gidisi yaşamış, çok sayıda kayıp vermeye de kalmayarak birliğini koruyamaz hale gelmiştir. Yaygın güçle ve güncelle yapılan operasyonlar orduyu fiziken yıpratmış gibi, HRK güçleri karşısında içine düşülen acz, sürekliliği boş geri dönülmesi, binlerce kişinin birkaç kişiye karşı savaşında kayıpların daha çok kendilerinden olması ve her an ölümlü korkusu gibi nedenlerle ordu saflarındaki moral bozukluğu, çürüme ve çelişkiler de had safhaya ulaşmıştır. Ordudan kaçışlar ve intiharlar artmış, askerler arasında ölüme varan münakaşalar yaygınlaşmış, üst kademelere kin ve itaatsizlik derinleşmiştir. Şişme propagandaları ordu saflarında yaratılmış olan içi çok güven, HRK güçlerinin çeliktin duvarına çarparak tuzla buz olmuş, efsane yıkılmıştır. İşte sömürgecinin telaşa sürükleyen ve saldırı konumundan savunma konumuna geçmeye zorlayan gerçek budur. Tek dayanak noktası ordu olan sömürgeci devlet, sarıslan ve dağılmakla yüz yüze gelen bu dayanacağı yeniden olmayanı, daha fazla çürümelerini engellemeye hedeflemektedir. Ancak bir kez çürüme ve dağılma başlamış ve üstelik gelişmeye de onu arttıracak yöndedir. Sömürgeci pasalar hangi çareye başvurursa vurulsun gelişmelerin yönünü lehlerine çeviremeyecek, tarihi tersiyiz edemeyecektir.

Sömürgeci ordularının da gelişmelerin önünü alamaması üzerine umutlarını bir kez daha ihaneti geliştirmeye bağlamışlardır. Özellikle son zamanlarda sömürgeci faaliyetin ağırlıklı yanı sıra bu doğrultudaki çalışmalar oluşturmaktadır.

İhanet yaygınlaştırılarak kitlelere mücadelede güvensizlik yaratmak ve bu güvensizliği ajan-milis yapının üzerinde şekillendirileceği bir yapıya dönüştürmek hedefi güdülmektedir. Teslim alınmış bir-iki hain unsur aylarca kitleler içerisinde dolaştırılarak umutsuzluk yaratılmak istenmektedir. Sıradan insanlar gözaltına alınıp işkenceye geçirilerek bazı "suçlar" yüklenmeye çalışılmakta ve eğer bu kabul ettirilirse suçluluk psikolojisi derinleştirilerek ajan faaliyetine kullanılmaya çalışılmaktadır. Bu yeni çabalar "pişmanlık yasası"nın boş çıkarılması ve "köy korucuları" adı altında milis oluşturma çalışmaları işlenmeye hale getirilmesinin doğrudan bir sonucu olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır. Açık ki, sömürgeci yaygın olarak milis güçler oluşturup devreye sokmak ve ordularının yıpranmasını engellemek istemektedirler. Ancak bu politika ulusal değerlerin ve tüm sınıf ve tabakaların bu denli kıyıma uğratıldığı ve böylesine bir inkarcılığın egemen olduğu Kürdistan'da başarıya ulaşma koşulları bulamamaktadır. Eskiden beri devrimci gelişmenin karşısında olumsuz ihanetçi birkaç aşiretin silahlandırılması bu politikanın işlediği anlamı gelmektedir. Sadece eskiden bu aşiretlerin bünyesinde varolan karşı-devrimci açık bir nitelik kazanarak sömürgecilikle bütünleşme tamamlanmış olmaktadır ki, bunların sayısı sorderece azdır. Üstelik bu aşiretler tarihten beri sürekli ihanetçi bir karakter sergilemiş olan aşiretlerdir. Buna karşılık geçmişte direnmiş birçok aşiret, devlet silahlarını tüm baskı ve tehditlere rağmen kabul etmemekte, yine halk kitlelerini silahlandırmaya politikası da iflas etmiş bulunmaktadır. Geniş halk kitleleri silah almaya kesinlikle reddetmişlerdir. Zorla silahlandırılan bazı kesimler ise ya silahlarını götürüp geri vermiş veya Kürdulus Birliklerimiz tarafından silahsızlandırılmışlardır.

Düşmanın yaratmaya çalıştığı teslimiyetçi yapı, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı etkiler ortamında tutunamayıp dağılmaktadır. Halk kitlelerinin mücadele karşısındaki duyurluğu giderek gözle görülür bir şekilde artmaktadır. Gerçekleştirilen eylemler yaratılmak istenen teslimiyetçi yapıyı kırmak ve oynamak istenen oyunları boş çıkarmakla kalmamakta, direnişçi yapıyı egemen duruma getirmektedir. Düşman, gelişen mücadele karşısındaki acizliğini birçok biçimde açıkça itiraf etmek zorunda kalmakta ve bu, halk kitlelerinin gözünden kaçmayarak mücadeleden zaferine inancı beslemektedir.

Bütün bu başarısızlıklar ortamında düşman yeniden cezavelerine yönelmeye başlamıştır. Her dönemde olduğu gibi bugün de dışarıdaki gelişmeleri denetim altına alamayan ve aczi giderek derinleşen sömürgeci, ellerindeki elikolu bazı savaçlar esirlerine saldırarak, baskı ve işkencenin dozunu arttırmaktadırlar. Alınan haberlere göre Elazığ cezaevinde itiraf ve ihanete zorlamak için tutuklular üzerinde azgın uygulamalar hayata geçirilmekte ve direnen devrimciler tekrar tekrar işkenceye alınmaktadır. Bu baskıların protesto amacıyla savaç esirleri açlık grevine gittimşlerdir. Toplu direnişçi kırmak amacıyla sömürgeci cellatlar tutukluların üzerine kurt köpeklerini saldırtmışlardır. İki aydır tutuklularla görüşler kesilmiş olduğundan gelişmeler ayrıntılı olarak öğrenilememektedir. Ancak, sömürgeci bu

ara direnmeyen unsurların serbest bırakılmaları işlemini hızlandırmışlardır. Tek tek bırakılan bu unsurlar ya askere gönderilmekte veya gözetim altında tutulmaktadır. Direnen devrimciler ise eğer direnmekten vazgeçerlerse hemen serbest bırakılacakları vaadinde bulunmakta ve bırakılan örnek olarak gösterilmektedir. Ancak bu kokmuş politika devrimci direnişle karşılık bulduğu gibi, direnen savaç esirleri, geçmişte düşmana teslim olmuş çok sayıda tutukluyu etkileyerek bayramda görüşe çıkmamalarını sağlamışlardır. Yeniden artan baskılar dışarda mücadelenin sürekliliğini düşürmüştür, düşmanın içine düştüğü acze bağlamakta ve direnme azimleri daha da artmaktadır.

Geçtiğimiz aylarda devrimci direniş eylemlerimiz hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdü. Kürdistan'ın dörtbir yanında üst üste gerçekleştirilen ve halkımızın derin umut ve gurur kaynağı olan şanlı eylemlerimizden öğrenebildiklerimiz şunlardır:

14 Temmuz günü Karakoçan polis karakolu basılmış, en az 5 polis ölüme cezalandırılarak diğerleri yaralanmıştır. Aynı tarihte Genç'te de eylemler gerçekleştirilmiş ancak ayrıntıları öğrenilememiştir.

Kars-Döğubeyazıt karakoluna baskın yapılmış, 60 kişilik karakol nöbetçi eri ile bir subay öldürülmüş, diğerleri silahsızlandırılmıştır. Eylül ayında Nazimiye'de karakol baskını eylemi gerçekleştirilmiş, 1 subay öldürülen askerlerin ise silahlarına el konulmuştur. Aynı şekilde Mardin'in Seve (Savur) karakoluna baskın düzenlenmiştir.

Cizre şehri merkezinde üç saat süren eylemler gerçekleştirilmiş, çok sayıda sömürgeci güç cezalandırılırken, halka yönelik propaganda yapılmış ve PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın yoldaşın bir afişli şikâretlerle asıldıkları sonra saatlerce kalmış ve büyük ilgi uyandırmıştır. Eylem gerçekleştirilen partizanlar hiç bir kayıp vermezken üstlerine geri çekilmişlerdir. Aynı şekilde Midyat, Ömerli ve İdil şehir merkezlerinde de eylemler gerçekleştirilmiş, halka yönelik propagandalar yapılarak bildiriler dağıtılmıştır.

Ağustos ayı içerisinde Nazimiye'nin Markasok köyünde Dursun İnci, Haydarın muntıkasında Kamer Yıldız, Mazgirt'te Pulan muhtarları, Ovacı'ta Nuri Gül ölüme cezalandırılmışlardır. Bu ajanların şahsında ihanete büyük darbe vurulurken, halkımıza karşı işlenen hiçbir suçun cezasız kalmayacağı gerçeği de bir kez daha ortaya konmuştur.

Diyarbakır-Lice yolu üzerinde Kurtuluş Kuvvetlerimiz kurduğu pusuya düşen bir askeri araçta bulunan 5 asker ölmüş, 1 subay ise ağır yaralanmıştır. Eylemin sömürgeci direnişin bir ihanetçi unsurun ihanetinin hemen ardından gerçekleştirilmiş olması anlam ve önemi daha da arttırmaktadır. Bu eylemle ihanet mantığı bir kez daha mahkum edilirken, ihanetçinin itiraflarına dayanarak yaygın tutuklamalara girişmiş olan sömürgeci, Hareketimizi bu alanda bitirmeye muvafak olamadıkları gözler önüne sermiştir. Bir kez daha kanıtlanmıştır ki, Hareketimizin kökleri çok derinlerdeydi ve sömürgeci tutuklamaları bir budama hareketinden öteye geçemeyecekti.

Son aylarda sömürgeci milislerin örgütlemeye faaliyetlerine de büyük darbeler indirilmiş ve çeşitli yöntemlerle dağıtılmış olan çok sayıda silaha el konulmuştur. Nu-

saybin'in bir köyüne yapılan bir baskınla geçmişte bazı Kürt örgütlerine mensup olan ve düşmandan silah almış bulunan bazı unsurların ellerindeki silahlar alınmıştır. Kars yöresinde de çok sayıda köyde silah almış bulunan unsurlar silahsızlandırılarak, ihanet teşhir edilmiş ve çeşitli yöntemlerle düşman tarafından kullanılmak istenen bu unsurlar devrimci propagandalarla etkilenerek etkisizleştirilmişlerdir. Diğer taraftan Kars-Göle'de Zoro Yıldız isimli ajan ölüme cezalandırılmıştır.

Mardin-Mahserte gece üç saat boyunca Kurtuluş Kuvvetlerimize bağlı güçlerce işgal edilmiş, karakola düzenlenen baskında iki asker yaralanarak karakolda bulunan bütün askeri teçhizat ve silahlara el konulmuştur. Daha sonra halkın şikâyet ettiği bir asker ölüme cezalandırılmıştır. Megafonlarla halka hitap edilmiş, önemli alanlara şehitlerin afişleri asılmış ve duvarlara devrimci sloganlar yazılmıştır. Şehirde çıkışta Atatürk büstü parçalanmış, ana yol üzerinde halkla birlikte bir yürüyüş düzenlenerek marşlar söylenmiştir.

Bayramda Derik, gündüz işgal edilmiş, karakola düzenlenen baskında bazı askerler yaralanırken askeri malzeme ve silahlara ise el konulmuştur. Üç saat süren eylem boyunca halka yönelik propaganda yapılmış, duvarlara devrimci sloganlar yazılmış ve şehit afişleri asılmıştır. Kürdulus Birliklerimiz burada da hiç bir kayıp vermezken eylemi başarıyla sonuçlandırmış ve geri çekilmişlerdir.

Hilvan'da da bayramdan üç gün sonra öğle saatlerinde gerçekleştirilen baskın eylemi ile karakoldaki tüm askerler teslim alınarak silahsızlandırılmış, bir asker öldürülmüştür. Halka yönelik propaganda yapılarak yaygın dağıtılmış, duvarlara devrimci sloganlar yazılmıştır.

5 Ağustos 1985 günü, Silopi'nin Serbitim köyünden olan ajan-muhbir Abdurrahman Melle adlı şahsın evi HRK savaçları tarafından basılarak kendisi cezalandırılmıştır. Bu kişi, faşist cuntanın işbaşına gelişinden beri devlete ajanlık yapmış, birçok silah yakalatmış, en son olarak da halkı, "devrimcileri barındırıyor" diye sürekli ihbarlarla rüşvete bağlamıştı. Böylece halkın derin nefretini kazanmıştı. Eylem halkta büyük coşku ve sevinç yaratmıştır.

23 Ağustos 1985 günü, faşist Türk ordusunun operasyonu imkansız arttırmak amacıyla vukı yapımı çalışmalarını sürdüren, Karayollarına ait iki dozer aracına Şırnak'ın Xrbikê Bestê köyünün yaylasında patlayıcı madde verleştirilerek tamamen tahrip edilmiş, pusular gelen askeri birlikler pusuya düşürülmüş ve çok sayıda asker öldürülmüş ya da yaralanmıştır. Sömürgeci resmi olarak iki jandarma erinin öldürüldüğünü açıkladığı da, bu, gerçekten çok uzaktır. Ölü ve yaralı helikopterler üç sefer nakil yapılarak ancak taşınabilmektedir.

4 Eylül günü Şırnak'ın M. Celal Bucak'ı Alihan Tatar'ın şehidevine HRK savaçları tarafından baskın düzenlenmiş, 5 çetesi öldürülmüş, 2'si ise yaralanmıştır. Kendisi baskından bir kaç dakika önce bulunduğu odaya geçiş yaparak pis canını kil payı ölümden kurtarmıştır.

Bu aile Şırnak'ta kendisine has bir aşiret olmamakla birlikte, devletin kendisine tanıdığı imtiyazlarla tarihten beri yörede bulunan tüm aşiretlerin üstünde bir ağı ailesi olmuş, yöredeki tüm aşiretleri ağı-

lariyla birlikte kendisine zorla ve baskıyla bağlamış, hemen hemen halktan soyamadığı insan kalmamıştır.

Devlet kendisine sınırsız ekonomik ve siyasal imtiyazlar tanımış, Şırnak kömür ocagını onun denetimine vermiş, buradan vurduğu vergularla yörenin en zengini olmuştur. Ayrıca eskiden beri Şırnak'ın tüm dağlık alanlarını onun üzerine tapulamıştır. Şimdiye kadar araziyi parça parça sattığı halde, halen 5-6 köy tüm araziye birlikte onun mülkiyetindedir, halk burada yarıcı durumdadır.

Kendisine öyle siyasal imtiyazlar tanımıştır ki, devlete işi düşen herkes önce Alihan'a başvurmak zorundadır. Ona bir yığın rüşvet vererek, onu aracı kılarak ancak işini halledilebilmektedirler. Bu durumla o, devletin işinde, devlete bağlı ve özellikle Şırnak sahası üzerinde ama esasen büyük oranda bu sahayı da aşan küçük bir devlet gibidir. Bu miras tarihten ve aileden gelen bir mirastır.

Yöre tarihten beri gelişen Eruh'te "Cemê Şexa" isyanı, Mirdî'ye "Yakup Axa" isyanı (1925-40 dönemi) gibi bir çok isyanın bastırılmasında daima devletin yanında olmuş, isyanların bastırılmasında aktif rol oynamış bir ailedir. Ajan Alihan, son dönemde yörede PKK tarafından geliştirilen Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı herkesten önce tavır koymuş, kendisi tam bir MIT merkezi vazifesini görürken, özellikle akrabalarından oluşan bir grup insanı silahlandırarak devrimci taraftarları mücadeleye destek vermekten caydırma çabası yürütmüştür. Ayrıca kendisine bağlı ajanlar eliyle devrimci ailelerle ilişki kurarak, dağda silahlı savaştan içinde yer alan oğullarını teslim alma çabasını sürdürmüştür, bunu hem örgütü çözmek ve hem de devrimcilerin ailelerinden rüşvet almak amacıyla yapmıştır.

Kısacası, o bu özellikleriyle Şırnak'ın M. Celal Bucak'ı niteliğinde bir haindir. Böylesi bir hain ve çetesine yöneltilen devrimci saldırı eylemi halkta büyük sevinç yaratmıştır.

8 Eylül günü ajan Alihan Tatar'ın Şırnak şehir merkezinin yakınında bulunan benzin istasyonu Kurtuluş Birliklerimizce tahrip edilmiştir.

11 Eylül günü Şırnak şehir merkezinin bir kaç kilometre yakınında bulunan ve Şırnak kömür ocagını koruyan askeri birliğe taktik bir saldırı düzenlenerek pusuya atılmış, olay yerine gelen panzer aracı pusuya düşürülerek roket atar silahıyla tahrip edilmiş; içinde bulunan bir başçavuş ile iki eri öldürülmüş, 4'er de ağır şekilde yaralanmıştır. Bu olay da diğer olaylar gibi kamuoyunda gizlenmiş ancak yöre halkı eylemi duyarak sevinçle karşılamıştır.

Eylül ayı başında Eruh'un Bikat köyüne düzenlenen bir baskında devletin silahlandırıldığı Mahmut ismindeki köy bekcisi öldürülmüş, silahı ve tesisiatı kamulaştırılmıştır. Bu kişinin ağabeyi Sabri 12 Eylül'den beri muhbirlik yaparak bunu tüm ailesine de buluşturmuş ve kardeşi Mahmut ise açıkça çetecilik yapmıştır. Yörede nefret toplayan bu unsura karşı girişilen eylem halkta büyük etki yaratmış, ajanların cezasız kalmayacağına olan inanç derinleşmiştir.

Ulusal kurtuluş devrimci eylemlerimiz bugüne kadar analiksiz yükselerek düşmanı ve usaklarını nasil ki acz içinde bırakmışsa, bundan sonra da daha üst boyutta ve biçimlerde sürerek bu aczi derinleştirerek, tüm halkımızı topyekün bir savaştan içine çekmeye devam edecektir. Gücünü doğru taktiklerimizden alan mücadelemiz daha da boyutlanarak sürmektedir.

★★★

PARTİZANLARIN KALEMİNDEN AĞRI DİRENİŞİ

Baştarafı Syf: 1'de

ki, adeta bir gelenek ve doğal yaşamın zorunlu bir parçası haline gelmişti. Çoğu insan hatta aşiret veya aileler kendi aralarındaki en ufak çelişkilerinin çözümünde ve kazanç sağlanmasında birbirleri hakkında asılsız iftiralar basıyor olmuştuk. Düşman bu konuda özelliğle bazı arkadaşların aile çevreleri üzerinde oynuyor ve bunları mutlakla mücadelemize karşı çıkarmayı hesaplıyordu.

Düşman, cunta öncesinde saf larımızda yer alan ama şimdiye kadar bizimle ilişkisi kurulamayan tek tek unsurları kendi deyimliyle "ıslah" etmeye çalışmaktadı. Hatta bu tür unsurları bizimle ilişkisi geçmeleri doğrultusunda bir arayış içerisinde sokmaktadı. Sanız önümüzdeki dönemlerde karşımıza dikilecek önemli sorunlardan bir tanesi de bu olacaktır. Düşmanın bu istemlerini kabul etmeyen veya bu konuda yeterli bir çaba göstermeyenler hemen tutuklanıyorlar.

Cuntadan bu yana devrimci faaliyetlerimiz düşmanı tehdit eden konumdan uzak olmasından dolayı güç bulundurma ve konumlandırması çok zayıftı. Ancak 1985 dönemi faaliyetlerimiz gelişince diğer karşı-tedbirlerin yanısıra askeri güç toparlamaya çalıştı. Ama bundan önce, Erzurum, Kars ve Ağrı illerinde bulunan askeri gücünü, Van üzerinden Hakkari'ye ve Bitlis üzeri ise Siirt mintikasına sevk ediyordu. Hangi amaçla götürüldükleri hepimize malum. Son dönemlerde ise bu sevkıyatı durdurmuş, faaliyetlerimizin geliştiği bu alanlarda karakollardaki mevcudu arttırmak ve operasyon amacıyla hazır tutması için yeni düzenlemeler yapılmaktadı. Ayrıca son olayla birlikte alanda helikopter bulundurmaktadırlar, faaliyetlerimizin onları ne oranda etkilediği ve korkuttuğuydu.

D.Beyazıt şehir merkezinde bombalı pankartın asılması eyleminden bu yana alanda operasyonlar kısa aralıklarla devam etmekteydi. Ancak son dönemlerde operasyonlar hem kapsam bakımından ve hem de daha yoğun olarak sürdürülmekteydi. Operasyon birliklerine verdiğimiz darbe onun bu konuda başarılı olmayacağı kendisine göstermiş olacak ki, bizi olanda bulunan köylere çekmeye ve köylerde alacağı tedbirlerle imhaya çalışmaktadı. Bu tedbirler ajan-muhbirin ağımlı istenilen çalışmasını sağlamaya yöneliktir. Çünkü Ağrı'da halkın köylere indirilmesinden sonra her türlü kontr-gerilla faaliyetini, ajan-muhbirlerin gezmesini ve düşmanın hertürlü keşif ve istihbarat faaliyetini engellemek bakımından düşmanı tehdit eden konumu yarıttık.

Son dönemlerde izlediğimiz kadarıyla düşman bazı birliklerini hareket geçirecek köy çevrelerinde puslu kuruyor ve ayrıca köylerde silah dağıtmak, "sivil köy koruma beklentisi" ni oluşturmak istiyor. İkincisi henüz uygulamaya konmadığı gibi gerçekleşmesi de zordur.

Alandaki faaliyetlerimizin biçim kazanmasından buyana düşmanın başvurduğu taktiklerden bir tanesi de karşı-propaganda faaliyetidir. Bunkdaki amacı bizimle kitleler arasındaki ilişkiyi koparmak, halkın bizden ürkmemesi ve böylelikle kitlelerin aktif desteğinin engellenmesini sağlamaktır. Örneğin bazı alanlarda bizi basit bir eşkiyanın para vb. amaçlar için kendi akrabaları çevrelerini katletmesi biçiminde göstermek istiyor.

Bunun dışında halkın malına, canına ve namusuna el atan insan-

lar olduğumuz biçiminde yoğun bir propaganda faaliyeti vardır. Bunu engellemek amacıyla sözkonusu aşiretler içerisinde yoğun bir propaganda faaliyeti geliştirdik. Bunun dışında dağda bulunan turistik kampa yapılan baskınlarımızda turistlerin para ve pasaportlarına el koymayışımız, bayan turistlere karşı özel muamelemiz ve siyasi içerikli yaklaşımımızın yanısıra aynı anda eskiden beri varolan hırsızlık vb. olayların hiç birisine rastlanmaması, düşmanın tüm propagandaya çabalarını etkisizleştirdiği gibi, halk kitleleri üzerinde olumlu bir intiba bırakmamızı sağladı.

Ajan-Muhbir Yapıya Büyük Bir Darbe Vuruldu

1-Aralık'a bağlı Karakeçili köyünde muhbircilik yapan Tacettin Kesip, Rıza Karapınar ve Turgut Tırpan adlı şahıslara yönelik olarak, 22 Haziran 1985 günü Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından bir cezalandırma eylemi düzenlendi.

Eylemde: cunta sonrasında askerlerle birlikte devrimcilerin peşinde dolanmak, halkın silahlarını muhbircilemek, halkın malını gaspetmek ve 1985 döneminde çalışma yürüten grubumuzu muhbircilemek gibi suçları işleyen yukarıdaki üç muhbirci ile olay esnasında arkadaşları silahlarından tutarak köylüleri imdadına çağırıp devlete teslim etme girişiminde bulunan Cemal Kesip ve Asya Kesip (Tacettin'in oğlu ve hanımı) devrimcilerin uyarılarına rağmen vazgeçmemeleri üzerine vurularak öldürüldüler. Aynı gecede iki grup şeklinde gerçekleştirilen eylemde üçü muhbir toplam beş kişi vurularak cezalandırıldı.

Eylem sonrasında geri çekilmeden önce köy okulunun duvarına cephe bayrağı, HRK'ye ait pul ve halka ve ajan-muhbir yapıya çağrı yapan elle kaleme alınmış bir bildiri asıldı. Cezalandırılan Turgut Tırpan adlı ajan-muhbire ait bir av tüfeğine el konularak kamulaştırıldı.

Eylem, başta ajan-muhbir yapı olmak üzere sömürgeci faşist güçler üzerinde büyük bir korku havası yarattı. Düşmanla su veya bu oranda ilişkisi bulunan muhbirciler onun bu süre kendi köylerini terketmek ve şehirden barınmak zorunda kaldılar. Aynı olay halk kitleleri üzerinde de olumlu bir etki bıraktı.

Sömürgeci-faşist Türk devleti olayı gerçek içeriğinden sapıtarak "eşkiyaca" bir eylem biçiminde yanıtsızlık istediye de fazla başarılı olamadı.

2-Doğu Beyazıt şehir merkezinde bombalı pankart asıldı ve caddelerde pullama yapıldı. Doğu Beyazıt alanında uzun süreden beri süregelen, sessizliği ortadan kaldırmak, başta gençlik olmak üzere tüm halkı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesiyeye uyararak ve geniş bir kesim üzerinde propaganda etkisi bırakmak amacıyla 6 Temmuz 1985 günü Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından şehir merkezinde pul-kart asıldı ve şehrin merkezinde pullama yapıldı.

Bombalı pankartta şunlar yazıldı: "Yaşasın Ordumuz HRK - Hêzên Rîzgarîya Kurdistan", "Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi- ERNK" sloganlarının yanısıra Parti Sekreteri Abdullah ÖCALAN arkadaşın posteri, Şehit Mehmet KARASUNGUR, Şehit Besey ANUS, Azime DEMİRTAŞ, Şehit Mehmet Hayri DURMUŞ, Zeki YILDIZ, Cephe, HRK ve bir savaşçının afişleri ile Cephe ve HRK amblemleri asıldı. Bu pankart şehir merkezinde (Tugaya yakın)

bulunan okul (lise) bahçesine asıldı. Direkte asılı bulunan Türk bayrağı aşağı indirilerek yırtıldı ve yerine Cephe bayrağı yapıldı.

Pankartın asılmasından önce jandarma birlikleri ve mahalle bekçileriyle karşılaşıldı. Ancak düşman silahlı olarak grup şeklinde şehire girişi daha farklı yorumlayıp çatışmadan geri çekilerek, savunmaya geçti. (Olayı Eruh-Şemdinli misali bir baskın olarak düşünüyorlardı.) Pankartın asılmasından sonra şehrin muhtelif caddelerinde Cephe ve HRK amblemleri ile PKK 7. Yılına Yaşayor pulları yapıldı. Şehrin çıkışında bir bekeci silahıyla (av tüfeği) birlikte önce rehlin alındı, tespit edildikten sonra memlileri alınarak serbest bıraktı. Atlara binilerek tekrar işleme yerine çekildi. Bombalı pankart, gece saat 12⁰⁰'den ertesi gün saat 2⁰⁰'ye dek asılı kaldı. Bu süre kadar geniş bir halk kitlesi tarafından izlendi.

Bombalı pankartın asılması, Türk bayrağının indirilerek Cephe bayrağına yerine yapılandırılması eylemi, yarattığı siyasi etki bakımından en büyük eylem niteliğindedir. Kendiliğinden gelişen bir propaganda ile tüm kitleleri doyuran bir biçim kazandı.

3-Mehmet Saltık adlı ajan-muhbirin ve suç ortaklarının yapılması, Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından 15 Temmuz 1985 günü basıldı. Baskın esnasında sözkonusu şahıs hazır bulunmadı. Ancak ona suç ortaklığı yapan şahıslar toplatıldı, gerekli teşhir ve tehdit yapıldı. Muhbirin tüm suçları halka açıklaması ve kabullemesi koşulluyla suçunun bedeli olarak 100.000 TL ceza kesildi. Bunun 30.000 TL'si alındı. Bu şahsın suçu: Doğubeyazıt eylemi öncesinde, eylem için kenderinden gönüllü olarak iki at alınmış fakat ardanın ihbar etmiş. Bu şahsın, bu davranışı tüm halka açıkladı, teşhir edildi ve halk tarafından olumlanca onaylandı.

4- Doğubeyazıt'a bağlı Süphan Jandarma Taburuna saldırdı.

21 Temmuz 1985 günü Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından, Doğubeyazıt'a bağlı Süphan jandarma taburuna bir saldırı düzenlendi. Salırdırda tabur nöbetçilerinin etkisiz kılınması, devriye arabasının taranması ve tabura ait binanın bombalanması planlandı. Gece saat 23⁴⁵ sıralarında bir grubumuz, taburun içerisinde girmeyi başardı. Tabur içerisinde gezen devriye arabası silahla taranarak durduruldu. Nizamiye nöbetçileri etkisizleştirildi ve subay binaları silahla tarandı. Yaklaşık bir saate kadar tabura tek bir silah patlaması. Uzun bir sessizlikten sonra Doğubeyazıt'tan yardım aldı. Gece yapılan aramalar esnasında işinden evine dönmekte olan iki Süphanlı genç kafaları kasatura ve dipçiklerle ezilerek katledildiler.

İki grup şeklinde gerçekleştirilen eylemde 1 asker öldürüldü, 1'i de ağır yaralandı. Daha sonra kayıpların fazla olduğu halk tarafından açıklandı. Ancak devlet, olayı amaçından sapıtarak hırsızları yakalamak isteyen iki devriyeyi birbirleriyle çatışması biçiminde yanıtsızlık istediye de, başta jandarmalar olmak üzere yakın köylüler tarafından olay açıklığa kavuşturuldu. Olayın yankısı büyük oldu.

5-Ağrı Dağının 3200 metre yüksekliğinde bulunan devlet türüncü tesislerine bir baskın düzenlendi.

26 Temmuz 1985 günü Şehit Akif Yılmaz Grubu tarafından yapılan baskında ikisi Alman, 5'i Japon ve 4'ü Türk olmak üzere toplam 11 turist geçici olarak rehlin alındı. Turistlere amaçlarımız ve genel

mücadelemiz doğrultusunda açıklamalarda bulunuldu. Kendilerine para ve pasaportları tekrar iade edildi. Bir takım teknik araç ve gereçler turistlerden bağış olarak kabul edildi. Devlete ait on hayvan yükü araç-gereç ve malzemeye el kondu, gerisi ise ateşe verilerek yakıldı.

6-4 Ağustos 1985 günü Ağrı Dağında bulunan (Küp gölü mevkiinde) devlet turistik kampına bir baskın düzenlendi. Şehit Akif Yılmaz Grubuna bağlı birim tarafından gerçekleştirilen baskında iki Amerikalı ve iki Türkiyeli turistin üzerleri arandı, inceleme-arastırma vb. belgeler alındı. Kendilerine ait para, pasaport vb. özel eşyalar kendilerine iade edildikten sonra amaçlarımız ve mücadelemiz konusunda siyasal açıklamalarda bulunuldu. Kürdistan sorununa epey ilgi gösterdiler. Kendi ülkelerinde ve kendi halkları içerisinde bu doğrultuda bazı açıklamalarda bulunacaklarını söylediler. Ayrıca kendilerine Ağrı Dağının her türden turistik vb. gezilere kapalı tutulduğunu ve bunun nedenlerini açıkladıktan sonra dağdan aşağı gönderildiler. Geriye kalan teknik vb. malzemeye el konularak kamulaştırıldı.

7-5 Ağustos 1985 günü Ağrı Dağının 3200 ve 4200 metre yüksekliğinde bulunan turist kamplarına baskın düzenlendi. Baskının içerik ve niteliği aynı amaçlıydı. Şehit Akif Yılmaz Grubunun yaptığı baskında 5'i Amerikalı, 5'i Alman, 4'ü Fransız uyruklu turist, geçmekteki gibi aynı muameleye tabi tutuldu. Pasaportları, paraları, dağılık malzemeleri ve bazı özel eşyalar kendilerine iade edildi. Amaçlarımız açıklandı. Ağrı dağına turistik gezilere kapalı tutulmamıza rağmen niçin gelmekte ısrar edildiği soruldu. Bu konuda suçlu görülen şirketin sahibinin durumu ayrıca da şüpheli görüldüğünden elleri-kolları bağlandı ve esir alındı. Tüm turistler birbiridirsıra ele geçirilen kamplardan aşağı yollandı. Orada çalışmakta olan yöre köylülere propaganda yapıldı. Malzemelerin bir kısmı köylülere dağıtıldı ve geriye kalan tüm teknik malzemeye de el konularak kamulaştırıldı.

Her iki kampa birden yapılan baskın sabaha dek devam etti. Kamp yerlerinde Cephe, HRK pulları ve elle kaleme alınmış bir bildirinin ilişki bulunduğu bir levha asılarak kamp terk edildi.

Yörede turizm işiyle uğraşan şahsa ait bir adet cifte av tüfeğine el kondu ve tavrının belli olması durumunda kamulaştırılması ya da iadesi sonraya bırakılmak koşulluyla alkonuldu. Sonradan bağış olarak partiyeye verildi.

Kamp baskınlarından üç gün sonra yaptığımız keşif sonunda ABD'li uzmanlara ait ve onların faaliyetlerine ilişkin birtakım belgeler ve teleskop niteliğinde (yarı yarımsız) bir araca rastlandı. Belgelerden anlaşıldığı kadarıyla SSCB aleyhinde bazı keşif vb. incelemeler yaptıkları sonucuna varıldı. Ya da bu doğrultudaki düşüncelerimiz kesinlik kazandı. Sözkonusu belgeler çikan bir çatışmada tekrar düşmanın eline geçti.

Bu denli turist sorunu ile ilgilenmemizin gayesi şudur. Birincisi, sömürgeci güçlerin Ağrı Dağını halkımıza yasaklamasına misilleme. İkincisi, halkımızın yararına olmayan gezi, inceleme ve her türden faaliyeti yasaklama. Üçüncüsü, Ağrı Dağındaki hareketlerimizi denetlemek isteyen devletin imkanlarını ortadan kaldırma. (telesiz, fotoğrafla vb) Dördüncüsü, turist kitliğini çeşitli tim vb. rahat hareket imkanlarını ortadan kaldırma ve genel

başincisi, turistlere, halka yönelik propaganda etkisi yaratma, Türk devletini teşhir etme ve bir takım gereksinim duyulan teknik vb. malzemelerin temin edilmesi gibi amaçlar taşımaktadı.

Bu yönlü eylemlerimizin kararlı bir biçimde sürdürülmesi düşmanı ürküttüğü gibi, düşmanın geri adım atmasını sağladı. 7 Ağustos günü 9. Kolordu Komutanlığının açıklamaları (Ağrı Dağında çeşitli nedenlerden dolayı turistik faaliyetlerin yasaklandığına ilişkin radyo bildirisi) bunun açık örneğidir. Kararlılığımız kitlelere önemli oranda güven verdi. Hakkımızda yaygınlaşan turistik propagandaların etkisini ortadan kaldırdı.

8-8 Ağustos 1985 günü sömürgeci kolluk kuvvetleri ile çatışmaya girildi.

Yukarıda belirtilen tarihte Ağrı Dağının 3200 metre yüksekliğinde operasyona girişen 200 civarında düşman askeri gündüz saat 13⁰⁰ sıralarında iki kişilik bir devrimci grubuna pisu kurduklar. Yaklaşık bir saat kadar süren çatışmada kararlı bir direnme ile devrimciler birbirlerini himaye etmeleri sonucunda geri çekilmeyi ve düşmanın ummadığı bir yerinde çembere yarakarak çıkmayı başardılar. Düşmanın büyük bir güce arazinin en elverişli noktalarını tutarak çembere döşürdüğü devrimcilerin bir saat süren şiddetli çatışmadan sağ-salim kurtularak bir araziye ulaşmaları düşmanın şaşkına çevirdi. Kurtulmayı başaran savaşçıların izlerini takip ederek araziyi didik didik arayan düşman askerinin operasyonu devam ederken, devrimcileri ise iki ayrı grup şeklinde düşmana darbe vurmak için hazırlık yapıyorlardı. Halk ise kendi köylerinde evlerinin önünde şiddetli çatışmanın sonunu merakla beklemekteydi.

9-8 Ağustos 1985 günü, yani çatışmanın çıktığı günün geç saatlerinde operasyon birliğine bir saldı düzenlendi. Şehit Akif Yılmaz Grubuna bağlı iki savaşı (çatışmada sağ kurtulan savaşçılar) geniş bir manevra yaparak, düşmanın hareketlerini izlemiş ve aynı gün saat 7⁰⁰ sıralarında operasyondan döner arazide kamp kuran düşman askerlerini sessize yanışmış ve otomatik silahlarla saldırmışlardı. Beş-altı dakika kadar süren silahlı çatışmadan sonra düşman askerinden iki belirlemeye göre altı kişi öldürmüşler ve 10'un üzerinde de asker yaralayarak geri çekilmeyi başarmışlardı.

Düşman panik içerisinde aldığı darbden ne yapacağını şaşırması ve olduğu yerde sağa-sola rastgele açarçken, yöre halkı günün elverişli saatlerinde saldırıyı düzenleyen devrimcilerin silah sesleriyle sevinç çığlıkları atmışlardı. Ertesi günü yöreye gelen helikopter yedi sefer yaparak ölü ve yaralıları taşımıştır.

Büyük çaplı operasyonların ilk gününde düşmana vurulan büyülesine bir darbe onun tüm umutlarını kırmış, arazide beklemeye cesaretini göstermeyecek geri çekilmiştir. Bu esnada yol üzerinde rastladığı ne kadar ota varsa uğramış ve halkı sıra dayandırdan geçirildikten sonra gitmiştir.

Olayın çap ve nitelik bakımından büyüklüğü siyasal ve askeri faaliyetlerimizde görülen bir gelişme ortamı yaratmış, kitleleri oldukça etkilemiş ve düşmanı ürküttüştür. Olaya yerine gelen gazeteciler, yol üzerinde uğradıkları köylerde olağan çok büyük olduğunu belirtmişlerdir.

Şehit Akif Yılmaz
Silahlı Propaganda Grubu

YENİ DÖNEM ŞEHİTLERİMİZ BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR KÜRDİSTAN'A GİDEN YOLDA YÜKSELEN YIKILMAZ ABİDELERİMİZDİR!

Ulusal Kurtuluş direnme savaşı halkımızı topyekun bir halk savaşı içinde ayağa kaldırma yolunda güçlü adımlarla ilerliyor. 15 Ağustos 1984'de savaşın ilk kurşunları ile yakılmış olan direniş alevi, hergün ülkemizin bir diğer parçasını içine alarak tüm Kürdistan'ı sarmaya başlıyor. Kürdistan halkı hergün bir parça daha uyanarak ve devrimci eylemlerimizin çokun yankıları ile sarsılarak mücadele ile bütünleşiyor! ERNK bayrağı altında saf tutmaya başlıyor.

Buna karşılık sömürgeci düşman gittikçe daha çok vahşileşiyor. Sonunun yaklaştığını gören vahşi bir hayvan gibi kudurganlaşarak, ağzından köpükler saçarak çilğincasına sağa-sola saldırıyor, yakıyor; yıkıyor, öldürüyor. Böylelikle, yaşamaya hakkı kalmamış, çürümüş varlığını biraz daha ayaktaki tutabileceğini umud ediyor.

Evet, Kürdistan'da kıyasıyla bir savaş yaşanıyor. Yaşamamızın Kürdistan'daki çağdışı varlığını sürdürmesine bağlı olduğunu bilen, ölmek için tüm gücünü ortaya koyan ve insanlığı hiçbir yönetime başvurmadan çekinmeyen faşist Türk sömürgeciliği ile yaşamamızın bu savaşı kazanmasından geçtiğini bilen, binlerce yıllık karanlık tarihini tersyüz ederek çağa ulaşmak isteyen ve bunun için tüm varlığını ortaya koymuş bulunan Kürdistan halkı arasında bir savaş bu. Her iki güç de tarihi bir dönemden geçtiğini ve bu ölüm-kalım savaşında mutlaka zafer kazanmak zorunda olduğunu bilincindedir. Ve bu, savaşı daha da acımasız kılıyor. Düşman, çağdaş donanımına, bir milyona yaklaşan ordusuna, tarihsel deneyimlerine ve barbarlığına güveniyor. Halkımız ise kendisine yol gösteren çağdaş, doğruluğu pratikte kanıtlanmış bir devrimci çizgi ışığında mücadele eden şanlı bir önder partiye, davaları uğruna hiçbir güçlükten yılmayan kararlı önderlere, sonsuz bir direnme kararlılığı ve azmine sahip. Düşman ne yaparsa yapsın yenilmeye mahkum, halkımız ise mutlaka zafer kazanacak, çünkü tarihin akışı ondan yana.

İşte bu nedenle ki, düşman, Roma imparatorlarını ve Rus Çarlarını aratmayacak bir gözü dönmüşlükle saldırıyor. Ordusunun hemen tamamına yakın bir kısmını Kürdistan'a yığarak şehirleri, kasabaları, köyleri ve dağları en içra köşelerine dek abuklaya alıyor, uçan kuşun bile hareketlerini denetlemeye çalışıyor. Yalnızca ordusuyla da yetinmeyerek hertürlü uşağını ve işbirlikçisini harekete geçiriyor. Umutlarını bir kez daha ihanete bağlayarak çağın yapıyor, vaadlerde bulunuyor ve yasa üstüne yasa çıkarıyor. Halkımızı açlığa mahkum ederek göçe zorluyor, böylelikle "denizi kurut, balığı yakala" politikasını hayata geçirmeye ve savaşıyla yaşam kaynağı olan halktan koparmaya çalışıyor. Operasyon üzerine operasyon düzenliyor, bir kişinin üzerine tankıyla, topuyla ve uçağıyla onbinleri gönderiyor ve böylece sonuç almaya, yakılan devrim ateşini söndürmeye çalışıyor.

Bütün bu saldırılara, üstün düşman gücüne ve olağanüstü zor koşullara karşılık savaşı direniyor. Ve üstelik düşmana darbe üstüne darbe vurarak, devrimi hergün biraz daha ilerletiyor ve halkı örgütleyip ulusal kurtuluş yolunda seferber ederek direniyor. Partimizin devrimci çizgisi ve doğru devrimci taktiği ışığında mücadelesini yükseltmek hergün daha geniş alanlara ve çevrelere açılıyor.

Faşist devletin siyasal yapısını alt-üst ediyor, bunalımını derinleştiriyor. Sayısı yüzbinlere varan sömürgeci ordusu acz içinde bırakarak iç çelişkilerini kızıştırıyor. Bunun bir sonucu olarak sömürgeci ordu saflarında bunalımlar, intiharlar, kaçışlar artıyor; korku ve panik büyüyor. Kurtuluş Birliklerimiz, düşmana yöneltiltikleri devrimci saldırılarla ona büyük kayıplar verdirerek içine düştüğü çıkmazı derinleştiriyor.

Diğer taraftan devrimci direniş savaşımızdaki sürekli gelişme halk kitlelerinin sempatisini derinleştirerek aktif desteğe dönüştürüyor. Giderek daha geniş Kürdistanlı kitleler, ulusal kurtuluşçu saflarda yer alarak düşmana karşı mücadeleye bizzat katılıyor. Kürdistan tarihinin en şanlı başkaldırısını HRK önderliğindeki halkımız yükselen mücadelesinde yaşıyor. Bu gelişmeler ışığında Kürdistan halkı şimdi geleceğe daha güvenli bakıyor, zafere inancı pekişiyor.

Ancak bütün bu gelişmeler bedelsiz gerçekleşmiyor. Atlan her adım çok büyük acılar, eşi görülmekle fedakarlıklar ve halkımızın en değerli varlıkları olan öncülerinin dökülen kanları üzerinde yükseliyor. Halkımız kazandığı her mevkiyi dişe diş bir mücadeleyle ve kanla besleyerek elde etmek ve yine bunlar pahasına korumak zorunda kalıyor. Kürdistan devriminin karakteri ve karşındaki düşmanın niteliği gözönüne getirildiğinde bunun başka türlü olamayacağı rahatlıkla anlaşılır. Her devrim büyük acılar pahasına ve yüzbinlerin, milyonların kanı dökülerek zafere ulaşmıştır. Bu gerçek Kürdistan devrimi sözkonusu olduğunda çok daha yakıcıdır. Bizde devrim belki de dünyadaki bütün devrimlerden çok daha fazla olarak büyük zorluklarla mücadele içinde ve çok daha ağır bedeller ödenerek gerçekleştirilebilecektir. Bu bizim, devrimimizin ulusal ve uluslararası planda oynayacağı rolle ve karşısında savaştığımız düşmanın karakteri ve uluslararası arenadaki yerini ile doğrudan bağlantılıdır. Üstelik Kürdistan'ın tarihten beri içine sürüklenmiş olduğu olumsuz yapı ve halkımız üzerindeki derin tahribatlar da bu zorlukları bir kat daha arttırmaktadır.

Partimizin başından beri birçok kereler belirttiği gibi, Kürdistan toplumunda direnmenin bedelleri ağır olacaktır. Koşullar bunu zorluyor kıldırıyor ve Partimizin bugüne kadarki devrimci pratiği bu gerçeği açıkça doğrular niteliktedir. Daha ilk adımında kanla-barutla boğulmaya çalışan bir mücadele elbetteki gelişme kaydettikçe çok daha büyük saldırılarla yüz yüze gelecek ve ağır kayıplar pahasına zafere gidebilecektir. Bu gerçeklerden dolayıdır ki, Kürdistan devrimi zafere gidebilmek için nesilleri gözden çıkarmak, yüzbinleri feda etmek zorundadır. Zafer mutlaka kazanılacak ama bu kolay ve az bedelle olmayacak, olamayacaktır. Partimiz, yola çıkarken bu gerçeği içine bilince çıkarmış ve halkımıza kolay bir kurtuluş vaatmemiştir. Aksine, ona, kendisini çok büyük acılara, zorluklara ve kayıplara hazırlaması gerektiğini her zaman hatırlatmış, onu böylece bir mücadele hazırlamıştır. Aynı şekilde Parti kadroları da yola çıkarken bu gerçeğin bilincinde olarak ve gönüllülikle mücadeleye atılır ve ölüm karşılımları çıktığında onun üzerine başı dik ve tereddütsüzce yürümeyi bilirler. Onlar birgün bile olsa davaya daha uzun bir süre hizmet etmek için tüm olanaklarını seferber eder, ama ölümün gelip dayat-

Devrim şehitleri, içinde yürüdüğümüz manevi komutanlarımızdır.

ması karşısında acz içinde düşmezler ve ölümlerini de gerçek bir eyleme dönüştürerek şehitlik gibi yüce bir mertebeye ulaşırlar.

Partimiz ulusal kurtuluş mücadelesine atıldığında bu yana sayısı birkaç yüze varan şehit verdi. 15 Ağustos atılımı ardından düşmana karşı silahlı direniş savaşımları geliştirilen ve en ön saflarda savaşan onlarca değerli parti kadrosu şehitler zincirine yeni halkalar olarak eklendiler. Sömürgeci faşizmin halklarımız üzerine girdiği karanlık perdeyi yırtarak; faşist ordunun çizimlerini altında ezilen, horlanan, açlığa ve yokuşluğa mahkum edilen ve hertürlü insani hak ve değerleri gaspedilen, halklarımızı yeniden umut ve güç vermek; onları bu çürümüş, çağdışı süruha karşı savaş için çekmek için olağanüstü zor koşullarda ve her an ölüme burun namlan savaşı yürütürler ve yüce değerler yaratarak şehit düştüler. Sömürgeci ordu ve devlet efanesini yerle bir ederek düşmanın yenilebilirliğini gözler önüne serdiler, bir avuç savaşı karşısında böylesine sıkı sürüklenen bu insanlık dışı güruhunun uzun ömürlü olamayacağı gösterdiler. Sindirilmiş olan halk kitlelerini sarsıp kendilerini getirdiler ve ulusal kurtuluş yolunda ayağa kaldırdılar. Onlar bağımsız ve özgür Kürdistan'a giden yolun kanlarıyla döşediler ve büyük kükleriyle bu yolda zafere dek yürümeye karşı konulamaz bir emir haline getirdiler. Onlar Kürdistan gibi tarihin tüm olumsuz tortularının üst üste bindiği bir ülkede, Türk devleti gibi gelmiş geçmiş en barbar ve vahşi bir gücün dayattığı çağdışı sömürgeçliği karşı insanca bir yaşam, bağımsız bir ülke ve özgür bir halk uğruna toprağa düşen yüce değerlerdir; tarihin bin yıllık olumsuz mirasını ters yüz etmenin kaçınılmaz bedelleri; geleceğini yaratma ve çağa ulaşma yolunda ayağa kalkmış köle bir halkın en ölümlü üyüyen önder savaşıları ve özgür geleceğimizin yaratıcılarıdır.

Mücadelemiz bu değerli öncülerin yaratıcılıkları ve direnişleri üzerinde yükselerek yeni bir aşamaya gelmiş dayanmıştır. Bu aşama, bugüne kadar öncü tarafından şerefle taşınan mücadeleye bayrağın artık halk kitlelerinin elleri üzerinde yükseltileceği bir aşamadır. Geniş halk kitlelerinin önderlerinin yol göstericiliğindedir daha aktif bir konuma yükselceği ve mücadelemizin halklaşacağı bir aşamamız eşliğinde bulunuluyor. Bu aşamamızın başarıyla yaşanabilmesi için yurtsaver Kürdistan halkını ERNK saflarında örgütlemek, onları savaşı kurallarına göre eğitmek ve Kurtuluş Birliklerimizini daha da besleyip güçlendirmek gerekiyor.

İşte böylesi tarihi görevleri yerine getirmek mücadelemize yeni bir ivme kazandırma çabalarının yoğunlaştığı son dönemlerde Parti-

miz değerli kadrolarından bazıları daha peşpeşe toprağa verdi. Bu gelişme karşısında, umutlarını Partimizin bu dönemi aşamayarak imha olacağına bağlayan bazıları gözledikleri anın nihayet geldiğini zannederek sevinç içinde ellerini oğuşturup beklemeye koyuldular. Hemen belirtelim ki, bu bekleyiş sonu gelmeyecek beyhude bir bekleyiştir. Çünkü **PKK HALKTIR; BİTİRİLEMEZ!** Bu yoldaşlarımız mücadelemizin içinde geçmekte olduğu geçiş aşamasının kaçınılmaz bedelleridirler. Evet, mücadelemiz bir geçiş aşamasını yaşamaktadır. Bugüne kadar öncü tarafından başarıyla yükseltilen mücadelemizin geniş halk kitlelerinin katılımıyla boyutlanacak bir mücadeleyle dönüştürülmesini hazırlayan bir geçiş aşaması bu. Geçiş dönemleri, eski çalışma biçimlerinin yerine yenilerinin geçirdiği, eski örgütlenmelerin yenileri ile beslenen zenginleştirilmelerini ya da yerlerini bütünüyle yenilerine terketmelerinin kaçınılmaz olduğu, bir anlamda alt-üst oluş dönemleridir. Bu nedenle de en çok kayıpların verildiği can alıcı dönemlerdir. Böylesi dönemlerde bazı bedeller ödenmek zorundadır. Ancak bu bedeller, usta çalışma tarzı, dikkat ve uyanıklıkla en aza indirilmelidir. Yeni dönem başarısı biraz da geçiş döneminin başarıyla atlatılmasına bağlıdır.

Bu değerlendirmeler ışığında bakıldığında görülecektir ki, bugüne kadar meydana gelen şehit düşme olayları, gelişme ve güçlenmenin ortaya çıkardığı şehit düşme olaylarıdır, çürüme ve dağılmanın değil. Son dönemlerde hayatların mücadeleye içinde kaybeden yoldaşlarımız da yeni döneme doğru gidilen süreçte ve kararlı bir devrimci mücadelenin verildiği şanlı bir dönem şehitleridir. Onlar, düşmanın hertürlü yıkıcı, karşı-devrimci politikaları dayattığı zorlu bir dönemde, sayısız pusuyu aşarak halka bilinç götürdükleri, onu örgütledikleri bir faaliyet içinde görkemli direnişler sergileyerek şehit düştüler. İçinde bulunulan döneme güçlü bir devrimci karşılık vererek şehitliklerini anlarına sürekli bağlılığı yaşamlarında sergilediler ve toprağa düşerlerken bu görevi geride kalanlar için de bağlı kalınması gereken biricik değer olarak dayattılar.

Şehadet, tarihimizin bu aşamasında artık sık sık karşımıza çıkacaktır. Mücadelemizin ulaştığı boyutların bir ürünü olarak her geçen gün daha çok sayıda insanımız toprağa düşecektir. Ama bu hiçbir şekilde ölümün kolayca kabullenileceği anlamına gelmemektedir. Özellikle de öncü için, yaşamak, mücadele daha uzun süreler önderlik etmek, en az direnme kadar vazgeçilmez bir görev, mutlaka yerine getirilmesi için çalışılması gereken bir sorumluluktur. Öncüyü korumamız tüm ted-

birleri alınmak zorundadır. Dikkatsizliğin, tedbir noksanlığının önüne geçmek vazgeçilmez bir görevdir. Düşmana karşı uyanıklık asla elden bırakılmamalıdır. Unutulmamalıdır ki, düşman zayıftır, acizdir ama son derece sinisi ve alçaktır da. Savaşın en küçük bir açığı, tedbirsizliğini ve dikkatsizliğini kollamaktadır. O, darbelerini ancak böylesi bir açık yakaladığı zaman yarabilir. Düşmana koz verecek, onun işini kolaylaştıracak, hatalardan sakınılmamalıdır. Bizim en güçlü silahımız aklımız, devrimci çizgimiz, ustalığımız ve ileri görüşlülüğümüzdür. Düşmanın son derece güçlü ve modern silahları, ancak bu silahlarımızı sonuna kadar ustaca kullanarak işleme kulabiliriz. Bu eşitsiz savaşta ancak böyle kazanabiliriz.

Mücadelemizin zafere giden yolu aydınlatan devrimci bir çizgiye ve dönemin sorunlarına cevap veren doğru-devrimci bir taktiğe sahibiz. Bunların gerekleri güçlü bir tarzda yerine getirildiğinde en az kayıp ve en büyük başarıyla aşılamayacak dönem yoktur. İçinde bulunduğumuz dönem ancak çok taktikimizin güçlü bir uygulanması ile aşılabilecektir. O halde, Parti taktiği iyi kavranmak ve gerekleri yerine getirilmek zorundadır. İnsiyatif, nerede, ne zaman ve nasıl kullanılacağına tesbit etmeyi içerir. Bu, aynı zamanda doğru, yeteri ve etkin bir yönetimin varlığını da şart koşar. Bu ikisi birleştiği zaman kayıplar azalacak ve başarılar artacaktır. Üzerinde sürekli durulan bu nokta aşılmadıkça kayıplar önlenemez. İçinden geçilen aşamada artık amatörliklere ve yetersizliklere izin verilemez. Bu tür yetmezliklerin kayıplara yol açması kabul edilemez. Kürdistan'da bir kadro yetiştirilmesini ne mal olduğu, ne kadar uzun bir süre ve çetin bir çaba gerektirdiği ve kadroların mücadelemizdeki can alıcı rolleri iyi bilinmektedir. Ve yine bilinmektedir ki günümüzde halka, Partiyeye, şehitlere bağlı, yüzbinleri örgütleyip mücadeleye seferber etmeyi, onlara savaştaki komuta etmeyi ve bunun için de mümkün olduğu kadar mücadele içinde yaşamasını bilmeyi gerektirmektedir. Elbetteki Kürdistan'da mücadele veren herkes her an ölümle yüz yüze gelme tehlikesiyle de karşı karşıyadır ve bu an geldiğinde şerefle direnerek ölmesini de bilecektir. Ama bu anın gelmesi bizim hata ve dikkatsizliklerimizden dolayı erkene alınmamak zorundadır.

Bugüne kadar şehit düşen yoldaşlarımızın anlarına vereceğimiz en güzel karşılık, her birinin güçlü değerler ifade eden soylu yaşamlarını kendi yaşamlarımızda somutlaştırmak; onların aramızdan ayrılmalarına yol açan ve bizden kaynaklanan ne kadar yetmezlik varsa onları gidermek ve Partimizin bugün en çok ihtiyaç duyduğu taktik hattımızın yetkin bir uygulamaya kavuşturulması görevini başarmak olacaktır.

Düşmanın intikam alınacaktır. Yoldaşlarımızın intikamı acımasız olacaktır. Bunun ilk adımları atılmakta, güçlü gelişmeler yol açılmaktadır. Bu yoldaşlarımızın şehit düştükleri alanları tek tek mücadelemizin birer meşalesi haline getireceğiz. Bu şiarı asla dilimlenmiş düşürmeyecek ve gereklerini mutlaka yerine getireceğiz. Bunu gerçekleştirmekte bizi hiçbir güç alıkoymayacaktır.

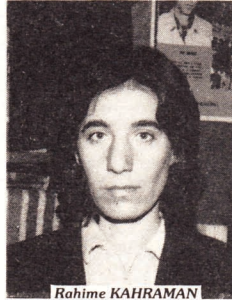
***Zafer, PKK Önderliğinde Direnen Kürdistan Halkının Olacaktır!**

KÜRDİSTAN KADINI DEVRETTİĞİNİZ MÜCADELE BAYRAĞINI DAHA DA YÜKSELTECEKTİR!

Hanım YAVERKAYA

*diren... diren
sen de diren
köle Kürdistan kadını
sana seslerin
Azimelerin Beseylerin
ölümsüz ruhları
omuz omuz savaş
evlatlarıyla
aynı yürekten haykır
bağımsızlığı*

Rohime KAHRAMAN

*vakit çok geç
zaman hiç kalmadı
ağlamaya
ve de yas tutmaya
kuşan önce silahını
sonra da ağıt yok
kahramanlara
ateşle mazverini
eşlik etsin ağıtlarına
müzigi olsun*

Çiçek SELCAN

*yine yakıns yürekleri
bir daha
fitili olsun
tutuşturursun direniş ateşini
ve sık yumruğunu
taş gibi insin yüreğine
kükresin bir daha
kin ve intikam hırsları
vur bir daha yüreğini
bin defa vur*

beyin ve yürek gücüyle mümkün değildir. Kurtuluş için tüm yeteneklerin sonuna kadar geliştirilmesini ve bir an bile umutsuzluğa, inancsızlığa düşmemeye gerektirir. Aksi halde yutulmak, yokolmak isten bile değildir.

Bu gerçeklik Kürdistan toplumu için çok daha yakıcıdır. Kürdistan toplumunun içinde bulunduğu çağdışı geriliğin boyutları ve insanlarımızı içine soktuğu korkunç yapı bilinmektedir. Diğer toplumlarda yaşanan gerçekler, Kürdistan'daki sömürgecilğin uzun tarihi ve karakteri gereği, Kürdistan'da birkaç kat daha olumsuz ve acınacak boyutlardadır. Kürdistan toplumu kendisine yabancılaştırılmış bir toplumdur. Sömürgeciliğin dayattığı bu yabancılaşma her türlü insani değere, iyi ve güzele ait ne varsa ona yabancılaşmaya da sürekli beslenen bir zehir durumundadır. Toplumumuzda egemen kılınmaya çalışılan bu çağdışı yapı, insanlarımızı son derece geri ve kabul edilemez bir konum içerisine sokmuştur. Her türlü ilkel ve gerici anlayış ve politikalar bizzat sömürgecilerce dayatılarak ve insanlarımız bu yapı içerisinde boğulmaya çalışılarak çağdan kopmuş ve utanç verici bir yaşama hapsedilmiş bir toplum yaratılmıştır Kürdistan'da. Toplumumuzun bu yapısının insanlarımız üzerindeki tahribatları çok büyük olmuştur. Geleceği yaratmaya aday tüm iyi özellikler bu çağdışı yaşam içinde sürekli törpülenerek son derece ilkel, geri ve geçmişin suçüstürücü, yabancılaştırıcı ve köleleştirici yapısı için hapsedilmiş kişiler topluma egemen kılınmıştır. Bu çağdışı yaşamın kadınlarımız üzerindeki olumsuz etkileri çok

daha katmerlidir. Sömürgecilerin yarattığı ortamın olumsuz etkileri altında çağdışı bir yapı içinde boğulan toplumumuzun kadınlar bakiş açısı da son derece daraltılmış, aşiretçi-feodal anlayışların çok yönlü tahribatları olmuştur. Toplumumuzda çepeçevre saran zincirler kadınlarımızın boyuna birkaç kat daha dolanarak onları toplumda hiçbir hakkı ve saygınlığı olmayan, kölelerin köleleri haline getirmiştir. Sömürgecilerle doğrudan yüz yüze gelmemeleri yabancılaştırma politikasından etkilenmelerini sınırlamış ve yurtsever özlemleri korumalarını sağlamış da olsa toplum içinde hiçbir etkinliklerinin olmayışı bu yurtsever özün uzun süre içten içe yanan bir ateş olmanın öteye gidememesi sonucunu doğurmuştur.

Ancak ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi ile birlikte devrim sürecine giren Kürdistan toplumunda da her alanda bir alt-üst oluş yaşanmaya başlanmıştır. Çürümüş varlıklarını ayakta tutmaya çalışan gerici ögelerle geleceği yaratma kavgası veren ilericiler ögeler arasında süren kıyasıya savaş, kendisini toplum bireylerinin şahsında da ortaya koymaktadır. Yeniye karşı eskinin savunuculuğuna bağnazca sarılan her gün çağdan biraz daha uzaklaşarak kışkırtıcı derin bir tükeniş yaşarken, bunların aksine çağda ulaşma kavgası verenler, yani ulusal kurtuluş mücadelemizin saflarında yer alanlar, kişiliklerinde de köklü değişimleri yaşamakta, geçmişin tüm olumsuz etkilerine savaş açarak kişiliklerini yenilemekte, yetkinleşmektedirler. Kısacası, ulusal kurtuluş savaşımız içinde yeni bir Kürdistanlı tip doğmakta-

tırnakla direnmek, bu direnişinde çok büyük sabır göstermek zorundadır. Çünkü o yalnızca sömürgeciler ve işbirlikçilerine karşı değil, aynı zamanda mevcut topluma karşı da bir özgürlük savaşını yürütmektedir ve toplumun binlerce yıllık bağnaz anlayışlarına olduğu kadar kendi bünyesine egemen kılınmış bulunan geriliklere ve köleliğe de savaş açmış bulunmaktadır. Bu nedenledir ki onun savaşı çok daha geniş boyutlu, zorlu ve acımasızdır.

Tüm toplumumuz ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde yeniden yaratma savaşını veren Partimiz PKK saflarında, toplumun en seçkin önderleri yaratılırken Kürdistan kadını da bu saflarda değerli önderlerini yaratmış bulunmaktadır. Geçmişte cezaevleri ve dağlarda görkemli kişilikler sergileyen Kürdistan kadını bu değerli öncülerine yeni dönem ulusal kurtuluş savaşımızın yükselmesi sürecinde yenileri eklemiştir. Modern ulusal kurtuluş mücadelemiz, silahlı direnme savaşımızın ilk kadın şehitlerini vermiş bulunmaktadır. Mücadeleminizin ulke zemininde yeniden yükseldiği bu dönemin ilk kadın mücadeleye olarak bu yoldaşlarımızın mücadelemize anlamlı yerleri vardır. Onlar düşmana karşı silahlı direnme savaşımıza şehit düşerken, yeni dönemde bu mertebeye ulaşan ilk kadın direnişçilerimiz olarak Kürdistan kadınının direnme ve komünist sembollerine haline gelmişlerdir. Onların şahsında Kürdistan kadını mücadelemize saygın bir yer edinerek kendisini kanıtlamıştır. Onlar, kadının mücadelemiz içinde ne kadar yüce bir değerinin ve ne kadar değerli özellikler ortaya koyabileceğinin soylu örnekleri olmuş. Kürdistan kadını geçmiş isyanın döneminde göz kamaştırıcı bir tarzda ortaya koydukları seçkin özelliklerini modern temellerde ve Partimizin devrimci çizgisi ile daha da yücelmiş olarak gözler önüne sermişlerdir.

Peşpeşe direnerek şehitlik gibi yüce bir mertebeye ulaşan Hanım YAVERKAYA, Çiçek SELCAN ve Rohime KAHRAMAN yoldaşlar, Kürdistan kadınının bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizdeki yerini kendi soylu mücadele yaşamları ile ortaya koymuş, tüm Kürdistan kadınına tutması gereken yolu göstermişlerdir. Onlar, kadının devrimdeki rolünün onurlu örnekleri, bu yolda sembolleşmiş birer önder olarak milyonlarca Kürdistanlı kadına karşı konulmaz bir çağrı olmuşlardır. Bu çağrı öylesine yüce, öylesine güçlü ve öylesine sürükleyicidir ki Kürdistan kadını, ona mutlaka ses verecek, onların yürütüdüğü yolda yürüyerek zaferin yaratılmasına kendini adayacaktır.

Cefakar Kürdistan Kadınının Yiğit Komutanı, ANIN MÜCADELEMİZE ÖNDERDİR

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi ile birlikte kendi kurtuluşunu ülkenin kurtuluşuna bağlayarak savaşa atılan ve bu savaş içinde yeniden doğuş mücadelesi veren yoldaşlarımızdan birisidir Hanım YAVERKAYA. O'nun mücadele yaşamı yukarıda belirlediğimiz olguların en derin tarzda yaşadığı soylu bir mücadeleye yaşamıdır. O, sömürgeciliğin yabancılaştırma politikalarına karşı yurtsever özelliklerini ve küçük-burjuva etkilemlere karşı da saf halk özelliklerini korumayı başarmış bir yoldaşımız olarak, Kürdistanlı köylü kadının mücadelesinde tipik bir örneğini teşkil etmiş, halkımızın bu kesiminin devrimleşme sürecinde sahip olduğu olumlu özellikler kadar kar-

şı karşıya bulunduğu büyük zorlukların da şahsında en net biçimde açığa çıktığı bir yoldaşımız olmuştur. Kürdistan köylü kadınının yozlaşmamış, temiz ve olgun kişiliği, yorulmak bilmez çabası, engin fedakarlığı, cesareti ve yiğitliği, O'nun şahsında açıkça yaşanmış, ulusal kurtuluş mücadelesinde bu kesimin savaşçı bir karakter sergileyerek gerektiğinde ölümün üzerine korusuzca yürüyebileceği kanıtlanmıştır. Ancak O'nun şahsında sergilenen bir diğer gerçeklik de vardır ki, o da yüzyıllardır kölece bir boyunduruk altında her türlü gelişimine set çekilmiş Kürdistan kadınının devrimleşme kavgasında son derece çetin, sancılı ve büyük çabalara yoğunlaşmış bir mücadeleye yürütmek

*hıçırkarak göz yaşını dökmek için değil
vur ki daha hırslı çarpışın yaralı yüreğin
sevdan (bağımsızlık) için
yiğit Kürdistan kadını
yolma saçlarını asla
yavrum şehit düştü diye
yetistir bin kahraman
daha
intikam için
aldanıp zaman bekleme
çattı zaman seni bekliyor
koş isyan bayrağı altında
saf tut
köle Kürdistan kadını
unutma hiçbir an bile
namus ayaklar altında
inim inim*

Hanım yoldaş, askeri eğitim sürecinde iken

zorunda olduğu, toplumun eseri olan geri yapıdan sıyrılıp yaratıcı ve özgür bir kişiliğe ulaşmanın böylesi zorlu ve sürekli bir mücadeleyi gerektirdiğidir. İşte Hanım YAVERKAYA yoldaşın yaşamı böylesi bir mücadeleden; bir yandan yüzyıllardan süzülüp gelmiş, halkımızın olumlu yönlerinin devrimin hizmetine sunulmasının ve diğer yandan ise gelişmenin, güçlenmenin ve özgür bir kişiliğe ulaşmanın önünde en büyük engeli teşkil eden toplumsal geriliğin izlerinin silinip atılması çabasının ifadesidir.

1962 yılında Hilvan'ın Uluyazı köyünde doğan Hanım YAVERKAYA yoldaş, ailesinin yurtsever oluşundan da etkilenerek 1978 yılında Halil

ÇAĞGUN yoldaşın katledildiği dönemde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini saflarına katıldı. Bu dönemden itibaren Hilvan'da yükseltilen mücadelenin derin etkilerini yaşayarak kendisini ulusal kurtuluşçu düşünceler ışığında eğitmeye başladı. Halkın arasında bu düşüncelerin propagandasını yaparak, başta devrimci aileler olmak üzere halkın sorunlarına eğilerek ve yurtsever kadınları eğitip bilinçlendirme faaliyetinde yer alarak Hilvan Direnişiminde katkıda bulundu. Bu faaliyetleri süresince başta Salih KANDAL ve Cuma TAK yoldaşlar olmak üzere birçok devrimci önderinin yakın desteğini ve teşvikini yaşadı. Hilvan'da ve daha sonra da Siverek'te şehit düşen bu yoldaşların anısına sonuna kadar bağlı kalma azmi, onun tüm mücadele yaşamını yönlendiren biricik amaç haline geldi.

Faşist cuntanın iktidarı gasp-etmesi ardından tüm Kürdistan halkı gibi kendi ailesi de akıllamaz baskı ve işkencelere uğradı. Hilvan Direnişine tüm güçleri ile katkıda bulunmuş olan ağabeyi ve annesi tutuklandı, kendisi de yeni dönem mücadelesine hazırlanmak üzere yurtdışına çıktı. Yurtdışında büyük bir azim ve çabayla kendisini askeri ve siyasi olarak geliştirmeye çalıştı. İşte bu dönemde toplum kadına bahsettiği dar ve geri dünyanın yarattığı engellemeleri daha derinden yaşadı. Okula gönderilmemesi, okuma-yazmayı evde öğrenmişti. Ancak okuma-yazma düzeyi ve kültürel kapasitesi Marksizm-Leninizm ve askeri sanatı yetkin bir tarzda kavramasına engel oluyor, gelişimini yavaşlatıyordu. O, şehitlerin anlamlarını yüklediği sorumluluk duygusu ile adeta taşmak istiyordu, ancak toplumsal yapının onu hapsedtiği darlık bunu zorlaştırıyordu. Bu durum ise kendisini adeta kahrediyordu. Partide yaşadığı bir raporunda durumunu şöyle açıklamıştır:

"Kendimizi günümüzdeki mücadeleye ve savaş biçimine hazırlamak gerekir. Fakat ben kendimi çok suçu hissediyordum. Şehit düşen yoldaşlara ve Harekete karşı kendi sorumluluğumu yerine getirmediğimi biliyordum. Diyecemsin ki, istemiyor musun? Çok istiyordum ama, okuma-yazmayı iyi bilmediğim için yetersiz kalıyordum. Pratikten çok çektik ama oradaki mücadeleyi ve pratik deneyleri detaylı bir şekilde arkadaşlara anlatmak gerekirken bunu yapamıyordum. Ben oradaki durumlara, devrimci mücadelenin nasıl geliştiğini ve şehit düşen yoldaşların hayatını yazmak istiyordum. Fakat yazamadığımdan dolayı vüdam azabı duyuyordum. Ben buraya geldiğimde arkadaşlara örnek olmalıydım ve en azından şehit düşen arkadaşların kişiliğini taşımalıydım.

... Kendimi hem askeri ve hem siyasi olarak geliştirmem gerekir. Ne kadar çaba sarfetsem de askeri sanatı öğrenemiyordum. Bir kişinin asker olabilmesi için askeri sanatı iyi bilmesi gerekir...

... Beni tek düşündürülen okuma-yazma eksikliği, verilen eğitimi tam anlayamam ve şehit düşen Cuma, Salih, Halil gibi yüzerce yoldaş ve binlerce devrimci ve kadro işkencehanelerde, zindanlarda ve mahkemelerde onların boşluklarını dolduramamamdır. Şimdi bir arkadaş bana eğitimde görüldüklerimizi yazıyor ve yine de ülkeye döndüğümde bildiğim kadriyale arkadaşlara öğretmeye ve yardımcı olmaya çalışacağım. Eğer bir kişide zerre kadar insanlık olursa; yalnız Hilvan'da kırkört şehit verilmiştir, hiç bir şey bilmesem dahi dökülen kanlar bana çok şey öğretti. Ben de bunların kanlarına ve anlarına sonuna kadar bağlı kalacağım ve onlar gibi

ölünceye kadar mücadele edeceğim, kararlıyım..."

Şehitlerin anlamlarına ve mücadeleye olan bu bağlılığından güç alan Hanım YAVERKAYA yoldaş, yetersizliklerinin üzerine inatla yürüdü. Kendisini de etkilemiş olan bu çağdışı geri yapının aşılması için bilinçli mücadele yürütmenin ve bunun için de ideolojik, politik ve askeri alanlarda yetkinleşmenin bilincinde olarak üstün bir çabayla bu özelliklere ulaşılmaya çalıştı. Hergün, her saat kendini yeniden yaratmanın kavgasını verdi. Ve azmin, kararlılığın ve inancın aşamayacağı hiç bir engel olamayacağına bizzat kendi yaşamıyla kanıtladı. Okul yüzü görmemiş de olsa halkımızın bağrında özümsemediği ulusal kültürümüzün zengin etkilerini, şehit yoldaşlarına karşı duyduğu derin sorumluluk ve bağlılıkla birleştirerek onlara olan sevgisini, onların yüce direnme ruhunu ve mücadelelerini şiirlerle döktü ve böylece ne kadar zengin bir ruh taşıdığına bir kez daha ortaya koydu. Marksizm-Leninizm ve Parti ideolojimizi önemli oranda kavrayarak halka bilinç götürme faaliyeti yürüttü. Kürdistan'ın diğer parçalarında uzun süre yürüttüğü bu faaliyetin ardından 1984 başlarında Kuzey-Batı Kürdistan'da yürütülen mücadeleye katılmak üzere ülkeye giriş yapan ilk bayan devrimcilerden biri olma onuruna erişti. Yıllardan beri sömürgeci-faşist cuntanın baskısı, zulmü ve hertürlü tehdidi altında adeta geleceğinden umudu kesmiş olan halkımızın bağrında kurtuluşu inancı yeniden yeşertmek ve onu ulusal kurtuluş yolunda ayağa kaldırmak doğrultusundaki faaliyetlere tüm gücü ile katıldı. Akıllamaz zorluklara ve her an ölüme yüzüye gelme tehlikesine karşılık iki yıla yaklaşan bir süre boyunca yoldaşlarıyla birlikte halkı örgütlemeye faaliyeti yürüttü.

Yine böyle bir faaliyetin içinde bulunduğu bir sırada, 28 Haziran 1985 günü Eruh'un Bana köyü çevresinde iki yoldaş ile birlikte faşist sömürgeci ordu güçlerine pusuya düşürüldü. Saatlerce süren çatışmada Osman ve Halil isimli yoldaşların şehit düşmesi üzerine çatışmaya tek başına devam eden Hanım YAVERKAYA yoldaş, sömürgeci "teslim ol" çağrısını yaptılar, "sen bir kadınsın, direnmezsin teslim ol" diyorlardı sömürgeci faşistler. Ancak unuttukları bir şey vardı sömürgecilerin... Aşırılardı, "sen kadınsın, yapamazsın" anlayışında somutlaşan baki açısına karşı da bir savaş yürütmekteydi Kürdistan kadını. Elini, kolunu, beynini ve dilini bağlayan zincirleri koparıp atmaya, bu savaşta kendisinin de varlığını ve hem de çok güçlü gelişmeler kaydetmeye aday olduğunu kanıtlayarak kararlıydı. Şehitlerin devrettiği direnme bayrağını yükseltmekle dalgalandırmaya, Parti ruhunu temsil etmeye kararlıydı. Nitekim, sömürgeciler cevaplı, "siz bizi tanıyorsunuz, Biz hiçbir zaman ve hiç kimseye teslim olmayız" oldu. Ve son mermisine kadar direnip düşmandan çok sayıda askeri vurarak şehit düştü.

Yeni dönem mücadelemizin ilk bayan şehidi Hanım YAVERKAYA (Hava) yoldaşın ölümsüz anısı ve mücadelesi tüm Kürdistan kadınına yapılmış, sömürgeçiliğe, feodalizme, köleliğe, horlanmaya karşı isyan çağrısıdır. Yüzyılların geriliğini aşmada ve kölelik zincirlerini parçalamada hiç bir güçlükten yılmadan sonuna kadar Parti ideolojisinden güç alarak direnmenin çağrısıdır. Bizler bu çağrıya uyduğumuz ve onu Kürdistan'ın en ücra köşelerine dek yayacağımıza, Hanım YAVERKAYA yoldaşın anısı ölümsüz bir kez daha soz veriyoruz.

★★★

İnanç ve Fedakarlıkla Yoğrulmuş Militan Kişiliğini Örnek Alarak Bayraklaştıracacağız!

Kürdistan kadınının ülkesinin bağımsızlığı ve özgürlüğünü kazanma ve bu temelde kendi zincirlerinden kurtulma mücadelesinde yarattığı sembollerden birisi de Rahime KAHRAMAN (Saadet) yoldaş oldu. Rahime yoldaş, tüm ruhu ve gücünü kendisini adadığı onurlu mücadelesinde örnek bir kişilik sergileyerek Kürdistan kadınına tutması gereken yolu berrakça sergiledi. Baştan ayağa isyan kesilmiş, inanç ve coşku dolu yüreği son ana kadar bağlı kaldığı Kürdistan halkı ve Partisi için çarpıtı ve yine onun için durdu. Rahime KAHRAMAN yoldaş, 22 Eylül 1985 günü Siirt'in Şırnak ilçesinde sömürgeci kolluk kuvvetleri ile girdiği çatışmada bir yoldaşı birlikte sonuna kadar direnerek ulusal direniş şehitlerimiz arasına katıldı.

Rahime KAHRAMAN yoldaş, 1960 yılında Mazgirt'in Teman köyünde doğdu. Karakoçan'da liseye devam ettiği dönemde ulusal şehitlerimizden kardeşi Baki KAHRAMAN ile birlikte bizzat Delil DOĞAN yoldaşın yakın desteğinden yararlanarak ulusal kurtuluşçu ideolojisiyle tanıştı. 1978 yılında içine girdiği devrimci ilişkiler onu giderek daha aktif bir devrimci faaliyet içerisine çekti. Liseden sonra köyde kalarak faaliyetlere katılmaya başladı. Baki yoldaş, gizli bir basmevi haline getirdiği evlerinde Partinin bildirilerini hazırlayıp basıyor, Rahime yoldaş da bunları çoğaltarak dağıtılmasını görevini üstleniyordu. Ailesinin yurtsever oluşu ve devrimcilere destek sunup onları barındırması nedeniyle ağır baskılara uğruyor, ancak mücadeleden taviz vermiyordu. 1979 yılında yurtdışındaki eğitimini tamamlayıp yöreye dönen Delil DOĞAN yoldaşın disiplini ve etkin önderliğinde daha sistemli bir mücadeleye atılan Rahime yoldaş, şehir ve köy ilişkilerinin sağlanması görevini sürdürmeye başladı. Faşist cuntanın iktidara gelmesi ardından Delil yoldaşın şehit düşmesi kendisini derinden etkileyerek onun devrettiği mücadeleye bayrağını daha da yükseltmek için profesyonel devrimci hayata atılmaya karar verdi ve yöredeki Parti temsilcilerine bu doğrultuda öneri götürdü. Mart 1981'de aranın duruma da gelince bu önerisi kabul edildi ve kırsal alanda illegal faaliyet içine çekildi. Teman ve yöresinde kadın ve gençlik kesimleri arasında propaganda ve örgütlemeye faaliyeti yürüttü. Düşmanın baskı ve operasyonları arttıkça dağıtık kalma olanakları daha da zorlaşırken, her an yakalanma veya öldürülme tehlikesi ile yüz yüze geliyordu. Ancak unanıklığı, çevikliği, korkusuzluğu ve çevreyi iyi bilmesi nedeniyle kendisini korumayı başardığı gibi, sorumluluğunu üstlendiği bir grup yoldaşını da ustaca korumayı, gizlemeyi başardı. Hareketin geri çekilmesi nedeni ile bu dönemde meydana boş bulan ve Hareketin değerlerini kendi çıkarlarını hizmetine koşmak isteyen bazı unsurlara karşı kararlılıkla mücadeleye etti, onların her türlü yıpratma çabalarına karşı gücünü ve inancını sonuna kadar canlı tuttu. Devrimci yaşamı boyunca en büyük güç kaynağı olan kardeşi, yoldaş, Baki KAHRAMAN'ın bu dönemde şehit düşmesi, sömürgecilerle karşı kinini bilerek daha da kararlılıkla mücadeleye sarılmasına yolaçtı. O'nu ve direnişini rehber edinen kinini daha güçlü bir mücadeleye dönüştürmeye adanmıştı ve bu yolda tüm çabalarını ortaya koydu. Düşman baskılarının daha safhaya vardığı bu dönemde ve şehitlerin anlamlarına bağlılığını bir raporunda şöyle dile getiriyordu:

"... Sıcak çadırlar kurmuşlardı sömürgeciler. 1 saat onun içinde bekleyen bayılmış olarak dışarıya atılıyordu. Bizim zorluk çektiğimiz bu günlerdi, ama moralimiz canlı ve yerinde idi. 10 000 kişilik TC askeri ve 8 helikopter biz, iki kişinin peşine düşmüş, arıyordu. Bazan yiyecek almaya gittiğimizde içeriye almaya cesaret edemiyorlardı, onları rahatsız etmek istemiyorduk. Pencereden verdikleri ekmeği alıp giderdim. Barnakların çoğu açığa çıkmış, geri kalanlara da girmiyorduk. Bir gecede bir yer yaptık: hücre gibiydi, utararak ancak iki kişi sığıyordu, 48 gün ve gece içinde kaldık. Vücudumuzda yaralar oluş-

sözüdür."

Böylesi yüce bir ruhla mücadeleye sarılan Rahime yoldaş, mücadelesinin yeniden yükselişçi günlerine inancını bir an bile yitirmeksizin cuntanın ağır baskı ve operasyonları altında kendini ve yoldaşlarını bir yılı aşkın bir süre korumayı başardı ve Şubat 1982'de Parti ile bağlarını yeniden kurulması sonucu yurtdışına çıktı. Partinin bu alanda sağladığı olanakları en iyi şekilde değerlendiren kendisini siyasi ve askeri olarak eğitti. "Askeri alanda gelişip yetkinleşmek ve bu alanda çalışmalarına ağırlık vermek istiyordum" bir raporunda. Böylesi bir görev için

Rahime KAHRAMAN ve Ethem AKÇAN, diğer yoldaşlarıyla bir toplantıda

maya başlamıştı. Yiyeceğimize su ve ekmeği, o da herbirimize iyi lokma. Yağmur ilkelimize kadar ıslatıyordu.

Kaldığımız yer, düşman kampına çok yakındı. Kavgı ettikleri zaman sesleri bize kadar geliyordu. Köylülerin malına çok zarar veriyorlardı. Son olarak evden elbiselerimi alıp gittim. İlişkide olduğumuz bir köylü önemli yerlerden istihbarat getiriyor, düşmanın gücünü, hareket durumunu bize bildiriyordu. Elimizde kitap, kalem bile yoktu. Çoğu zamanı uyuklaya geçiyorduk. İlk günler biraz sıkıldım ama çabuk alıştım. Her zaman Mazlum aklında... İşkencesini, direnişini düşünüyordum. Düşmanın el altında bu kadar güçlü direnişler oluyorsa... Şehitler bilerek, sen nefeslerine kadar direndiler. Ben niye direnemeyeyim? Hem de şimdi serbestiz. Baki şehit oğluna daha 20 gün olmuştu. Tüm günler ben de idi. Onlara layık olmanın yolu direnmek, mücadeleyi yükseltmekten geçiyordu. Bu, genelde hepimize, özde oradaki durumlarda karşısında en çok bana düşüyordu. Karşınan yüce direnişlerini daha da yükseltip onlara layık olacağım. Baki, bir raporunda "Yoldaşlar, PKK'nin saflarından ayrılmadan sonuna kadar direneceğimize size ve halkımıza söz veriyorum" demişti.

Onların yokluğunu her an içimde hissediyordum. Çok erken acı çektiler bize. Bu acıyı gidermenin de her alanda mücadeleyi yükseltmek ve bilinçli direnmekten geçeceği açıktır. Onlar, halkımızın bağımsızlığı yolundaki zorlukları direnişleriyle aştılar. Bizlerin bu yolda daha güçlü ve kararlı yürüyeceğimize, onların birer öğrencisi olacağımıza emin olunsun.

Bölgede yalnız başıma kalsaydım, yine de direnmeyi göze almıştım. Birbirimize söz vermiştik, yerine getirelimiz. Çünkü bu na en büyük gücü onların direnişleri veriyordu.

...Her alanda gücüm oranında mücadele edeceğime dair verdiğim söz, şehitlerin ve direnenlerin

şeref çok yabancı olur ise param parca ve feryatlar öyle acı ki can çekiyor vatan tükür ihanete dağlar kadar hançerle teslimiyeti Berivanlar gibi O savaşı son kursuna dek dikti isyan bayrağını Sason'un doruklarına attı kayalarından genç bedenini

vatanı için namus için köle Kürdistan kadını sen de göğsünü siper et tıpkı benim gibi yolun sonuna gelmedik daha engeller var kalkmaz kan ister her zerresi kansız yollar kapalı geçit vermez dağlar da ben taşıdım bayrağımı dalgalanıyor şimdi Eruh'ta

sıra sende artık ağlama ardından köle Kürdistan kadını çünkü ölümsüzleştirdi ruhum rehber al onu şad olsun ruhum ve taş kızıllı bayrağımı emanetin olsun sana dalgalandırsen de vatan Kürdistan için köle Kürdistan kadını S...

son derece yetenekliydi. Adeta asker olarak doğmuştu. Son derece gözü pek, cesur, korkusuz ve çekti. Gözünü budaktan sakınmaz, tehlikenin adeta üstüne üstüne yürürdü. Onun bu sonsuz cesareti Kürdistan kadını tarihten süzül-gelen direnişçi, düşmana boyun eğmeyen ve gururlu karakterinin somut bir örneğini teşkil etmekteydi. Rahime yoldaş, Kürdistan kadınının bağrında yatan soylu değerlerin bir taşıyıcısı, onların soylu bir temsilcisiydi.

Yurtdışındaki eğitimini tamamlayan Rahime yoldaş, 1985 başlarında uğruna herşeyini ortaya koyduğu o sevgili topraklarda mücadeleye katılmak üzere Kuzey-Batı Kürdistan'a döndü. Düşman saldırılarının en yoğun olduğu Siirt ve yöresinde faaliyet yürütmeye başladı. Bu faaliyetleri süresince sayısız tehlikeye bertaraf etmeyi, çatışmalardan sağ kurtulmayı başardı, ta ki 22 Eylül'de sömürgecilerle girdiği çatışmada şehit düşene kadar...

Rahime KAHRAMAN yoldaş, mücadelemize en çok katkıda bulunabileceği en verimli çağında toprağa düştü. Ancak onun şerefle taşıdığı mücadeleye bayrağı vere düşmedi, düşmeyecek. Kürdistan halkı, Kürdistan kadını, yolunu aydınlatan bu meşalenin ışığında onbinlerce Rahime yaratmayı ve bu yolda zafere yürümeyle hilecektir.

★★★

FAZLI YOLDAŞ ANINI TÜRK FAŞİZMİNİ TARİHE GÖMEREK YAŞATAÇAGIZ

Fazlı YILDIRIM

22 Eylül 1985 günü Şırnak'ta sömürgeci ordu birlikleriyle girdiği çatışmada Rahime KAHRAMAN yoldaşa birlikte direnerek şehit düşen Fazlı YILDIRIM (Sertaç) yoldaş, Gaziantep'e bağlı Araban ilçesinin Çiftkoç (Ding) köyünde doğmuş büyüdü. 1978-79 yıllarında ulusal kurtuluş düşünceleri tanışarak gelişen hareketi sempati duymaya başladı. Bu sempatinin gelişmesinde bir ara Ankara'da bulurken tanıdığı ve daha sonra da Urfa'da kendisiyle yakından ilgilenen Mehmet Hayri DURMUŞ yoldaşın belirleyici rolü oldu. Mehmet Hayri yoldaş ve yanındaki yoldaşların kişiliğinden derinden etkilendiğini, "insanlara saygı ve sevgiyi onların şahsında görenek düşüncelerine sempati duymaya başladığını" belirtiyor bir raporunda. Bu etkilene temelinde Urfa Eğitim Enstitüsüne kayıt yaptıran Fazlı yoldaş, bu alanda bulunduğu süreçte, ilişkilerini daha da geliştirdi, siyasal eğitimine hız vererek verilen görevleri büyük bir istekle yerine getirmeye başladı. Bu dönemde Urfa'da bir ara tutuklanarak cezaevine kısa bir süre yattıktan sonra serbest bırakıldı.

Aynı dönemlerde, öldüğü ya da yaralandığı yolunda çıkan söylentiler ailesine dek ulaşarak onları tedirgin edince, yoldaşlarının isteği üzerine bir süre için ailesinin yanına gitti. Fakat tayini çinçınca ailesi ısrarla onu öğretmenlik yapmaya zorladı ve yoğun bir tarzda maruz kaldığı bu baskıyı kıramayan, ailesini ikna edemeyen Fazlı yoldaş, iki dönem sürecek öğretmenlik hayatına başladı. Hareketten uzakta geçirdiği bu süre boyunca devrimci sorumluluklarını yerine getirmenin yoğun ezikliğini yaşadığı, yol-

daşlarına karşı duyduğu suçluluk duygusu onu bunalmaya itti. Onlarla yeniden ilişkileri geçmek istiyor ancak bilinçsizlikten de kaynaklı ailesinin gerici taleplerine boyun eğmiş olmasının utancı onu cesaretsiz kılıyordu. Bu bunalımlı yapı içerisinde, daha sonra raporunda bir suç olarak nitelediği, tek çözüm yolu olarak Almanya'ya gidişi gördü. Ancak ulusal kurtuluşçu düşünceleri kafasında silmeyecek halkına karşı sorumluluklarını ne pahasına olursa olsun yerine getirmesi gerektiğine, geçmiş hatalarının utancını ancak böylece silebileceğine inanarak bu alandaki yoldaşlarla ilişkiye geçti. Hareketten uzak geçirdiği dönemlerin acısını çıkarmasına azimli, fedakar bir faaliyet içine girdi. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesini bu alanda duyurmak ve kendisi gibi ülkeden uzak kalmış bulunan Kürdistanlılar mücadeleye kazanmak için tüm gücünü ve olanaklarını seferber etti. Nürnberg'de dernek faaliyetleri içinde aktif olarak yer aldı, yapılan açık grevleri ve diğer eylemlere katıldı. Kıscacası Avrupa zemininde varolan olanaklar içerisinde yapılabilecekleri tüm gücüyle yapmaya çalıştı.

Ancak Fazlı YILDIRIM yoldaş, bu faaliyetlerinin yeterli olmadığını, bir devrimci olarak Kürdistan zemininde yükseltilecek mücadele içinde aktif olarak yer alması gerektiğini, halka ve devrime bağlılığını bunu gerektirdiğini de bilincindeydi. O, bu sorumluluğunu yerine getirmekte bir an bile tereddüt etmeyecek ülke zemininde yükseltilecek mücadeleye kendisini askeri ve siyasi olarak hazırlamak için partinin yarattığı olanaklardan yararlanmak üzere Ortadoğu'ya gitti. 1982'de gittiği bu alanda güçlü bir kadro özelliklerine ulaşmanın yoğun çabası içinde oldu. Partiyi ilet-tiği bir raporunda kendisini gelecek mücadeleye hazırladığını belirterek şunları yazıyordu: "Kendimi önümüzdeki mücadeleye göre hazırlamaktayım. Önümüzdeki mücadele sürecinde sorunların çözülmesinde gerekli görevlerimizin ağır ve yüce olduğunu gözönünde bulundurarak, bu sorunları çözebilecek ve görevlerimizi yerine getirebilmek için gelişkin bir düzeyde olmamız gerekir. Kendimi hazırlarken bunları gözönünde bulundurarak elimden gelen çabayı sarfetmekteyim. Pratik içerisinde alacağımız bilgi bu alanda gördüğümüz teorik bilgi

temeli üzerinde olacaktır. Onun için bu alan bizim açımızdan önemli bir eğitim okuludur. Benim açımdaya verimliliği ve değeri ölçülmez dedecedir. Kürdistan şartlarında ve diğer alanlarda bir kadro toplumuzun düzeyini, gerliğini ve düşmanın konumunu gözönünde bulundurmak zorundadır. Tüm bu sorunları göz önünde bulundurarak kendimi hazırlamaktayım. Hareketin bana vereceği herhangi bir görevi layıkıyla yerine getirebilmek için tüm çaba ve gayretimi sarfedeceğim."

Gelecek mücadelenin zorlu geçeceğinin ve güçlü kadroların varlığını gerekli kıldığını bilincinde olarak eğitimi bu temelde gerçekleştiren Fazlı yoldaş, Kürdistan'da mücadelenin yeniden yükseltmeye başladığı dönemde ilkeye giriş yaparak bu mücadeleye içindeki yerini aldı. Yurt dışına aldığı askeri ve siyasi eğitimin birikimlerini ülke koşullarıyla birleştirerek halkımızın Ulusal Kurtuluş Cephesinde bir araya getirilmesi ve düşmana karşı silahlı direniş mücadelesinde seferber edilmesi için tüm gücünü ve yeteneklerini ortaya koydu. 15 Ağustos atılımı ardından bir yıllık süreçte önemli gelişmeler kaydeden mücadelemizin yeni bir atıma hazırlanacağı analitik bir dönem görevlerini layıkıyla yerine getirmenin kavgasını verirken sömürgeci faşist güçlerle girdiği çatışmada şehit düştü.

Fazlı yoldaş mücadelesi ve yaşamıyla hiçbir dürist Kürdistanlın mücadelemizin dışında kalamayacağı ve sıradan görevlerle yetinmeyeceğinin değerli bir örneğidir. O, çağımızda ve halkımıza karşı sorumluluklarını yerine getirmenin onurlu savaşımı içinde, dünyanın neresinde bulunursa bulunursun yurtsever Kürdistanlıların mücadelesinin çağrılarını kulaklarını tıkayamayacağı tek kurtuluş yolu olan bu savaşta er-geç yerini alacağını kendi yaşamıyla bizzat kanıtladı ve mücadelesiyle tüm Kürdistanlılara kaynağa dönüş ve saflarda yer alma konusunda güçlü bir çağrı oldu. O'nun bu soylu çağrısına uyulm. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin bayrağı altında kenetlenerek halkımıza ve bize karşı tüm suçların sorumlusu olan sömürgeci Türk faşizminin tarihe gömelim ve şehitlerimizin anısına bağlılığı mücadelemizin zaferinde kanıtlayalım! ★★

bunda kısa sürede başarılı bir eleman durumuna geldi. Birçok çatışma ve propaganda eyleminde fiilen yer alarak da kendisini yoldaşlarına ve halka kabul ettirdi. Üstün bir fedakarlığa ve inanca sahip olması, sarıldığı her görevi başarıyla yerine getirmesini de beraberinde getirmekteydi. Sınırsız yoldaşlık sevgisi, O'nun en güçlü yanlarından birini oluşturmaktaydı.

En son olarak 1 Mayıs 1985 günü düşmanla karşılaşan bir grup savaşçı içinde yer alan Agit yoldaş, yoldaşlarını kurtarmak için kendisini düşmanın kurşunlarına hedef haline getirmiş ve uzun süre göğüs göğüse sürdüğü çatışmada çok sayıda düşman askerini vurmuş ve şanlı bir direniş sergilemiştir. Çatışma ortamında diğer yoldaşlarıyla irtibatı kopan ve yeni gelen düşman takviyesiyle tek başına çatışmaya giren Agit yoldaş, burada kahramanca direnerek şehit düşmüştür.

O'nun gösterdiği bu engin fedakarlık ve kahraman direnişçilik, yoldaşlarına ve tüm halkımıza örnek olacaktır. ★★

6 ve 21 Temmuz Tarihlerinde Eruh'un Ebubekran Alanında Şehit Düşen Diğer 3 HRK Savaşçısının Kimliği Belirlendi.

Adı ve Soyadı: Kazım SÜRGEÇ
Kod Adı: Yılmaz
Doğum Yeri ve Yılı: Dersim

Daha çok genç yaşta devrimci düşüncelerle tanışan ve kısa süre içinde bilincini geliştirerek, yörede hızla boyutlanan ulusal kurtuluş mücadelemizin saflarına katılan Kazım SÜRGEÇ, tutarlı ve inatçı yapısıyla aktif bir militan haline geldi. Yörede mücadelemize yönelttiği sosyal-şöven güçler tarafından başlatılan saldırılara karşı kararlıca direnen ve yürütülen faaliyetlerde büyük yararlılıklar gösteren Kazım yoldaş, düşmanın dayattığı toplulmuş inancılığı ve Kemalizmin ulusumuzda yaratmaya çalıştığı tahribatlara karşı da Partimizin silahını kavrayarak savaştı.

12 Eylül faşizminin işbaşına geldiği 1980'lerde, Hareketimize yönelen sömürgeçler ve onların uşaklarına karşı yılmadan mücadeleye veren ve Parti içerisinde bozgunculuk yapmaya, yöre kadroları üzerinde tahribatlar yaratmaya çalışan mihraklara karşı da tutarlı bir tavır takınan Kazım yoldaş, 1981'de yurtdışına çıktığı ana kadar tüm saldırılara karşı yoldaşlarıyla birlikte göğsünü siper ederek üstün bir direnişçilik örneği sergilemiştir.

1981'de siyasi ve askeri eğitim

Adı ve Soyadı: Cemil TUNÇ
Kod Adı: Edip
Doğum Yeri ve Yılı: Mjin köyü-Uludere

Aslen Mjin köyünden olan ailesi kabile çelişkileri yüzünden göç ederek Omyanus köyüne yerleşmiştir. Geçmişten beri direnişçi bir özelliğe sahip olan ve sömürgeçlerle sürekli çelişki içerisinde bulunan Omyanus köylülerinin yurtseverliği, Cemil yoldaşın kişiliğini de biçimlendirmiştir. 1982 yılından itibaren PKK Partizanlarının yörede

amacıyla geldiği Güney Lübnan alanında da olanaklardan en yüksekleri bir şekilde yararlanmış ve yetkin bir kadro haline gelmiştir. Bu alanda bulunduğu esnada başlayan İsrail saldırılarına karşı, Filistin halkıyla omuz omuza savaşan ve güçlü bir enternasyonalist dayanışma gösteren Kazım yoldaş, bu savaşta İsrail siyonizmine esir düşmüştür. Yaklaşık bir yıl kaldığı esaret altında da inancından ve kararlılığından hiçbir şey yitirmeyerek direnen ve Partimizin onurunu en yükseklerde tutan Kazım SÜRGEÇ, diğer yoldaşlarıyla birlikte, esir Filistinliler arasında örnek gösterilen devrimci olmuştur. Daha sonra yapılan bir anlaşma sonucu 10 yoldaşıyla birlikte serbest bırakılan Kazım SÜRGEÇ, yeniden Partiyeye kavuşmuş ve devrimci görevlerine bizzat aktif yerden devam etmeye başlamıştır. Kısa bir eğitim ve toparlanma devresinden sonra ilke pratiğine dönmüş ve görev aldığı Siirt alanında başarılı bir pratik sergilemiştir. Kısa fakat güçlü deneyimlerle dolu olan devrimci yaşamı boyunca sayısız tehlikeler atlatan, birçok kompo, provakasyon ve karşı-devrimci oyuna tanık olan Kazım yoldaş, güçlü bir fedakarlık örneği göstermiş ve daima yoldaşların baş dayanağı olmasını bilmiştir. Aktif, girişken ve çokşulu bir kişiliğe sahip olması, onu yoldaşları ve halk kitleleri arasında sevilmeyen sayılan bir militan haline getirmiştir.

6 Temmuz 1985 günü iki yoldaşıyla birlikte Eruh'un Ebubekran mntıkasında sömürgeçlerle girişilen bir çatışmada kahramanca direnerek şehit düşen Kazım yoldaş, yeni dönem mücadelemizin ilk şehitleri arasında yer alarak, halkımıza yürütmesi gereken yolu kanıyla çizerek göstermiştir.

faaliyet sürdürmesi üzerine mücadeleye sempati duymaya başlayan diğer köylüler gibi Cemil TUNÇ'da aktif bir mücadele taraftarı haline gelmiştir.

Sömürgeçlerin en ağır baskı ve hakaretlerine maruz kaldığı halde mücadeleye hizmetten kaçınmayan Cemil yoldaş, genç olmasına rağmen oldukça disiplinli, seviyeli ve üstün yetenekli bir kişiliğe sahipti. Kısa sürede kendisini geliştirerek Çetin AKKURT Silahlı Propaganda Biriminin aktif bir elemanı haline gelen Cemil TUNÇ, girdiği birçok çatışma ve baskın eyleminde üstün başarılar elde etmiştir.

Yoldaşları ve diğer savaşçılar tarafından da sevilmeyen Cemil yoldaş, 21 Temmuz günü Eruh'un Ebubekran mntıkasında sömürgeçlerle girişilen bir çatışmada kahramanca direnerek şehit olmuştur.

sömürgeci baskıları görmüş ve daha çocukluğundan itibaren yurtsever direnişçi bir öze yetmiştir.

1983'lerde mücadelemizle ilişkiye giren sayısız Kürdistanlı genç gibi, o da bu saflarda yerini almakta gecikmemiştir. Gördüğü kısa süreli siyasi ve askeri eğitimin ardından Çetin AKKURT Silahlı Propaganda Biriminde yer alan Bedri yoldaş, Şırnak-Silopi, Eruh-Pervari alanında birçok eyleme katılmış, başarılı bir savaşçı olduğu kanıtlanmıştır. En son 6 Temmuz günü sömürgeçlerle girişilen bir çatışmada da kahramanca savaşan Bedri yoldaş, isabet alan kurşunlarla burada şehit düşmüştür. ★★

Adı ve Soyadı: Bedri...
Kod Adı: Mervan
Doğum Yeri ve Yılı: Bülcüna Köyü-Eruh

Oldukça yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Bedri yoldaş, yaşamı boyunca en ağır

Adı ve Soyadı: Agit KÜLTER
Doğum Yeri ve Yılı: Çemke Tahla köyü-Şırnak, 1963

Geçimini hayvancılıkla sağlamaya çalışan yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Agit yoldaş, çevresinin sahip olduğu yurtsever özelliklerin de etkisiyle hızla gelişen mücadelemize yörede ilk sempati duyanlar arasında yer aldı.

Mücadeleye katılma isteğini belirtmesi üzerine siyasi ve askeri eğitime alınan Agit KÜLTER, 6 ay gibi kısa bir süre zarfında kendisini birçok yönden geliştirmiş ve güçlü bir asker olarak sıcak mücadeleye içinde yerini almıştır. Askeri yeteneklerinin yanısıra güçlü bir propagandacı da olan Agit yoldaş, katıldığı silahlı propaganda gru-

Adı ve Soyadı: Hamit AVCI
Kod Adı: Hasan

16-17 Ağustos 1985 günü Türk sömürgeçleri ve iç gericiğin ortak bir komplosuyla katledilen Hamit yoldaş, kendisini halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan adayan fedakar bir militan savaşçısıydı.

Aldığı bir görevi yerine getirmek için gittiği Güney Kürdistan'ın Zete köyünden geçenken, TC ile anlaşan komplocu işbirlikçiler tarafından yakalanarak faşist Türk devletinin sınır nöbetçilerine teslim edilmiştir. Bir gün sonra sömürgeçler tarafından katledilen Hamit yoldaş, büyük bir gizlilik içinde gömülmüş, olay hakkında herhangi bir açıklama yapılmamıştır.

TC'nin bu tavrındaki amaç ise bu iğrenç işbirliğini gizlemektir.

AĞRI KADAR YÜCE OLAN DİRENİŞİNİZ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

Modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi birbirine eklenen direniş mücadeleleri tarihidir. Ortaya çıkışından bu yana, ona yön veren bu direnişler geri dönülmezliğin, boyun eğmezliğin ve sürekli gelişip güçlenmenin kanla yazılıdır. Dökülen bu kanlar temelinde 15 Ağustos atılımı gibi şanlı bir tarihsel dönüm noktasını yaratmış olan ulusal kurtuluş direniş savaşımızın yükselen boyutlarına paralel olarak yeni ve daha görkemli direnişler doğuyor. Ağustos 1985'de bu direnişin zirvesi Ağrı dağının doruklarında yaşandı. Ağrı Dağı kadar yüce, Ağrı Dağı kadar görkemli, Ağrı Dağı kadar güçlü, Ağrı Dağı kadar kamıştırcı ve Ağrı Dağı kadar hükmedilemez bir direniştir bu. 1925'lerde burada gömüldüğü söylenen Kürdistan'ın tüm haşmeti ile ayağa kalkışı, çağa varlığını haykırışıydı. Kürdistan'ın ve Kürdistan halkının Ağrı Dağı kadar köklü ve Ağrı Dağı kadar sonsuz olduğunun ifadesiydi.

Burada yalnızca 5-6 kişilik bir Parti biriminin 40 000 kişilik özel

edim görmüş sömürgeci orduya ve onun senderece modern teçhizatına karşı bir direniş ve zaferi değildi yaşanan. Orada Kürdistan halkının sömürgeciğe karşı boyun eğmez direniş ve zaferi yaşandı. Bu yoldaşlarımızın şahsında ulusal kurtuluş mücadelemizin kaderi sergilendi. Ve görüldü ki, düşman ne kadar güçlü, ne kadar barbar ve modern donanımlı olursa olsun zafer Kürdistan halkınıdır.

Mehmet ERTÜRK, Fuat ASLAN ve Ahmet Ali ÖZ yoldaşların düşmanı acz içerisinde bırakarak ve ona nicelik ve nitelik olarak ağır kayıplar verdirerek şehit düştükleri Ağrı Direnişimiz yeni dönem mücadelemizin bir zirvesi olarak Kürdistan tarihinde önemli anlama sahiptir. Onların direniş ile 1925 Şeyh Sait İsyanının ruhu yeniden alevlenmiş, modern temellerde canlanan bu ruh, Kürdistan halkını bu nihai savaşında birkez daha boyun eğmemek üzere ayağa kaldırmış ve direniş bu alanda birkez daha sökülmemek üzere kök salmıştır.

Yalnızca ulusal alanda değil, ulusallararası alanda da derin yankıları olan, emperyalizmin bu alandaki ajan faaliyetlerine önemli darbeler vuran ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gerçeğini onlara kabul ettiren bu direnişimizin en önde gelen mimarlarından birisi Mehmet ERTÜRK (Mehmet Ali) yoldaştır. Mehmet ERTÜRK yoldaş, her anı dişe diş bir mücadelelin ifadesi olan, Kürdistan halkına ve Partimiz PKK'ye adanmış soyul yaşamı boyunca gösterdiği önder savaşçı ve mücadelecilik kişiliğini bu direniş ile zirveye ulaştırarak her dönemde Parti kadrolarının ve halkımızın kendisine rehber alacağı ölümsüz bir önder olarak şehit düştü. O, sürekli gelişme ve güçlenmeye hizmet eden soylu yaşamını böylece bir görkemli direnişle noktalararak ölümlü de güçlü gelişmelere yol açan bir üy haline getirmekte PKK kişiliğinin en seçkin temsilcilerinden birisi olduğuna birkez daha kanıtlanmıştır.

1960 yılında Halfe ilçesinin Zahper köyünde doğan ancak Nizip'de büyüyen Mehmet ERTÜRK yoldaş, devrimci mücadele yaşamına 1975'te Lise öğrencisi iken başladı. Başlangıçta faşistlere karşı aktif mücadele şeklinde başlayan ve bir ara gözaltına alınmaya kadar varan bu mücadelesi 1977 sonlarında, şehit yoldaş Mehmet ECE'nin yol göstericiliğinde ulusal kurtuluşçu bir karaktere büründü. Bu tarihten itibaren ulusal kurtuluşçu ideolojisi kavramaya ve Lise gençliğini bu temelde eğitmeye başlayan Mehmet yoldaş, süreç içerisinde Nizip askeri sorumluluğu görevine getirildi. Savaşçı kişiliği, gözüpüklüğü, cesareti ve kararlılığıyla örnek bir faaliyete sergilenen Mehmet yoldaş önderliğinde bu alanda faşist örgütlenmeye ağır darbeler indirilerek bu yapı dağıtıldı. Sömürgeci baskı kurumlarına karşı çeşitli eylemler gerçekleştirildi. Faşist örgütlenmenin birer merkezi haline getirilmek istenen bu alanda ulusal kurtuluşçu hareketin etkin konuma getirilmesinde, faşist yapıya karşı geliştirilen bu mücadelelin belirleyici rolü oldu. Nitekim Nizip alanı faşist örgütlenmenin ve sosyal-sovenizmin cirit attığı bir alan iken, süreç içinde Partimizin en çok geliştiği ve sabun fabrikalarında yoğunlaşan işçilerinin Partimiz önderliğinde güçlü eylemler geliştirdiği bir alana dönüştürüldü. 1979 Şubatında bir faşist yöneticinin cezalandırılması eyleminin dolaylı ağabeyi ile birlikte gözaltına alınan Mehmet yoldaş ağır işkencelerden sonra serbest bırakılırken ağabeyi müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Serbest kaldıktan sonra mücadelesini aynı kararlılıkla sürdüren Mehmet ERTÜRK yoldaş, Mayıs 1979'da ikinci bir faşist yöneticinin cezalandırılmasından dolayı yeniden tutuldu. Ağır işkencelerden sonra Adana cezaevine kondu. Kararlı direniş ile sömürgecilerin bu hedefi haline gelen Mehmet yoldaş, siyasi savunma yapmaya hazırlanmış mahkemeye çıkarılmaksızın hakkında idam cezası verildi. Cezaevinde kaldığı süre boyunca bu alanı siyasi eğitimi gerçekleştirildiği bir okula dönüştürerek gerçekleştirilen bütün eylemlerde yer aldı. İnancı ve kararlılığı asla yitirmeksizin proleter devrimci tavır sergiledi ve birbucuk yıl hapis yattıktan sonra Parti tarafından cezaevinden çıkarıldı.

Cezaevinden kaçtıktan sonra mücadelesini yeniden dışarda yükselten Mehmet ERTÜRK yoldaş, Pazarlık alanında yöre komitesi

Mehmet ERTÜRK

der bir kadro olarak yetkinleşirken siyasi eğitime de önem vererek marksist-leninist bilincini derinleştirdi, sorumluluğunu üstlendiği kadroları eğitti. 1982 başında Partiyi lettiği bir raporunda gelecek mücadelede almak istediği rol konusunda şunları belirtiyordu: "Önümüzdeki dönemde mücadele içerisinde bulunmak, herhangi bir alanda görev almak, hele hele o alanda başarılı olup, halka, ülkeye ve yoldaşlarına karşı olan sorumluluğunu bilmek, insana güven verip yüceltiyor. Bu konuda hassas olmak gerekiyor. Kişi, başaramayacağı, kararsız kaldığı görevleri üstlenmemelidir.

Ben, içerisinde bulunduğum düzey ve geçmişten çıkarmış olduğum deneyimler sonucu şu söyleyebilirim: Kendi gücüm ve seyiğim oranında askeri alanda alacağım görevleri başara bileceğim. Ayrıca şunu da ekleyeyim: Kürdistan'da mücadele etmek isteyen her kadro, her alanda görev alabilir. Böyle bir belirlenme şu veya bu oranda benim için de geçerliliğini korumaktadır. Başta askeri alan olmakla beraber diğer alanlarda da alacağım görevleri yerine getirebilirim. Gerçi Parti, deri derine benden daha iyi bilir. Bugün almış olduğum görev bunun göstergesidir.

Son olarak şunu söyleyeyim: Tarih bize bugün sorumluluk yüklemektedir. Bundan hiç kims kaçamaz. Bu görevden kaçan, kararsızlığı düşen her kim olursa olsun içerisinde gireceği durum ihanetten başka bir şey değildir. Mademki tarih bize görevler yüklemektedir, (o halde) herkes gücü oranında kolektif bir tarzda üzerine düşeni kabullemeli, halkına, Partiyeye ve yoldaşlarına olan bağlılığını göstermelidir. Bununla birlikte kendi görevine kendisini adayarak sonuna kadar enerjisini boşa israf etmeden harcamalıdır. Görevinin bilincinde olup, örgüt ilkelerini ters düşmeyecek bir biçimde sürdürmelidir.

Bugün üstlenmiş olduğum görev yerine getirmeye; Partinin marksist-leninist çizgisi çerçevesinde, Partinin belirlediği olduğu ilkeler doğrultusunda Türk sömürgeciliğine, yerli gericiğe ve içte ve dışta her türlü saptmaya karşı savaşmada; halka, Partiyeye ve yoldaşlarımıza karşı bağlı bir biçimde hareket edeceğime, ülkenin döndür yonunda hangi alanda olursa olsun sonuna kadar savaşacağıma şerefim üzerine söz veriyorum"

Ağrı direnişimizde son merusine kadar düşmanla çarpışarak ona önemli kayıplar verdiren ve ulusal kurtuluş direnme savaşımızın ölümsüz şehitleri arasına katılan Fuat ASLAN yoldaş, Ağrı'da doğup büyüdü. Bir Kürdistan aydını olarak halkına karşı sorumluluklarına sahip çıkıp, 1978'de Hareketimiz saflarına katıldı. Bu alanda yerli gericiğe ve faşistlere karşı silahlı direniş içerisinde en ön saflarda yer aldı ve küçük-burjuva reformizmine karşı ideolojik mücadelede de kararlıca yürüttü. Askeri alanda görevler alarak bunları sonsuz bir kararlılık, azim ve cesaretle yerine getirdi.

12 Eylül faşizminin iktidara gelişi ardından yapılan operasyonlar sırasında yakalanarak ağır baskı ve işkencelere maruz bırakıldı. Partimizin direnme bayrağını işkence tezgahlarında da en yükselte dalgalandırarak hiçbir ıydıyı kabul etmediği gibi, gönderildiği Erzurum askeri cezaevinde de hiçbir sömürgeci uygulamaya boyun eğmedi. İki yıl boyunca tutulduğu bu cezaevinde direnişin en ön saflarında yer alarak cezaevi kitlesinin sevip-saydığı bir önder haline

Ülke dışında kaldığı süreyi devrimci bir sorumluluk anlayışıyla en iyi şekilde değerlendiren ve Parti kişiliğini şahsında somutlaştırarak seçkin bir kadro haline gelen Mehmet yoldaş, bir süre Güney Kürdistan'da kalarak Partinin verdiği çeşitli görevleri yüksek bir azim ve kararlılıkla yerine getirdi. Kürdistanlı güçlerin kendi aralarındaki çatışmalarına son vererek birlik sağlamaları doğrultusunda yürütülen çabalar sırasında alcağca bir komploye katledilen Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGIN yoldaşlarla birlikteydi, bu olay sırasında saldırdan sağ kurtulmayı başarmıştı.

Partimizin II. Kongre sonrasında gerçekleştirildiği ülkeye dönüş hareketi sırasında ülkeye ilk giren kadrolardan birisiydi. Hakkari, Van alanında sorumlu düzeyde görevlendirilerek ulusal kurtuluş mücadelesinin yeniden yükseltilmesi faaliyetlerinin en önünde yer aldı. Bu alanlarda düşman güçlerine ve yerli işbirlikçilerine karşı halka güven vermek ve örgütlenme zeminini yaratmak amacıyla geliştirilen çeşitli eylemlerin planlanması ve gerçekleştirilmesinde yer aldı, alandaki birimlerin yönlendirilmesi görevini yürüttü. Zorluklardan yılmayan yapısı, olumsuzlukların ve görevlerin üzerine yürümedeki kararlılığı, bilinci ve yetenekleriyle yoldaşlarının en büyük dayanağı ve güven kaynağı olmasını bildi. Sorunları kavramada ve çözmedeki ustalığıyla örnek bir önderlik sergileyerek gelişmelere yönverdi. 15 Ağustos atılımına tüm gücüyle katıldı ve bu atılımın gerçekleştirilmesinde önemli katkıları oldu. Partiyeye gönderdiği bir raporunda 15 Ağustos eylemlerinin tarihsel anlamını şöyle açıklıyordu:

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve halkımızın kölece yaşam tarihinde eşine ender rastlanan ve önemli bir yere sahip bulunan gelişmelerin başında 1983-1984 devrimci pratiği ve bunun bir özeti olarak 15 Ağustos atılımı gelir.

II. Parti Kongresinden sonra ülke gerçeğine ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesi, siyasi, örgütsel ve anlamlı bir pratik faaliyetin sergilenmesi için yoğun bir çaba sarfedilmiştir. Bir yılın engellemelere, maddi-manevi ve pratik zorluklara rağmen, büyük bir inanca eşli görülmedik bir fedakarlıkla ve büyük umutlar beslenerek

geldi. 1983'de kanıt yetersizliğinden dolayı serbest bırakılmak zorunda kaldı.

Cezaevinden çıkar çıkmaz Parti ile ilişki kurmanın yollarını arayan Fuat ASLAN yoldaş, sonunda bağ kurmayı başararak askeri ve siyasi eğitim görmek amacıyla yurtdışına çıktı. 1984'de eğitimini başarıyla tamamlayarak faaliyet yürütmek üzere yeniden ülkeye gönderildi. Yeni dönem mücadelesini hazırlama faaliyetlerine tüm gücüyle katıldı ve 15 Ağustos eylemlerinde aktif olarak yer aldı. 1985 Mayıs'ında Ağrı-Kars yöresinde faaliyet yürütmekle görevlendirilen gruplara önder düzeyde katıldı ve şehit düştüğü Ağustos ayına kadar geliştirilen askeri ve siyasi mücadeleden başarılı bir devrimci olarak ayrıldı.

Dışarıda olduğu gibi cezaevinde de Parti kişiliğinin ortak gücü ile düzeyde temsil etmiş olan Fuat ASLAN yoldaşın mücadelesi ve kişiliğini şahsımızda somutlaştıracak, O'nun anısına mutlaka layık olmayı başaracağız. O'nun sergilediği yüce devrimcilik bunu başarmada en büyük güç kaynaklarımızdan biri olacaktır.

atılan bu adımı aşgari de olsa bedelini vermiştir. Bunun, Aydın, Musa, Cemil ve diğer birçok şehit yoldaşımız başta olmak üzere, Parti önderliğinden tutalım, parti militan kadrolarına ve sempatisanlarına kadar hemen hepsinin ortak katkılarının bir eseri olduğunu unutmamak gerekir.

Bu kısa süreli pratik bir türlü kabul edilmeyen bir gerçekliği pratik bir savaşım vererek zorla kabul ettirmişti. Şöyle ki, azgın bir sömürgecilik altında bulunan fakat varlığı inkar edilen Kürt halkı, PKK önderliğinde, ulusal kurtuluş çizgisi temelinde ve silahlı bir savaş yürütmeye yaşamaya hakkı olduğuna tüm dünya kamuoyu önünde açıkça kanıtlanmıştır. Bir çok güç bunu kabul etmese bile gerçek budur. Bu konuda hükümları veren tarih, bu halkın hangi ideolojik-politik çizginin önderliğinde, hangi tür bir örgütlenme ve silahlı savaşla yaşamını idame edebileceğini de yaşanan bu pratik göstermiştir. Bu gerçek objektif gelişmeye bu biçimde değerlendirilerek politik tavırların gözden geçirilmeye ve bunda en ufak bir olumlu değişikliği yapmayan her türlü güç yine bu gerçeklik karşısında kafalarını sağa sola çarpsalar da vakit onlar için çok geçtir.

Emperyalizmi ve bölge gericiğini arkasına alan o 'meşhur Türk ordusu' Kürdistan'da yuzbinleri arsan bir askeri güç, helikopter, zırhlı araç ve yerli ajan-hain takımıyla yardımıyla Kürt halkına karşı savaş açmış fakat bu tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Çünkü yabancı topraklar üzerinde başka bir halka karşı haksız bir savaş yürütülmekteydi. Ayrıca kendisine karşı savaşanlar, bir çok gücün ister bilincini de isterse bilincisizce çarpıtıktıkları, ama ne pasinase olursa olsun objektif konularla gereği karşı-devrime hizmet eden TKP'nin önderliğinde daha çok Avrupa'da sefilce bir yaşamı biçimlendiren sosyal-soven ve ihanetçi Kürt gruplarının yanısıra Ortadoğu'da bulunan İKP, Kürdistan'ın diğer parçalarında on yıllarca Kürt halkının kanını parazitçe emen ilkel-milliyetçi ve küçük-burjuva çizginin temsilcilerinin iddia ettikleri gibi 'terörist', 'maceracı' ve 'basit provokatörler' değildir. Gücünü yurteser Kürdistan halkından, doğru ideolojik-politik hatından, başarılı silahlı mücadele taktiklerinden almıştı

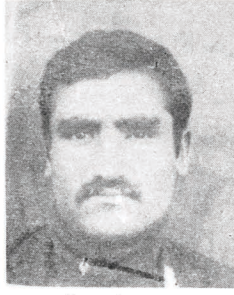
ve her türlü zorluğu göğüsleyerek faşist-sömürgeci güçlere karşı haklı bir savaşı yürütmüştür PKK'yi yenilmez kılan.

Pratik mücadelenin somutlaşmış bir ürünü olarak ortaya çıkan 15 Ağustos atılımı, yarattığı siyasi otorite ile kapanan tüm gelişme yollarını açmış, parazitçe bir yaşam sürdüren sahtekar-hain birçok gücün maskesini düşürerek yaşam bulma imkanlarını ortadan kaldırmıştır. Partinin elverişli bir kitle zeminini üzerinde hedeflenen siyasal-askeri örgüt biçimlerine erişmek, her alanda halkımızın siyasal birliği ve ordulaşmasını yaratarak savaşın bir halk yaratmak mümkündür. Düşmanın 'yokettik, bitirdik' vb. gibi kitleler üzerinde geliştirdiği propaganda ve yetermeye çalıştığı umutsuzluk havası pratik bir hamleyle dağıtıldı. Güven kazandırılarak toplum önemli bir kesiminin desteği sağlandı. Uzun bir dönem yurtdışında bulunan ve belli bir eğitim gören partinin kadro ve kadro adayları siyasal, örgütsel ve askeri örgüt biçimlerinde görevlendirildi ve pratikte denendiler... Ve bu yapıyla pratikte işlerin önemli oranda başarılabileceği de doğrulandı."

Mehmet ERTÜRK yoldaş, yalnızca pratik mücadelede olduğu görevleri başarıyla planlayıp gerçekleştiren önder bir savaşçı kişilik sergilemekle kalmamış, gelişmelerin muhtemel yönünü yorumlayıp gerekli tedbirleri alan, onlara yön veren önder bir komünist olarak ileri görüşlülüğü de şahsında somutlaştırmış ve bu nitelikleriyle mücadelemizin en çok ihtiyaç duyduğu kadro tipinin bir örneği olmayı başarmıştır. O, her yönüyle gerçek bir parti militanı, halkımızın ulusal kurtuluşu karakterinin simgelenmiş güçlü bir yoldaşıdır. Direnişçiliğin tüm hücrelerine dek işlediği gerçek bir isyan ögesi idi. Onlarca eylemde yer alıp başarıyla gerçekleştirmiş ve yine onlarca çatışmada sağ-salim kurtulmuş başarımadır. Devrimci faaliyette yalnızca bir asker olarak değil, bir örgütücü ve propagandacı olarak da başarı göstermiş, en büyük zorluklar ve tehlikeler karşısında bile komünist dayanıklılığı ve direnci göstermeyi bilmiştir. Parti yaşamında da yoldaşlarına sürekli örnek olmuş, onlarla en güçlü bağlar temelinde kaynaşmış, devrimci dürüstlüğü, alçakgönüllüğü, çalışkanlığı, yığılılı ve fedakarlığı kadar derin sorumluluk anlayışı, kararlarına uymadaki tutarlılığı ve disiplini bağlılığı ile de en seçkin bir kadro özelliklerini sergilemiştir. Her dönemde ve her şart altında Partiyeye ve halka bağlılığını korumuş, mücadelemizin zaferine inancını yaşatmış ve bu ruhla sonuna kadar savaşmıştır.

Mehmet ERTÜRK yoldaş bu güçlü özelliklerini en son görev yaptığı Kars-Ağrı alanında da pratik içerisinde ortaya koymuş, bu alan faaliyetlerinde seçkin bir yer almıştır. En son Ağrı-Doğani'de emperyalizmin ve sömürgecilerin ajan gruplarına karşı kararlı mücadelesinde yer alarak bu grupların Ağrı Dağından sökülüp atılmasına görevine katılmış ve en görkemli direnişini de yoldaşlarıyla birlikte 40 000 kişilik düşman gücünü haftalarca uğraştırıp yıpratarak ve çok sayıda düşman askerini cezalandırarak göstermiştir. Mehmet yoldaş, bu direniş sırasında şehit düşerek onurlu mücadele yaşamını Ağrı Dağının yüceliğine yarışır bir yücelikle noktalarken ulusal kurtuluş direnme savaşımızda her zaman gururla içinde yürüyeceğimiz ve örnek alacağımız bir rehber olmuştur.

★★★

Mehmet ÖZDEMİR

1957 yılında Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Kırkpınar köyünde doğan Mehmet ÖZDEMİR (Şerif) yoldaş Diyarbakır Öğretmen Okulunda okuduğu dönemlerde bu alanda gelişen ulusal kurtuluşçu düşüncelerden etkilenerek düzene duyduğu kını, eyleme dönüştürmek üzere Hareketimize ilişkiye geçti. 1977 sonlarında girdiği bu ilişkileri süreci içerisinde daha da geliştirerek okuldan ayrıldı ve profesyonel devrimci hayata atıldı. Bir süre Diyarbakır Yürsever Liseliler Derneği yönetim kurulunda temsilcilik yapan Mehmet ÖZDEMİR yoldaş, Siverek direnişinin başlaması ile birlikte bu alanda görev olarak Bucak eşkiyalarına karşı yükseltilen mücadelede yer aldı. İçinde yer aldığı silahlı birimle birlikte onlarca eylem gerçekleştirdi ve Bucak çapulcularına vurulan darbelerinde önemli katkıları oldu. Daha sonra Hilvan'da görev olarak silahlı bir birimin üyesi

Mutki'de İhanet Odaklarına...

Başarfaı Syf: 1'de

HRK savaşçıların kahramanlığı, cesaretliliği ve usta taktik gelişmelerinin bir ifadesi olarak değerlendirilmektedir. Bitlis ve Mutki adı, tarihimizde çok yönlü olarak isimleri işlenen yörelerimizdendir. Bitlis, ihanetin en kararlına tanik olurken, aynı zamanda direnişlerin en görkemli yerini de yaşamıştır. Mutki'de ise daha dün bir grup PKK savaşçısı 5 gün süreyle sömürgeci birliklerle çatışmış ve onlara unutamayacakları bir ders vermişlerdir. Binlerce sömürgeci asker, en modern silahlarla ferah edilmesine rağmen, dağların doruklarından alevlenen isyanın ateşleyle daha da çözülen savaşçılar karşısında acz içine düşüldü. Evet bu direniş, kahramanlığın bir timsali olurken, aynı zamanda HRK savaşçıların da gücünü göstermiştir.

İşte böyle ikili bir geleneğin geliştirildiği bu alanda, direniş ve ihanet bugün de acimasızca çatışma-

Lice'de HRK Savaşçıların...

Başarfaı Syf: 1'de

dere, planını uygulayamaz duruma geldi. Zindanlarda ve mahkemelerde PKK'lı savaş esirlerinin MAZLUM, M.HAYRİ ve KEMAL PİR yoldaşların önderliğinde güçlü bir direniş sergilemeleri, sömürgecilerin planlarına güçlü bir darbe indirdi.

Direniş önderlerini teslim almayacağını ve 1925'teki gibi de toplu bir idam gerçekleştirilmeyeceğini söyleyen sömürgeciler, işkenceler altında yoldaşlarımızı birer birer katletmeyi gündeme koydular. 1982 Newroz'un Mazlum DOĞAN yoldaşı, yine aynı dönemde Ferhat KURTAY ve daha birçok yoldaşımızı katlettiler. Yoğunlaşan zulüm, baskı ve teslim

Ajan-Milis Çetelere Yaşam Hakkı Tanınmayacak; Çatak Direnişin Kalesi Olacaktır!

olarak faaliyet yürütü.

Partimizin yurtdışına çıkış sürecinde ülkeyi terk ederek yurtdışındaki çeşitli alanlarda kendisini siyasi ve askeri olarak yetkinleştirme ve yeni dönem mücadelesine hazırlamaya başladı. İsrail siyonizmi ve uşaklarının yoğun tehdidi ve saldırıları altında sürdürdüğü bu eğitimi süresince Filistin halkının mücadelesi ile de enternasyonalist dayanışmasını yükselterek bu mücadelenin geliştirilmesi için pratik katkılarında bulundu.

Ülkeye henüz dönmeyen önce Partiyeye ulaştırdığı bir raporunda gelecek mücadele döneminde oynanacağı rol konusunda sunları belirtmekteydi:

"Önümüzdeki dönemde Kürdistan'daki mücadeleye kendimi faal olarak hazırlıyorum. Mücadeleye faal olarak katılmak, belli görevler üstlenip bunları yerine getirmek, gelişen süreç ve dönemlere kendimi uyduarak mücadeleyi geliştirmek ve üstlendiğim görevleri en iyi bir şekilde yerine getirmek için var gücümle mücadeleye hazırlanıyorum.

Eksikliğim, temel olarak ideolojik eksikliklerdir. Bunu da gidermek için sürekli okuyorum ve çeşitli konulardaki eksikliklerimi araştırıp kavrama doğrultusunda çaba harcıyorum; mücadeleye en iyi bir şekilde faydalı olmak için çalışıyorum.

Hareketin vereceği görevleri üstlenmede ve yerine getirmede, mücadelem sonuna kadar götürmede kendime güveniyorum ve vereceğim görevi en iyi bir şekilde yerine getirmede varolan çabamı harcayacağım. Hareketin vereceği görevlere hazırım. Verilecek görev veya görevlerin pratikte yerine getirilmesinde en son çabamı bile harcıyacağım güveniyorum."

Mücadeleye duyduğu derin bağlılıktan gelen bölüsel bir kendine güvenle eğitimini tamamlayan ve yeniden ülkeye dönen Mehmet ÖZDEMİR yoldaş, Çatak ve yöresinde sömürgecilerle karşı mücadelede örgütlemeye ve çeşitli eylemler içinde yer almaya başladı. Yoldaşları ile birlikte geliştirdiği bu mücadele ile sömürgeciler ve uşakları ajan-hain çetelere önemli darbeler vuran Mehmet yoldaş, 6 Haziran 1985'te Çatak'ın Zeviya köyü çevresinde yoldaşları İsa (Ahmet ÇALIŞKAN) ve Hamit (Seyfettin ÖZEN) ile birlikte Ala aşiretinden milis-çete güçlerinin sömürgecilerle ortaklaşa gerçekleştirdikleri bir pusuda saatlerce çatışıp düşmana ağır darbeler indirerek şehit düştü.

Olgun kişiliği, yoldaşlarıyla içine girdiği uyumlu yapısı, görevlerini yerine getirmede ve disipline uymada gösterdiği duyarlılığı, kolektif yaşamı geliştirmedeki azmi, olguları değerlendirmedeki objektifliği, karar verme ve uygulamadaki ustalığı ve Hareketin değerlerini sonsuz bağlılığı ve kararlılığı ile örnek bir kişilik teşkil eden ve Partimizin militan kişiliğini şahsında somutlaştıran Mehmet ÖZDEMİR yoldaşın bu değerli özelliklerini şahsımızda somutlaştıracak ve O'nun soylu mücadelesini devralarak anısını yaşatmayı bileceğiz.

★★★

Adı ve Soyadı: Muhsin...
Doğum Yeri ve Yılı: Cemke Tahlâ köyü-Şırnak

Oldukça yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Muhsin yoldaş, mücadelemizin yörede gelişmeye başladığı günden itibaren aktif bir sempatiye haline geldi. Kısa sürede savaşçı özelliklerini de kanıtlayarak Bahar Atılımı sürecinde HRK birliklerine katılan ve Şehit Salih KANDAL Grubunda yer alan Muhsin yoldaş, kısa süreli pratik mücadelesi içinde güçlü bir savaşçı olduğuna da kanıtladı.

30 Haziran 1985 günü Çatak'ın Kate yaylası civarında düşmanla tesadüfen karşılaşan Şehit Salih KANDAL Grubu, geri çekilme taktiklerine başvurmuşsa da yeniden görülmeleri ve takip edilmeleri üzerine çatışmaya girmişti. Yoğun çatışma ortamında çember içinde kalan Muhsin yoldaş, düşmanla uzun süre çatışıp birçok askeri yaralamış, ancak kendisi de isabet eden kurşunlarla şehit düşmüştü.

★★★

Bu nedenle Kamran haini, uluslararası platformlara gönderilmekte, bilinçli şekilde öne çıkarılmaktadır. Böylece ihanet ve işbirlikçilik bu alanda konumlandırılmak ve direnişin gelişmesi önüne engel dikilmek istenmektedir.

Yeni dönem direniş mücadelemizin gelişmesi ile birlikte genelde olduğu gibi bu alanda da direnişten yana olan güçler, ihanete ve teslimiyete karşı yoğun bir mücadele yürütmüşlerdir. Sömürgecilerin hain soyu İdrisilere dayanarak geliştirmek istediği ihanete karşı halk kitleleri tarihi direnişlere ve bugün bunun bütünleştiği devrimci direniş geleneğine dayanarak direniş yükseltmektedirler.

15 Ağustos atılımı bu alanda da yurtsever duyguları uyandırmış ve binlerce insanın direniş saflarında birleşmesine yol açmıştır. Yıllardır, sömürgecilerin işbirlikçisi güçler tarafından düşmana peşkes çekilmek istenen yöre halkı, bu onursu yaşamı reddederek 15 Ağustos atılımını gerçekleştirenlerin safında yer almıştır. Nisan sonu ve Mayıs ayının ilk günlerinde Mutki'de kah-

ramanca ortaya konulan direniş bu duyguları daha da perçinlemiştir. Ya sömürgeciler safında ihanet içinde onursuz bir yaşam kabul edilecek, ya da direnişten yana tavır takılmaları onurlu bir yaşam tercih edilecek. İşte bu ikilem bugün tarafların yoğun mücadelesi ortamında yaşanmaktadır.

Mutki'nin Gevlikpınar köyünde 2 ajan milis-çetenin cezalandırılması, bu gelişmelere bağlı olarak değerlendirilmesi gereken bir eylemdir. Bu, tarihi olarak gelen ve bugün de yaşatılmak istenen ihanet geleneğine vurulan bir darbedir. Aynı zamanda bu, devrimci-direniş eylemlerinde bir kez daha kanıtlanmıştır ki, ihanet ve işbirlikçilik cesazır bırakılmayacaktır. Direnişin karşısında yer alan her türlü işbirlikçilik, HRK savaşçıların namurlarından çıkan devrimci intikam mermilerinin kurtulamayacaktır. Ve kökleri ne kadar derin olursa olsun, hiçbir ihanet geleneğinin halkımızın başına musallat edilmesine müsaade edilmeyecektir.

★★★

liliğiyle düşmanın üzerine salıyor. Evet bu eylem sadece yeni dönem intikamı değil, aynı zamanda bastığımız topraklarla karşılaşan binlerce şehidimizin sızyayan kemiklerini de hesabının sorulmasıdır. Belki 1925'de sömürgeciler yaptıklarının karşılığını bulmadılar. Ama bugün PKK önderliğinde ERNK ve HRK bayrakları ile savaşan halkımız, 1925'lerin de hesabını sormakta ve sömürgecilerin işlediği hiçbir suçunu cesazır bırakmamaktadır.

Lice-Diyarbakır yolu üzerinde pusuya düşürülen sömürgeci birlik, halkımız üzerinde yoğun bir işkence ve zulüm uygulamaktaydı. Yoğun operasyonların yürütüldüğü ve halka en alçakça uygulamaların reva görüldüğü bir dönemde patlayan devrimci silahlar, halka gücü getirirken, sömürgecilerdeki

korcu ve paniği daha da arttırmıştır.

5 askerin öldüğü ve 1 Astegme'nin yaralandığı pusuda, HRK savaşçıları, hiçbir kayıp vermeden başarılı bir biçimde üzerine çekilmişlerdir. Eylemden sonra bölgeye yoğun bir takviye askeri gücü gönderen sömürgeciler, gece hareket edememiş ancak, aramaları gündüz sürdürmüşlerdir. Yoğun operasyonlara rağmen, devrimcilerin izine bile rastlayamayan sömürgeciler, köylülerin üzerinde vahşi işkence uygulamalarına rağmen tek bir bilgi elde edememişlerdir.

Bundan sonra da devrimci intikam eylemlerimiz sürdürülecek ve sömürgeciler, uşakları ile birlikte kahredilecektir.

★★★

V-HRK Basın Bürosundan Kamuoyuna:

YAŞASIN 15 AĞUSTOS DEVRİMCİ SALDIRI RUHU

15 Ağustos 1984'te başlayan devrimci direniş gelişirme hareketimiz bir yılını doldurdu. Bu bir yıllık süre içinde devrimci kurtuluş kuvvetlerimizle faşist-sömürgeci güçler arasında yaygın ve şiddetli bir savaş durumu yaşandı. Şimdiye kadar yayınladığımız açıklamalarda Mayıs 1985'e kadar meydana gelen silahlı çarpışmaları kamuoyuna duyurduk. 15 Mayıs'tan beri geçen üç aylık süre içinde aşağıdaki saldırı eylemlerimiz ve silahlı çarpışmalar meydana geldi.

1- 20.5. 1985 gecesi Urfa'nın Bozova ilçesi yakınlarında Kurtuluş Kuvvetleri ile faşist-sömürgeci güçleri arasında silahlı çarpışma meydana gelmiştir. Olayda 1 asker, 1 polis, 1 MİT elemanı öldürülmüş, çok sayıda asker ve poliste yaralanmıştır. Çarpışmada son kurşunlarına kadar savaştan 5 yiğit savaşımız şehit düşmüştür.

2- 19.5. 1985 günü Eruh'un Girdara köyünde ajan-milis çete Sadık Özdemir'in evi devrimci kuvvetlerce basılmış, olayda kendisi yaralanmış bir oğlu da ölmüştür.

3- 1 Mayıs 1985 günü Eruh'un Bana köyü civarında meydana gelen çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Cevdet arkadaş şehit düşmüş, yorede bulunan bir çoban da sömürgeci güçler tarafından öldürülmüştür. Olayda çok sayıda asker yaralanmıştır.

4- 3.5. 1985 günü Eruh'un Diloké köyü çevresinde Devrimci Kuvvetlerle faşist ordu birlikleri arasında altı saat süren bir silahlı çarpışma olmuştur. Olayda 1 asteğmen, 1 onbaşı ve 3'er öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Çarpışmada, içlerinde yiğit savaşçılarımızdan Yaser ve Hasan arkadaşların da bulunduğu 4 savaşımız kahramanca savaşarak şehit düşmüşlerdir.

5- 27.4. 1985 gecesi Cizre merkezinde tabur komutanının arabasına Devrimci Kuvvetler tarafından pusula kurulmuş, pusuya düşen arabaya ateş açılarak tahrip edilmiştir. Olayda yaralanan tabur komutanı kaldırıldığı hastahane de daha sonra ölmüştür.

6- 23.5. 1985 günü Devrimci Kuvvetler tarafından Silopi'nin Beşle köyünde konumlanan sömürgeci ordu birliğine silahlı saldırı yapılmış, aynı gün köye gelmekte olan bir askeri aracın yoluna mayın döşenmesi sonucu araç tahrip edilmiştir. Her iki olayda, sonucu tam öğrenilemeyen çok sayıda asker ölmüş ve yaralanmıştır.

7- 6.6. 1985 günü, Van'ın Çatak ilçesi Zeviya köyü çevresinde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile Ala aşiretinden olan milis-çete güçleri arasında saatlerce süren silahlı çarpışma olmuştur. Olayda çete başı Mustafayé Tahiré Zeşko ağır yaralanmış, 3 çete elemanı öldürülmüş, ikisi de yaralanmıştır. Olay yerine gelen faşist-sömürgeci ordu güçleriyle HRK savaşçıları arasında çarpışma devam etmiş, 1 yüzbaşı, 1 asteğmen, 1'er öldürülmüştür. Çarpışmada kahraman savaşçılarımız İsa ve Şerif yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Olaydan yaralı çıkan yiğit savaşımız Hamit yoldaş daha sonra Yezdınan aşiretinden milis-çete güçleriyle saatlerce çarpışmış, bir çoğunu yaralamış ve olayda kendisi de şehit düşmüştür.

8- 17.6. 1985 günü yukarıdaki olayda yaralanan çete başı Mustafa'nın hastahanedeki çıktığı gün Devrimci Kuvvetler tarafından evine baskın yapılmıştır. Olayda oğlu öldürülmüş, kendisi ağır olmak üzere 6 kişi de yaralanmıştır.

9- 14.6. 1985 günü Sırnak'ın Gundiké Melle köyünde ajan-milis çete Mustafayé Namer'e, Devrimci Kuvvetler tarafından saldırı düzenlenmiş, ve çete Mustafa ağır yaralanmıştır.

10- 21.6. 1985 günü Sırnak'ın Becrit köyünde konumlanan faşist askeri birliğe Devrimci Kuvvetler tarafından saldırılmış, olayda 1 asker öldürülmüş ve çok sayıda asker de yaralanmıştır.

11- 23.6. 1985 günü Sırnak'ın Avyan köyünde konumlanan sömürgeci ordu birliğine saldırılmış, olayda 1 astsubay ve 2 asker öldürülürken, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

12- 23.6. 1985 günü Pervari'nin Aker köyünde bulunan sömürgeci ordu birliğine saldırılmış, burada konumlanmış olan İngiliz-Amerikan petrol arama şirketinin faaliyetleri günlerce engellenmiştir. Aynı birliğe 26 Temmuz günü yapılan saldırıda çok sayıda asker öldürülmüş ve yaralanmıştır.

13- 28.6. 1985 günü Eruh'un Bana köyü çevresinde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleriyle faşist-sömürgeci ordu güçleri arasında saatlerce süren silahlı çarpışma olmuştur. Çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Havva, Osman ve Halil yoldaşlar şehit düşerken, düşman güçleri de çok sayıda yaralı vermiştir.

14- 10.6. 1985 gecesi 14 Temmuz Propaganda Birliğimiz tarafından Sırnak merkezindeki jandarma alayına saldırılmıştır. Olayda alay komutanının evi roketle tahrip edilmiştir, 1 üstteğmen ve 4 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

15- 16.6. 1985 gecesi, aynı birliğimiz tarafından Sırnak'ın Türköz karakoluna saldırılmış, çok sayıda asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.

16- Haziran ayı içinde aynı birliğimiz tarafından Eruh'un Karne, Pervari'nin Garisa, Hot ve Tirya köyleri ile Gever ve Girdıla yaylalarında ortalama 70-100'er kişinin katıldığı toplantılar yapılmıştır. Toplantıya ERNK bayrağı ve HRK flama-

ları ile bazı pankartlar taşınarak, resmi askeri kıyafete katılmış ve megafonlarla saatlerce süren konuşmalar yapılmıştır.

17- 14.6. 1985 gecesi, Kulp'un MDP'li faşist belediye başkanı devrimci kuvvetler tarafından ölüme cezalandırılmıştır. Bu şahıs en son iki devrimciyi ihbar ederek yakalama suçunu işlemiştir.

18- 20.6. 1985 günü, Yüksekova-Şemdinli karayolunda Devrimci Kuvvetler tarafından pusula kuruldu. Pusuya düşen bir askeri araca saldırılarak tahrip edildi ve içinde bulunan üstteğmen ile 3 asker öldürüldü. Olayda yiğit savaşçılarımızdan Nasir yoldaş şehit düştü.

19- 1.7. 1985 günü, Çatak ilçesinin dağlık kesiminde Devrimci Kuvvetlerle sömürgeci ordu güçleri arasında bir çarpışma olmuştur. Çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Muhsin yoldaş şehit düşerken, çok sayıda düşman askeri de yaralanmıştır.

20- 1.7. 1985 günü, Beytüşşebap'ın Berşikér köyünün Kömür mezarında ajan-milis Müdüre Miho'nun evine Devrimci Kuvvetler tarafından saldırılmıştır. Olayda kendisi ve oğlu yaralanmış, kardeşleri de öldürülmüştür.

21- 16.7. 1985 günü, Sırnak merkezinde arama yapan polis ekibine saldırılmış, 2 polis yaralanmıştır.

22- 18.7. 1985 günü, Silopi'nin Şax köyünde bulunan DSİ şantiyesi Devrimci Kuvvetler tarafından basılmış, şantiyede bulunan herbiri 200'er gr.'lık 340 adet dinamit lokumu, 150 m fitil ve 51 adet kapsül ele geçirilmiştir. Şantiye işçilerine yönelik bir süre propaganda yapılmış, bildiriler verilmiştir.

23- 23.7. 1985 günü, Sırnak'ın Spindarok köyünde konumlanan askeri birliğe saldırılmış, çok sayıda asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.

24- 6.7. 1985 günü, Eruh'un Ebubekran köyü çevresinde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci ordu güçleri arasında silahlı çarpışma olmuştur. Çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürülmüş veya yaralanmış, kahraman savaşçılarımızdan Yılmaz ve Mervan yoldaşlar şehit düşmüşlerdir.

25- 21.7. 1985 günü, aynı alanda ikinci bir çarpışma meydana gelmiştir. Olayda yiğit savaşçılarımızdan Firaz, Ruken ve Edip yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Çok sayıda düşman askeri öldürülmüş ve yaralanmıştır.

26- 15.7. 1985 günü, Pervari'nin Piroz köyünde bulunan ve yaptığı ihbar sonucu 2 devrimcinin şehit düşmesine neden olan ajan-muhbir Mahmut Yılmaz Devrimci Kuvvetler tarafından evine yapılan baskınla yakalanmıştır. Bu hain, boynuna ip takılarak birçok köyde dolaştırılmış ve yapılan toplantılarda yaptığı hainlikleri anlatmıştır. En son bir köyde, halkın istem ve onayı sonucu ölüme cezalandırılmıştır.

27- 14.7. 1985 günü, Van'ın Başkale ilçesi merkezine girilmiş, bildiri dağıtılıp afişler asılarak halka hitaben sözlü propaganda yapılmıştır. Polis karakolu roketle tahrip edilmiş, birçok polis öldürülmüş ve yaralanmıştır.

28- 25.7. 1985 gecesi Sırnak'ın Avyan köyü çevresinde Devrimci Kuvvetlerle sömürgeci ordu güçleri arasında çıkan çarpışmada yiğit savaşçılarımızdan Haşim yoldaş şehit düşmüştür.

29- 16.7. 1985 gecesi, Silopi ilçe merkezinde çok sayıda bildiri dağıtılmış, pul yapıştırılmış ve Başkan APO'nun büyük posterleri asılmıştır.

30- 13.7. 1985 günü, Gürpınar'ın Xırabéx köyüne yapılan baskında ajan-milis çete başı Hacı Feyzi Tatar ile 3 çete mensubu öldürülmüş, biri de yaralanmıştır. Ala aşiretinden olan bu çetenin en son suçu Hamit, İsa ve Şerif yoldaşların şehit edilmesine olayına katılmalarıdır.

31- 14 Temmuz 1985 günü, 14 Temmuz Propaganda Birliğimiz Çatak ilçe merkezine girmiş ve düşman güçlerini etkisizleştirerek 2 saat süreyle egemen olmuştur. Bu süre içinde: Sömürgeci ordu gücü etkisiz kılınmış, hükümet binası roketle tahrip edilmiş, müdahale etmek isteyen bir bekcî yaralanarak silahsızlandırılmış, ERNK bayrağı göndererek çekilmiş, Başkan APO'nun büyük posterleri asılmış, bildiri dağıtılmış, megafonlarla halka hitaben konuşmalar yapılmış ve kitlelerin katılımıyla bir yürüyüş düzenlenmiştir.

32- 5.8. 1985 günü, aynı birliğimiz tarafından Çatak'ın Şivmical köyünde Hacı Şeref ve İlyas adındaki ajan-milis çete başlarının evlerine bir baskın düzenlenmiştir. Baskında bu iki ev yakılmış, başta Hamit yoldaş şehit eden çete başı Hacı Şeref olmak üzere, 10 kişi öldürülmüş, Hamit yoldaşın şehit edilmesinde kullanılan silah ve 103 mermisi ele geçirilmiştir. Bu eylemlerimiz, ajan-milis çeteciliğe onaylanan ensellerinden terler hale getirmiş, bir çoğunu Devrimci Harekete teslim olmaya yöneltmiş, faşist sömürgecilğin ajan-milis çete örgütlenme kompleksuna ağır darbeler vurmuştur.

33- 1.7. 1985 günü, Hizan ilçesinin dağlık kesiminde Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci ordu güçleri arasında bir silahlı çarpışma olmuştur. Olayda 10 askerin öldüğü ve 20 askerin yaralandığı çevrede yaygınca söylenmiştir. Çarpışmada üç kahraman savaşımız şehit düşmüştür.

34- 16.7. 1985 günü, Mutki ilçesinde Devrimci Kuvvetlerle sömürgeci ordu güçleri arasında saatlerce süren bir çarpışma olmuştur. Çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürülmüş

ve yaralanmıştır. Olayda yiğit savaşçılarımızdan İsmail, Hamza, Welat, Azat ve Rüstem yoldaşlar kahramanca savaşarak şehit düşmüşlerdir.

35- Temmuz ayı ortalarında, Şehit Sait Grubumuz ile sömürgeci ordu güçleri arasında Şemdinli'de günlerce süren çarpışmalar olmuştur. Çarpışmalarda 3 subay ve 12 asker öldürülmüş, onlarca asker de yaralanmıştır. Son mermilerine kadar savaştan yiğit savaşçılarımız Celal, Cuma, Tekin ve Rubar yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Çarpışmalarda isabet alan bir helikopter'in düştüğü söylenmektedir.

36- Temmuz ayı içinde Çukurca'da Bapir adındaki ajan-muhbir yakalanarak teslim alınmıştır. Boynuna ip bağlanarak köylerde dolaştırılmış, halka hitaben yaptığı konuşmalarda suçlarını açıklamış, bir daha yapmamak üzere halk önünde söz vermiştir.

37- Yine aynı dönemde Çukurca'da devletten silah alan iki çete mensubu yakalanarak teslim alınmıştır. Devletten aldıkları silahlara el konulmuştur.

38- 15.4. 1985 günü, Güney Kürdistan'da İKP ve KUK-SE güçlerinin yarattığı provakasyon ve kışkırtıcılık sonucunda bu güçlerle silahlı çarpışma olmuştur. Olayda değerli kadrolarımız ve yiğit savaşçılarımızdan Mesut, Seftan, Delil, Rauf, Rahmi, Riyad Hazım, Şervan yoldaşlar şehit düşmüşlerdir. Olayda İKP ve KUK-SE güçleri de büyük kayıplar vermişlerdir.

39- Mayıs ayı içinde Dersim'de Çiçekli nahiyesi karakoluna Devrimci Kuvvetler tarafından baskın düzenlenmiştir. Olayda 10 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

40- Yine aynı dönemde Tunceli merkezinde bir işkencehane Devrimci Kuvvetler tarafından basılmış, 4 işkenceci öldürülmüştür.

41- Dersim'de faşist-sömürgecilik tarafından özenle kurdukları çalıştırılan Anatatma pavyonuna Devrimci Kuvvetler baskın düzenlenmiş, bir batakhaneye tamamen tahrip edilmiştir.

42- 1.8. 1985 günü, 21 Mart Propaganda Birliğimiz tarafından Sason'un dağlık kesiminde pusula kurulmuş, pusuya düşen bir askeri araca saldırılarak tahrip edilmiştir. Araçta bulunan 1 astsubay ile 4 asker öldürülmüştür.

14 Temmuz 1985 günü Cizre şehir merkezine HRK güçlerince yapılan bir baskında ışıklandırılarak asılan Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN'ın Posterleri

43- Temmuz ayı içinde Cizre, Sırnak, Silopi ve Eruh alanlarında çok sayıda bildiri dağıtılmış, yüzlerce köyde propaganda toplantısı düzenlenmiştir. Aynı alanlarda çok sayıda ihbarcı teslim alınmış, çok sayıda insan devletin kendilerine zorla verdiği silahları geri devlete vermiş, çok sayıda muhtar devletin politikasına karşı çıkarak istifaya etmiştir.

44- 5.8. 1985 günü, Silopi'nin Sorbitme köyünde ajan-muhbir Abdurrahmané Melle Devrimci Kuvvetler tarafından cezalandırılmıştır.

45- Bunlar dışında şu olaylarda ilginçtir:

a- 14.6. 1985 günü, Malatya'da eğitim uçuşu yapan bir Fantom savaş uçağı düşürülmüştür. Bir yüzbaşı ve bir çok asker ölmüştür.

b- Eruh'un Serxete köyünde konumlanan ordu güçleri içinde meydana gelen tartışma (Kürt-Türk, devrimci-faşist) çatışmaya dönüşmüş, 1 üstteğmen ile 10'er öldürülmüştür.

c- Eruh'un Ayne karakolunda kendisini döven komutanına karşı çıkan bir asker, silahını ateşleyerek komutanı öldürmüştür.

d- Eruh'un Şikeftiyan köyünde konumlanan ordu gücü içinde çıkan Kürt-Türk tartışması sonunda iki Kürt asker, subaylarına kurşuna dizilmiştir.

e- Bu tür olaylardır. Yunanistan, Suriye ve Irak'a sürekli asker kaçağı olmaktadır. Sömürgeci ordu içinde tartışma ve çelişki yoğunudur. Adeta bir dağılma sürecini yaşamaktadır.

Devrimci savaşımlar, silahlı eylemlerimiz, önumüzdeki dönemde 15 Ağustos ruhuyla daha da gelişecek ve boyutlanacaktır.

Geçen bir yıllık süre içinde Kürdistan'da tam bir savaş durumu yaşanmış, faşist-sömürgeci düşmana karşı yöneltilmiş eylemler ve yürüttüğümüz savaşla Kürdistan sahası açık bir devrimci savaş cephesi haline gelmiştir. Bir yıllık süre içinde faşist-sömürgeciliğe ve yerli uşaklarına karşı ırili-ufaklı yüzlerce saldırı eylemimiz ve silahlı çarpışmamız olmuştur. Bu eylemler ve çarpışmalarla faşist-sömürgeci ordu güçlerinden 100'den fazlası subay ve astsubay olmak üzere 1000 civarında asker öldürülmüş, 500'ün üzerinde de yaralı verdirilmiştir. Ayrıca bu süreçte eylemlerimizin hedefi olan 1 bedliye başkanı, 1 doktor, 1 hemşire ve 16 polis de öldürülmüş, 1 kaymakam ve 20'nin üzerinde polis yaralanmıştır. Geçtiğimiz dönemde devrimci savaşımızın önemli bir hedefinin de faşist-sömürgeciliğe ajanlık yapan Kürdistanlı gerici hain güç olduğu bilinir. Nitekim bu dönemde sömürgeci düşman bu güçleri örgütleyip silahlandırmak ve bir ajan-milis çete olarak devrimci güçlere ve halka saldırmak için yoğun çaba harcamıştır. Geçtiğimiz süreçte bu güçlere karşı da yoğun eylemlerimiz olmuş, çoğu elebaşı olmak üzere, 100'e yakın ajan-milis çete mensubu öldürülmüş ve bir o kadarı da yaralanmıştır. Ayrıca düşmanın elinde bulunan çok sayıda silah, cephane, patlayıcı madde, para, erzak vb. de devrimci eylemlerimizle halk adına kamulaştırılmıştır. Verdiğimiz bu sonuçlar, hiçbir yoruma gerek duymaksızın yürüttüğümüz mücadelenin gücünü açıklamak için yeterlidir. Önumüzdeki bir yıl içinde, mücadeleimiz daha gelişkin savaş taktikleriyle çok daha ileri bir gelişme seviyesine ulaştırılacaktır.

15 Ağustos eylemlerle başlayan devrimci hareketimiz, faşist-sömürgeciliğe onu şaşkına çeviren güçte ağır bir darbe vurmuştur. Panik içinde güçlerini geri çekmeye yönelen faşist-sömürgeciler, İstanbul'dan Hakkari'ye kadar tüm ordu güçlerini haftalarca isyan bastırmaya hazır olma alarmı halinde tutmuştur. Pentagon ve NATO generalleri İstanbul ve Ankara'ya akmış, yüzbinlerce yeni ordu gücü Kürdistan'a sevk edilmiş, faşist-sömürgeci savaş birliklerini faşist cellat Evren, faşist ordunun başı, kukla hükümetin başı doğrudan yönetmeye başlamıştır. Bu biçimde başlatılan faşist-sömürgeci operasyonlar Kurtuluş Birliğimiz tarafından etkisiz kılınca, az çok içine düşen sömürgecilik bu sefer yeni politikalar uygulamaya yönelmiştir. "Kısa sürede sonuç alamayacaklarını, uzun süreli savaş yürütmek zorunda olduklarını" faşist elebaşlar, bizzat itiraf etmekte durumuna düşmüşlerdir. "Doğu'nun öncelikli kalkındırılması" masalı ağızda sakız gibi çiğnenmeye başlanmış bununla halkımız aldatılmaya ve sömürgeci egemenlik geliştirilmeye çalışılmıştır. "Pişmanlık Yasası" denen şöyle ihanete pirim çıkarılmış, "Köy Korucuları" adı altında ajan-milis çete örgütlenmesine geçilmiş, "Apolucara karşı savaşmak" koşuluyla tüm suçlarını affedildiği ilan edilerek bütün "mahkumlar" çete haline getirilmeye çalışılmış, aşiretçi-feodal gerici elebaşlar devrimci harekete karşı çete olarak örgütlenmeye ve birleştirilmeye yönelmiş, bütün bunlarla faşist ordu başarısızlık ve acizlik durumundan kurtarılarak ve savaş Kürdistanlaştırılmıştır. Böylece işbirlikçi-uşak Kürt gericiyi Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı dikilmeye çalışılmıştır. Bununla da yetinilmeyerek tüm reformist-teslimiyetçi güçler ortak koro halinde devrimci hareketimiz üzerine saldırtılmıştır. Böylece faşist-sömürgeci devlet gücü ve gerisindeki emperyalizmden küçük-burjuva tasfiyeciliğine uzanan bir karşı-devrim cephesi yaratılmaya çalışılmıştır.

Yürüttüğümüz ideolojik-politik mücadele ve geliştirdiğimiz eylemlerle düşmanın tüm bu oyunları açığa çıkarılmış, bir çok düşman taktiki bozulmuş, ağır darbelerle düşmanın politikaları önemli ölçüde işlemez hale getirilmiştir. Ama başka çaresi bulunmayan düşman, bu politikalarını hayata geçirebilmek için var gücüyle çalışmaktadır.

İstanbul dışındaki Türkiye illerinden sıkıyönetim kaldırılarak ve yeni polis yasası çıkarılarak bugün ikinci ve üçüncü ordunun tamamı ile birinci ordunun aktif birlikleri, yani Türk ordusunun dörtte-üçü Kürdistan'a sevk edilmiş ve faşist-sömürgeci savaş için sokulmuş durumdadır. Alan olan nokta operasyonları ve geniş çaplı operasyonlar sürdürülerek, tüm stratejik yerlere ve devrimci gelişmeye açık bütün köylere büyük askeri birlikler yerleştirilerek, bütün helikopter filosu savaşa sokularak, geniş çaplı bir ajan ihbarcı yapı örgütlenerek, aşiretçi feodal gericiliğe dayalı bir ajan -milis çete ordusu kurulup devrimci kuvvetlere ve halk kitlesi üzerine sürülerek, provakatorler aracılığıyla tüm tasfiyeci teslimiyetçi, sosyal-soven güçler devrimci harekete saldırtılarak devrimci mücadelenin gelişimi yavaşlatılmaya ve durdurulmaya, geniş çaplı bir kitle pasifikasyonu politikasıyla kitleler korkutulup pasifize edilmeye ve devrimci harekete uzak tutulmaya, devrimci hareketin kitle bağları zayıflatılıp kitlelerden tecrit edilmeye, böylece kitlelerden tecrit edilmiş, kitleleri eyleme geçirememiş ve durgunlaşmış bir devrimci hareket ihbarcılığı ve vurucu timleri aracılığıyla parça parça darbelenmeye, devrimci grupları imha edilmeye ve uygun koşullarda devrimci hareket bitirilme çalışılmaktadır.

Faşist-sömürgeci düşmanın taktikleri kısaca böyle formüle edilebilir.

Ne var ki faşist-sömürgecilik, bu taktiklerini başarıyla uygulama olanağı bulamamaktadır. Devrimci taktiklerimiz tüm bunları önemli ölçüde boşa çıkararak ve devrimci harekete geliştiren sonuçlar doğurmaktadır. Besbelli ki gelinen bu ortamda düşman güçlerini darbeyleyi ve uygun alanlarda kitleleri topyekün harekete geçirci bir devrimci mücadele zorunludur. Düşman taktiklerini esas olarak bozucu ve onu ciddi pratik gerilemeye uğraticı devrimci gelişme, ancak aktif kitle eylemliliğinin yaratıldığı bir gelişme olabilir. Daha şimdiden düşman kuvvetlerine yeni yöntemlerle ağır darbeler vurulmaya başlanmıştır. Ve önumüzdeki dönemde devrimci hareket kitle eylemliliği düzeyinde gelişip yükselecektir.

Buradan bazı güçlere söylenecek bir-iki sözümler var. Görülen odur ki, sınırlı da olsa bazı güçler ajan-milis çete olmakta ve halkımıza en ağır zulmü uygulayan faşist-sömürgeci birliklerini önumüzdeki güçlere ve halka saldırmakta pek istekli davranmaktadırlar. Özellikle bazı aşiret ve kabile "ileri gelenleri", sadece "Apolucara karşı savaş" süreci kendilerine dokunulmayacağı" açıkça belirtiliyor olmasına rağmen düşmanın çeteciliğine oynamakta ve böyle

HRK'nin kuruluş yıldönümünde kırsal kesimde gençlerle yapılan bir toplantı

bir yola sokmak için yurtsever kitlelere aşırı baskı yapmaktadır. Bu güçlerin içinde bulunduğu durum kötüdür, ihanettir, beş metelik bile kazanc sağlamadan ulus düşmanlığı yapmaktadır. Bunun sonu ve geleceği yoktur. Bu güçler, kendilerini gönüllü hainler ve alçaklar derekesine düşüren bu yoldan vazgeçmeli, düşmana ajan-milislilik yapmamalıdır. Böyle bir gelişme sağlayan herkes Kurtuluş Birliğimiz iyi ilişkiler içinde olacak, onlara sahip çıkacaktır. Ve fakat devrim ve halk düşmanlığında ısrarlı olanların Kurtuluş Birliğimiz tarafından ezileceği, onları kurtarmaya ne faşist-sömürgecilerin ve ne de emperyalist enfendilerinin gücü yetmeyeceği iyi bilinmelidir. Özellikle, sözde "reislik, büyüklük" adı altında bu güçlerin kendilerine en ağır baskıyı ve sömürüyü uyguladığı ve bugün de birer usul hain olarak düşman çeteleri haline getirmek istediği aşiret ve kabile güçleri, bu konuda dikkatli ve duyarlı olmalıdırlar. Onların yerinin, tüm halkımız gibi ulusal kurtuluş hareketi olduğu, düşmanın çeteciliği olmadığı açıktır. Devrimci hareketimiz tüm kabile ve aşiret güçleriyle birleşmek, bir olmak istemekte ve buna ulaşmak için her şeyi yapmaktadır. Kurtuluş Birliğimiz, tüm kabile ve aşiret güçlerini, düşman politikasına karşı uyanık olmaya, eğer varsa "kendi ileri gelenlerinin" ajan-milis çetesi örgütlemeye faaliyetine karşı çıkmaya, böyle haince ve alçakça durumu kabul etmeye, ajan-milis çeteciliği karşı mücadele etmeye, ulusal kurtuluş mücadelesinde ve Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'de birleşmeye çağırır.

15 Ağustos devrimci hareketi, faşist-sömürgeci barbarlık altında boğan halk kitlelerine büyük bir coşkuyla ve geleceğe duyulan yeni bir umutla karşılansmıştır. Öyleki, bin yıllık sömürgeci kölelikten ve dört yıllık faşist-sömürgeci barbarlıktan kurtuluşun ışığını bu harekete görmüşler ve böyle bir geleceğin sevincini yaşamışlardır. Böylece geleceğe olan

inançları, devrime ve devrimci harekete olan güvenleri çok daha kuvvetlenmiş, buna ulaşmanın zorluklarını göğüslemeye azmederek devrimci mücadeleye akın başlamıştır. Devrimci mücadelenin pratik sürekliliği görüldüğü ülke içinde ve dışında kitlelerin mücadeleye katılımı hızlanmış, giderek yeni bir kitle hareketine ve mücadelesine ulaşmıştır. Ve böylece, kitlelerin ulusal kurtuluşu birliği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi somut pratik bir olgu olarak ortaya çıkmış ve böyle bir birliğin ilanına varılmıştır. Kürdistan'da silahlı bir direniş cephesine ulaşılması, Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilan edilmesi ve bunun devrimci bir anlayış ve pratikle kitlelerin aktif mücadelesi ortamında gerçekleştirilmesi Kürdistan tarihi ve toplumu açısından yepyeni bir olay, en ciddi ve ileri bir pratik gelişmedir. Pratik uygulama zayıflıkları istenen gelişmelere ulaşmayı ne kadar yavaş kılsalar kılın gelecek bu gelişme tarafından belirlenecek, Cepheyi ortaya çıkaran Partinin ışığı yolunda yürüten ve cephe bayrağı altında birleşen halkımız kazanacaktır. Halk kitlelerinin atılımı bugün böyle bir geleceğin başlangıcı ve ilerleyişini yaşamaktadır. Kurtuluş Birliğimiz yediden-yetmişe kadar tüm halkımızı Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'de birleşmeye ve faşist-sömürgeci düşmana karşı savaşmaya çağırır.

15 Ağustos Devrimci Hareketi ile Kürdistan ulusal Kurtuluş sorunu uluslararası kamuoyunca yoğun olarak tartışılır hale gelmiş, uluslararası politikamızın gündemine girmiştir. İstisnasız dünyanın her düzeydeki tüm politik güçleri 15 Ağustos'un şahsında Kürdistan ulusal sorununu tartışarak, kendi yapılarınıca belli sonuçlara varmışlardır. Böyle bir devrimci çıkışla Kürdistan ulusal sorununu çarpıtarak, onu kamuoyuna ters ve yetersiz gösteren anlayış ve yapılarla ciddi bir darbe vurulmuş, sorun kamuoyuna doğru bir tarihsel, ideolojik, politik ve pratik yaklaşımla tanıtılmıştır. Böylece kamuoyu daha şimdiden eski yanlışlığı ve yetersiz tutumlarını aşmaya başlamıştır. 15 Ağustos Devrimci Atılımı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini, pratik bakımdan da Ortadoğu'da emperyalizme ve uşağı işbirlikçi rejimlere karşı oluşan ilerici ittifakın sağlam bir parçası haline getirmiştir. Hareketin bölgedeki tüm güçlerce hesaba katılmaya ve bölgedeki gelişmeleri ciddi bir şekilde etkilemeye başlamasına yol açmıştır. 15 Ağustos devrimci hareketiyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bu mücadeleyi yürüten devrimci hareket, dünya çapında dost-düşman herkesi etkilemiş ve taktiklerini kazanmıştır. Böylece, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin uluslararası politikada ilişkisi ve ittifak bulması için sağlam bir zemin ortaya çıkarmıştır. Hareketin uluslararası ilişkisi ve ittifakları artık bu zeminde sağlanacak gelişmelerle ilerleyecek ve güçlenecektir.

15 Ağustos devrimci hareketi Kürdistan'da sürekli bir savaş cephesi yaratarak faşist diktatörlük koşullarında da devrimci mücadelenin gelişebildiğini göstermiş ve devrimci direniş tutmuştur. Ortaya çıkardığı somut pratik gerçeklikte, başta faşist-sömürgecilik olmak üzere, her türlü düşman yoldan "devrimci hareketin dağılacığı, ezileceği" yolundaki umutlarını kursaklarına tıkıştır. Bir yıllık aktif devrimci mücadelemiz, teslimiyeti horlayan, lanetlenen ve direnişte karar kılan bir halk gerçekliği ortaya çıkarmış, devrimci hareketin direnişçi yapısını geliştirerek devrimci direnişten başka bir yol tanımayan bir devrimciliği egemen kılmıştır. Elbette bütün bu gelişmeler kolay ve ucuz sağlanmamış, inançlı, fedakar ve cesaretlili bir çalışma ile elde edilmiştir. Bütün bu gelişmelerin temelinde, en başta geçen bir yıllık sürede verdiğimiz 75 şehidimizin kanı ve çoğu yaralı olmak üzere 27 esirimizdir vardır. Baskı ve işkenceye uğrayan ve savaşımların ve sempataniz kitleminizin emeği vardır. Bütün bu gelişmeler, en küçük kazanımı misliyle ödettirmeye çalışan bir düşmanın baskı ve savaşı ortamında ve böyle bir düşmana karşı dışı diş bir mücadele içinde sağlanmışlardır.

Sonuç olarak; yürüttüğümüz pratik mücadele faşist-sömürgeci düşmana ağır darbeler vurmuş, onun bütün oyun ve komplolarını açığa çıkarmıştır. Halk kitleleri PKK'nin zaferi gösteren doğru devrimci yolunda yürümeye Ulusal Kurtuluş Cephesinde birleşmeye ve savaşmaya karar vermiştir. Kısaca, düşman acz içindedir; halk kitleleri ulusal kurtuluş için ayaklanma sürecine girmiştir. Kürdistan ulusal kurtuluş sorunu dünya politikasının gündemine girmeye başlamıştır. Çalışma tarzımız gelişmelere uygun olarak sürekli ilerletilmektedir. O halde devrimci mücadele hızla gelişecektir. Zafer bizim olacaktır.

***Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Uşakları!**
***Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!**
***Biji Partiya Karkerên Kurdistan!**
***Biji Enîya Rizgariya Netewa Kurdistan!**
***Biji Hêzên Rizgariya Kurdistan!**

15 Ağustos 1985
 Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
 Basın Bürosu

Geçen Sayıda Yayınlayamadığımız Yazımıza Bu Sayıdan Devam Ediyoruz.

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

III. BÖLÜM

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP

SAYI 44'TEN DEVAM

Kürdistan'da herhangi bir yönetime değil, maskelenmiş ve çok gadar bir özel harp yönetimi hüküm sürmektedir. Gelişmiş özel harp yönetimi altında uygulanan Kürdistan'daki sömürgecilik, bir genel valilik denetiminde yürütülen İngiliz ve Fransız sömürgeciliklerinden tamamen farklıdır. Bu, ideolojiden kültüre, siyasetten ekonomiye kadar her alanda en ince yöntemlerden en kaba baskı yöntemlerine dek çeşitli yöntemlerin içiçe uygulandığı, yalnızca asimilasyonu değil, her türlü değeri yabancılaşarak ona düşman kesilen, kişiliğisizleştirilmiş, elden-ayaktan düşmüş, seksiz bir toplum yaratmayı hedefleyen en içgüçten türden bir çağdışı sömürgeciliğdir. Kürdistan'da özel harp yönetiminin kökenleri 1517'lere dek uzanır. Bu tarihte İdris-i Bitlisî'nin ihaneti ile Osmanlılar, Kürdistan üzerinde egemenliklerinin ilk temellerini atarlar. 19. yüzyıla isyanlar ezilmesi temelde bu yönetimin pekişir ve Abdülhamit döneminde Hamidiye Alayları ile daha da boyutlanır. Bu mirası devralarak şekillenen TC'nin uyguladığı sömürgecilik, eski yöntemlerin daha da etkinleştirilmesi ve zenginleştirilmesi temelindeki bir sömürgeciliğdir. TC'nin sömürgecilik politikasının temeline inha vardır. Ermeni ve Rumları zorla imha ettikten sonra, Kürtler üzerinde de aynı politikayı gündeme koymuş, ancak Kürtlerin imhasını daha çok ince politikalarla gerçekleştirmeyi hedeflemiştir. Bunun için de dünyada eşi görülmemiş bir özel savaş dayatmıştır. Bu savaşın esas amacı, bir halkı toplumsal ve ulusal özelliklerinden yoksun bırakmaktır. Bunun için de tüm yöntemlere başvurmuştur. Dünyada eşi görülmeyen bir uygulama ile bu halkın dilini bile yasaklamıştır. Ekonomik gerilik ve kültürel özümleme temeline tam bir kıskaca alarak onu bütünüyle ertirmek istemektedir. Ve bütün bunlar da özel bir savaş yönetimi tarafından yürütülmektedir.

Bu özel savaş, eskiden gizli olarak yürütülürdü. Son derece üstü örtülüydü. Parlamentoculuk, halkımız kendi içinde parçalamaya işlevi gören burjuva partileri, Kürt küçük-burjuva örgütlerinin ve sosyal-solven sahte sol örgütlerin varlığı, bütün bunlar özel savaşın, gözlerden gizleyen kuruluşlarıdır. Bu aldatmaca ile gözler boyanarak, bizzat halkımız içinden çıkan birçok insanın dahi maruz kaldığı sömürgeciliği görmemesine yol açılmıştır.

Ancak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bu örtüyü kaldırmış, halkımız üzerinde yürürlükte olan özel savaş açığa çıkarmıştır. Bu, günümüzün en ayırdedici özelliklerinden birisidir. KUKH, bu savaşın yalnızca halkımızın ve dünyanın gözleri önünde teşhir etmemiş, aynı zamanda bunu kabul etmeye konusunda son derece bağnaz bir tutum izleyen Türk sömürgeci devletine de açıkça itiraz etmiştir. 15 Ağustos atılımının yıldönümünde Genel Kurmaylık tarafından yapılan açıklamalar bu savaşın açık itirazıdır. Onlar karşısında ısrarla sustukları bu olgu üzerine toplandızenlemekle yerli ve yabancı komuoyuna açıklamalar yapmakla tarih boyunca

ısrarla gizledikleri bu gerçeği kabul etmiş olmaktadır. Bunu da sağlayan ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişim seyri ve ulaştığı boyutlar olmuştur. Bu mücadele bugün öylesi boyutlara ulaşmıştır ki, TC, artık onu gözardı edemez ve gizleyemez hale gelmiştir.

Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı faşist Türk devleti, atalarından aldığı savaş yöntemlerini emperyalizmin en gelişmiş savaş yöntemleri ile birleştirecek kullanmakta, bugün Kürdistan'da uluslararası boyutlardaki savaşın bir parçası yaşanmaktadır. Bu, emperyalist sistemin II. dünya savaşı sonrasında izlediği "yeni sömürgecilik" siyasetinin "istikrarlı sorumluluk" askeri stratejisinin bir parçasıdır. "ABD emperyalistlerinin 'istikrarlı sorumluluk' stratejilerinde 'özel savaş' dünya nükleer savaşından ve sınırlanmış savaşlardan sonra üçüncü sırada yer almaktadır. Dünyadaki güçler dengesinin kendilerinin lehine elverişsizliğinden ve geniş kapsamlı bir savaşın tutuşturulmasındaki önemli zorlukları değerlendirmiş olmalarından ötürü, ABD emperyalistleri konvansiyonel silahlarla, bilhassa zayıf ve küçük ulusların kurtuluş hareketlerini bastırmayı amaçlayan 'özel savaşlarla' sınırlanmış savaşlara başarı kazanmayı umut ettiler. ABD, bu çelit bir savaş için küstahçasına her türlü gayreti gösterdi. Kendi görüşlerine göre, bu tür bir savaşın amacı, bir halk savaşını olan gerilla savaşına karşı koymaktır. Bu bakımdan, özel savaş, sabit olmayan bir cephe hattı ve büyük birliklerin nadiren seferber edilmesiyle birlikte, o ülkenin sınırları içinde yapılır. Öte yandan, askeri, siyasi, psikolojik ve ekonomik faaliyetin çok yönlü şekilde bir-birle birleştirilmesi gerekmektedir. Sınırlı, alana ve gerçek karekterleriyle ilgili olarak, önde gelen özellikleri; tabiatında bir değişikliğe yol açmaz. Özel savaş, saldırgan bir savaştır... 'Özel savaşta' askeri kuvvetler esas olarak kukla ordudur." (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, s: 207, 208, 209)

Bu savaş stratejisinin "özel savaş" ve "sınırlanmış savaş" biçimlerini Vietnam'da tüm yönleriyle uygulamış ve iflas etti. Ancak bu iflas sadece askeri stratejinin değil, yeni sömürgecilik siyasetinin de iflasıydı. Emperyalizm bu iflas sonucu içine girdiği bunalımdan çıkış yolunu ekonomiyi askerileştirmede ve askeri stratejiye nükleer savaş şantajını ön plana çıkarmada buldu. Sivil sanayiden savaş sanayine geçiş belli bir süreli olacaktır. Geçiş sürecinde ise, sosyalist sistemin oyalanması sorunu vardı. Bunun da zemini "Barış ve Silahsızlanma" görüşmelerinin başlatılmasıyla yaratıldı. Emperyalizm artık rahat bir nefes alabilir, yeni bir hamle için güç toparlayabilir. Çünkü, dünya komünist hareketi içinde aynı yıllarda görülen bölünme ve Leninizmin "Barış içinde bir arada yaşama" ilkesinin sağ yorumu sosyalist sistemi emperyalizmin zaman kazanma taktiği olan "barış ve silahsızlanma" görüşmelerini oyalamasına çekti. Gerçekte emperyalizmin barış diye bir sorunu yoktur. O, sadece aleyhine bozulmuş olan dengeli yeniden lehine çevirebilmek için gerekli

olan silahlanma ve güç toplama için zamana ihtiyaç duymaktaydı ve bunu elde etmek de başardı.

Engels, "dünya barışını sağlamak için, herşeyden önce, bütün ulusal sirtüşmelere son verilmeli, her halk, bağımsız ve ülkesinin efendisi olmalıdır." (Düşünceler ve Aforizmalar, syf: 143) der. Ama köyeye sıkışmış emperyalizm karşısında yapılan, onu nihai olarak ezmek için halkların kurtuluş mücadelesinin daha fazla desteklenmesi değil, ona yeni bir hamle için fırsat verilmisidir. Geçmişin buyana, emperyalizmin nükleer savaş tehdidi karşısında "aman üçüncü dünya savaşını patlak vermesin" diye daha çok "barış", daha çok "detant" diyerek, ulusal kurtuluş hareketlerine verilen destek sınırlanmıştır. Emperyalizmin sadece kendini toparlama süreci için geçici olarak benimsediği dengeyi koruma taktiği, sosyalist sistemin neredeyse temel stratejisi oldu. Ve öyle bir an geldi ki, "barış ve detant" emperyalizmin elinde sosyalizme karşı bir saldırı silahı haline geldi.

1980'li yılların başında, kendisi azgın bir faşist olan ve Hitler'in hortlamış ruhuyla can bulan Reagan, emperyalizmin başına "koruyucu bir barış meleği" olarak geçti. İşte o zaman emperyalizmin gerçek yüzü "barış ve detant" sis'i arasında yeniden göze görüldü. Ve Marks'ın daha 100 yıl öncesinden ortaya koyduğu, "zamanımızın iyiküzlü politikasının hiçbir dogması, barış istersen savaşa hazır ol (hazır ol cenge, ister isen sulh'ü saldıh) dogması kadar büyük zararları yol açmamıştır. Büyük bir yalanı içeren bu büyük gerçek bütün Avrupa'yı silahlanmaya çağırın bir savaş şairdir ve öylesine bir Landsknecht (ırgat) fanatizmi doğurmuştur ki, bu şair, her antlaşması yeni bir savaş ilanı olarak değerlendirilmekte ve çeşitli spekülasyonlara yol açmaktadır" (Aktaran age, syf: 142) biçimindeki değerlendirmesinin her zamankinden daha fazla güncelliğini koruduğu açıkça görüldü. Ama bir kez bu siyasetin içine öylesine batılmıştır ki, "barış, henüz, kimseye savaşa hazır olduğu inancını vermemeye diye aralıksız savaş tekiği sayesinde ayakta durabilmektedir." (age, syf: 143) diyen Engels, yeniden doğrulanmaktadır. Bu konuya ilişkin olarak Engels, devamlı şunları söylemektedir: "Bir devletin silah kuvvetlerinde yaptığı her çoğaltma, diğerlerini de, aynı çoğaltmayı, hatta daha fazlasını yapmaya itiyor. Ve bütün bunlar için çılgına para harcıyor. Halklar, askeri harcamaların yükü altında eziliyor. Barış, savaşın daha pahalıya mal oluyor. Ve savaş, artık korkunç bir trpana değil, bu dayanılmaz duruma son verecek bir kuruntacı bunalıma düşüyor." (age, syf: 143) Oysa, ABD ile silahlanma yarışını içinde harcayan çaba, emek ve maddi değerlerin onda biri bile halkların kurtuluşuna adanmış olsaydı, bugün emperyalizm, sosyalist sistemin içişlerine bile müdahale edebilecek dercede cüret gösterecek güce sahip olamazdı.

Şimdi görülen durum nedir? Afganistan'dan Polonya'ya, oradan Nikaragua'ya kadar emperyalizmin küstah bir jandarma edasıyla her yere müdahalesi yaşanmaktadır.

Bu, emperyalizmin vazgeçtiği sınırlan anti-halk savaş stratejisini, yani, "özel ve sınırlanmış savaş" yeniden ve eskisinden daha da azgınca bir şekilde nükleer savaş şantajı şemsiyesi altında devreye soktuğunu göstermektedir. Nükleer savaş çıkartacağı tehdidi ile sosyalist sistemin ulusal kurtuluş mücadelesine desteğini engellerken, kendisi ise bu mücadeleleri boğazlamaya çalışmaktadır. Sadece bununla kalmayıp Nikaragua, Angola ve Afganistan'da karşı-devrimcileri biraraya getirmekte ve komünizme karşı cepheyi dört bir tarafında savaş cepheleri açmaktadır. Bütün bunlara cevap olarak, sosyalist sistem tarafından emperyalizmin bu saldırganlığına dur demek için daha aktif olarak ulusal kurtuluş mücadelesini destekleneceğine, El Salvador'da, Kürdistan'da savaş yavaşlatılmak ve hatta ertelenmek istenmektedir. Buna gerekçe ise, nükleer savaş tehlikesidir.

Oysa, unutulmuş birşey vardır ki, o da yeni bir savaşın çoktan başlamış olduğunu. Şantajlara aldandırlarak beklenildiği gibi, bir nükleer savaş değildir ve olmayacaktır da. Emperyalizm yeni bir savaş dünyaya çapında değil, hassas bölgelerde -Ortaadoğu ve Orta-Amerika- dengeli kendi lehine çevirmek için başlatmıştır. O hiç bir zaman, kendi imhası da demek olan nükleer bir dünya savaşına cesaret edemeyecektir. Nükleer savaş bir tehdit ve silahlanma aracı olarak kullanılmaktadır. Bu, "komünist savaş tehlikesine" karşı "hür dünyanın" "barış korumak için silahlanması" adı altında yürütülmektedir. Bütün dünya bu görüşle oyalanırken, kendi deyimleriyle üçüncü dünya savaşı çoktan başlamıştır. Buna Amerika'da yayınlanan "Defence and Foreign Affairs" adlı derginin 10 Ocak 1985 tarihli sayısında Neil C. Livingstone adlı tanınmış bir uzman, "çatışmanın ilk eşliğinde başarı" (Mastering Thelow Frontier of Conflict) adlı makalesinde ifade etmektedir. "Terrorizm and Subnational Conflict" ve "Milletlerarası Strateji Araştırmaları" Enstitüsü ve derneklerinin başkanı olan Livinstone, Amerika'nın Nükleer silahlanmaya paralel olarak "özel savaş" ve "sınırlanmış savaş" anti-halk savaş stratejisinin geçici bir süre de olsa terkedilmesini eleştirdiği yazısında şunları söylemektedir:

"Vietnam savaşı, Vategate olayı ve Kongre'nin CIA tarafından yürütülen faaliyetler hakkında açtıkları araştırmaların en talihsiz kurbanı, ülkemizin güvenliği açısından çok önemli olan Özel Hareket/Özel Savaş (Special Operations/Unconventional Warfare) kabiliyetinin tahribi olmuştur. 1960 ve 1970 yıllarının acı tecrübelerinin yarattığı ortam içinde, gayet karmaşık ve kapsamlı bir askeri ve para-militer bir hareket türü olan özel savaş doktrini, bazı gözlemcilerin işaret ettiği gibi, acı anıları tazeyelen ve başarısız girişimleri hatırlatan sözler olduğu için artık ağır alınmaz hale gelmiştir. Şiddet derecesi düşük bir çatışma şekli olarak Vietnam'da öğrendiğimiz çok değerli dersler, Langley ve Pentagon'da çalışan ürkek insanlar tarafından, bayatlamış doktrinleri hala sür-

dürüyor şüphesi altında kalmamak endişesiyle, bir köyeye atılmış, unutulmuş ve ihmal edilmiştir...

"...Amerikan askeri yönetimi, artık başlamış bulunan alt düzeydeki bu savaş yerine, ilerde çıkması çok az muhtemel bir nükleer savaş yahut Avrupa'da büyük bir konvansiyonel savaş ihtimallerine karşı hazırlıkları sürdürüyor. Halbuki, III. Dünya Savaşı'nın artık başlamış olduğu pekala iddia edilebilir (abc): Bu savaşın büyük orman yangını şeklinde değil, fakat fundalık ve ot yangını şeklinde görüldüğü, siyasi caniyetler, terörist saldırılar ve bombalar, hükümet darbeleri, ayaklanmalar, kanlı gösteriler şeklinde, bir nevi camekan içinde sürdürülen (Hothouse of conflict) savaş şeklinde üçüncü dünya ülkelerinde ortaya çıktığı artık inkar edilemez.

"...Reagan yönetimi, bu tür savaş alanında elde edilecek üstünlüğün, dünyamız geleceğini tayin edeceğine inanmaktadır. Bu nedenle Amerika'nın SOF/UW alanındaki güç ve kabiliyetini artırmak için, konuya öncelik vermiş ve 1984 mali yılında savunma harcamalarında bu hedefe yönelik ödenekler ayrılmıştır. Bunun sonucu olarak, silah kuvvetlerin çeşitli hizmet alanlarında özel savaş birliklerinin yeniden kuruluşu işlerine hız verilmiştir." Aktaran Yeni Forum dergisi, sayı: 134, 1 Nisan 1985, syf: 25-26)

İşte bu, hız verilen özel savaş birliklerinden en önemlisi, "Çevik Kuvvetler" dir. Bilindiği üzere "Çevik Kuvvetler" sorunu İran ve Afganistan devrimlerinden sonra, daha çok Ortaadoğu için gündeme geldi. Bu gelişmelerin hemen ertesinde ise, Reagan iktidara geldi. Şüphesiz ki, böyle bir girişim için temel olarak Ortaadoğu'nun seçilmiş olması tesadüfi değildir. Herşeyden önce Ortaadoğu, emperyalizm için onuz varlığını sürdürmeyeceği bir can damarı durdurmaz. Ve her gün bu alanda emperyalizm aleyhine gelişmeler artarak sürmektedir. Yüzlerce yıldır üst üste binmiş olan sorunlar çözüm dayatmakta, ulusal ve toplumsal arayışlar artmaktadır. Bu ise, emperyalizmin bölgedeki varlığını giderek daha çok tehlikeye sürüklemektedir. "Çevik Kuvvetler" bu tehlikeyi bertaraf etmek ve dengeli emperyalizm lehine çevirip kalıcılaştırmak amacıyla ortaya sürülmüş kuvvetlerdir. Federal Almanya'daki sosyalist bir araştırma grubu, konuya ilişkin olarak şunları belirtmektedir: "Kanimka Körfez bölgesine yapılacak bir müdahalenin amacı kesinlikle 'batının petrol ikmalini' güvence altına almaktan ibaret değildir. O halde, strateji adamlarının üzerinde bu kadar kafa patlattıkları Körfez müdahalesinin ardında gerçekte hangi mantık yatar. Kanimca şu amaçlar bunda önemli rol oynuyor olabilir. Birincisi, Körfez bölgesindeki, özellikle de Suudi Arabistan'daki sosyal ve ulusal değişimlerin ilerlemesini durdurmak. Böyle bir stratejinin ABD'ye (dolayısıyla NATO'ya) ait bir çevik müdahale birliği olarak ortaya çıkan askeri hazırlıkları açıkça görülmekte ve bütün hızıyla sürmektedir. Böylece bir emperyalizm atığı politik olarak haklı çıkararak ve kendi ülkelerinin insanların

bu adıyla özdeşleştirmek için gerekli kampanyalarla çoktan başlatılmıştır. Bu tür durumlarda, bunca tehlikeli ve dünya savaşına yol açacak nitelikteki emperyalist müdahalelerin gerçek nedenlerinin gizlendiğini, kitlelerin politik kampanyalara şartıldığı tarih bize birçok örnek öğretmektedir. Vietnam'daki ABD saldırganlığının politik gerekçesi 'batının özgürlüğünü savunma' idi. Körfez bölgesine yapılacak bir müdahalenin gerekçesi de 'petrol ikmalinin güvenliği' olacaktır. Stratejik araştırma enstitülerinin araştırması 'petrol ikmalinin' tehdit eden nedenler arasında 'iç karışıklıklar ve devrimler' de görülmektedir. 'Bu bölgede, rejimler önümüzdeki on yıl içinde sallantılı olarak değerlendirilmesi gereken en az yarım düzine ülke vardır. Bu ülkelerdeki herhangi bir karışıklık, petrol ikmalinin kesilmesine yol açabilir' demektedir. İşte bu gelişmeye müdahale ile önlenmek isteniyor" (Aktaran Serxwêbûn, sayı: 11, syf: 16)

Yine bu konuda Serxwêbûn'da yer alan bir yazıda sunlar belirtilmektedir:

"NATO ittifakı bölgedeki yeni gelişmeleri karşılayabilmekten uzaktır. ABD bu konuda 1980'lerden beri bir tarıma başlamış bulunmaktadır. NATO, gerçekte, karşılıklı esas alınarak örgütlenmiştir olan bir güçtür. Mevcut yapısıyla NATO, ülkelerin iç gelişmelerini önleyebilmekten uzaktır... "Çevik Kuvvetler" denilen özel müdahale birlikleri ve bu adlar

alanı tüm Ortadoğu'yu etkilemeye bir sıçrama tahtası olarak kullanılmaktadır.

Emperyalizm, Kürdistan'a atfedilen bu konum, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu alanda yürütülen "Özel Savaş"ın boyutlarını açıklar. Şimdi de bu "özel savaş"ın dayandığı tarihsel temel, uygulanış biçimleri ve alanlarına bakalım.

A) KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARBİN TARİHSEL TEMELİ

En özgün yanı kula güçler eliyle yürütülmesi olan "özel savaş"ın Kürdistan'daki geçmişi bir hayli eskidir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, emperyalizm ve faşist Türk sömürgeciliğinin "özel savaş" yürütmede Kürdistan'dan daha elverişli bulacağı başka bir ülke hemen hemen yoktur. Şüphesiz ki, bunun da tarihsel nedenleri vardır.

Herseyden önce, istilacı ve sömürgeci egemenliğin Kürdistan'daki yerli jandarmalarının geçmişinde 1514'lere dek uzanır. Bugünkü kukullar Şeyh İdris-i Bitlis'i'nin halefleridir. Tarihte egemen sınıfların ihanetine çokça rastlanır ama Şeyh İdris-i Bitlis'i gibi, tek kılıç sakırdatmadan ülkesini istilacılara bir tepsi içinde sunan ihanet pedersahi şampiyonluğuna rastlanmamıştır. Bu yalnızca Kürdistan'a özgün bir durumdur. Evet, Kürt egemen sınıfları Kürdistan'ı hiçbir karşılık beklemeksizin bir çeyiz gibi kendileriyle birlikte sömürgecilere sunmuşlardır. Ve o gün bugündür, sömürgeci-

engellemek ve bu saha içinde çeşitli çelişkilerle boğuşurma, kuşatma ve hatta Kuzey'i Güney'e karşı -Alevistan Kurtuluş Hareketi vb yöntemlerle- kıskırtma yoluyla onu imha etmektedir.

19. yy. isyanlarının yenilgiye uğramasında yukarıdaki etkilen belirleyici rol oynamıştır. Aşiretsel ve mezhepsel parçalanmışlık ile egemen sınıfların ihanete yatkın karakteri o dönemdeki Osmanlı Sultanı Abdülhamit'in izlediği baharlı politikaya ile birleşince isyanlar ezilmekten kurtulamadılar. Bunların ezilmesindeki başarının sırrı Kürdistan'ın zayıflıklarından ustaca yararlanmalarıdır. Aksi halde, tam bir çözümlü ve çöküş sürecine girince o zaman imparatorluğun yalnızca kendi askeri gücüne dayanarak isyanları ezilmesi olanak dışıydı. Ama Abdülhamit'in izlediği ustaca siyaset ile, Kürtlerin içinde yeraldığı "Hamidiye Alayları" kurularak yine Kürtler'e karşı kullanılmış ve feodallerin geleneksel zayıflıklarından da yararlanılarak çeşitli hedefler, mevki örneği -Yeşdan Şer'in vali yapılması- gibi yöntemlerle birleştirilerek direnmele kırılmıştır.

"Hamidiye Alayları", 1881 Ubeydullah isyanının izleniminden sonra, 1890'larda oluşturulmuştur. Bu alayların kurulmasındaki amaç bu günkü milis faaliyetinin amaçları ile aynıdır. Yani; yükselen direnmele bizzat o halkın içinde çıkardığı güçler eliyle ezmek; böylece hem kendi yıpranmasını önlerken hem de karşıdaki gücü bir daha doğrulamayacak tarzda kırmanın geçirerek onun üzerindeki egemenliğin pekiştirmele "Hamidiye Alayları" adlı makalesinde Dr. Selçuk Günay bu alayların rolünü şöyle ifade etmektedir:

"1- Doğu Anadolu'da devlet otoritesini sağlamlaştırmak, 2- Aşiretlerden 'askeri güç' olarak faydalanma ve muhtemel bir Rus hücumuna karşı elde hazır bir kuvvet bulundurma, 3- Aşiretleri düzene sokarak onları yerleşik hayata alıştırmak, 4- Doğu Anadolu'da başlayan Ermeni faaliyetlerini önlemek, 5- Dış devletlerin tahrikine karşı Doğu Anadolu'yu elde tutma politikası" (10 Ocak 1985 sayılı Tercüman Gazetesi).

Bu alayların kurulmasının altında son derece sinsi ve ince bir sömürgecilik yatmaktadır. Tarihte eşine ender rastlanır bir alçakça politikayla Osmanlılar, Kürdistan halkının direnmelerini ezip onları katletmekle kalmamış, bu alayları Ermeni halkının soykırımından geçirilmesinde de kullanmışlardır. Böylece bu usakları vastasıyla halklarımızı karşı karşıya getirecek birbirlerini katletmeleri için ortam hazırlamışlardır. Üstelik bu yöntemle halkımız üzerindeki egemenliklerini sürdürmele olağanı da yaratmışlardır. Çünkü direnmeleri kendi ordularını ile bastırmaları güç olduğu gibi, orduyu ypratarak otoritelerini zayıflatmışlardır. Bunun farkına varan Abdülhamit, direnmelerin kukulları eliyle bastırılmasının hem daha az tepki çekeceğini, hem daha kolay olacağını ve hem de yedek bir kuvvet teşkil edeceğini, ayrıca sadece görene çağrıldığı zaman bir araya gelen yarı-askeri milis olmalarından dolayı bu alayların fazla bir yük olmayacağını düşünerek bunların oluşturulmasına karar vermiştir. Bunlara karşı çıkan, "güvenli olmaz" diyenlere ise, verdiği cevapta Abdülhamit, şunları söylemektedir:

"Kürt alaylarının teşkil ettiği için, Avrupa gazeteleri acı tenkitlerde bulunuyorlar ve bizim tarafımızdan teşkilatlandırılan bu Kürtlerin, istikallerini ilan etmek için bize karşı isyan edeceklerinden endişe ettiklerini söylüyorlar... "Her ne kadar pašalarınca

bazılarının da "Kürt kazakları" ile teşkil ettiğimiz alaylara itiraz ettikleri bir hakikat ise de, fikir, Erzurum'daki eski IV'üncü Ordu Kumandanı Zeki Paşa'ya ait olduğundan, bu, meslektaşlarının kıskanmış olmalarına da delalet edebilir.

"...Disiplinli bir şekilde yetiştirilen bu Kürt alayları, bize çok büyük hizmetlerde bulunabilirler. Ayrıca orduya öğrenecekleri 'itaat' fikri, kendileri için de faydalı olacaktır. Zabıt ünvanı verdiğimiz Kürt ağaları ise, yeni mevkileriyle övünecekler ve bir miktar zapt-ı rapta altına girmele gayret edeceklerdir. Çiraklık devirlerini bu şekilde tamamlayacak olan 'Hamidiye Alayları' sonunda kıymetli bir ordu haline geleceklerdir.

"Kürt ağalarının bazılarının çocuklarını, İstanbul'a getirip memuriyete verileceği için de tenkit ettiğimi biliyorum. Senelelerdir hristiyan Ermeniler nazır mevkilerini işgal etmişlerdir. Bundan sonra da kendi dimizden olan Kürtleri kendimize yaklaştırmakta ne gibi bir zarar olabilir? Aynı şekilde Bedirhanogullarını himaye ettiğime merkeze muhafaza ettiğim için, bunların memleketini huzuru bozacakları söylenerek de tenkit ediyorum. Tabii herkes isteği gibi düşünmekte serbesttir!

"Fakat ben kabul ettiğim Kürt politikasında doğru yolda olduğum kanaatındayım. Vaziyeti mahallinde tetkik eden Zeki Paşa, Kürt kazaklarından alaylar teşkil etmek fikrini ileri sürmek suretiyle mevafık yolu göstermiştir. Her ele aldığımız mesele tenkit edilmiş, sonunda tenkit edilmele alışmış bulunuyoruz" (Sultan Abdülhamit, Siyasi Hatıratım, syf: 74, 75,76).

Daha sonraki Gelişmeler, Abdülhamit'in haklı olduğunu açığa çıkardı. "Hamidiye Alayları"nın oluşturulmasından sonra Cumhuriyet döneminde dek hiç bir isyan olmadı gibi, gerek Rusya ile savaşta ve gerekse iç karışıklıklardan bastırılmasında -Ermeni isyanında olduğu gibi- bu alaylar imparatorluğa sadık bir şekilde görev yaptılar.

Geçmişte halkımızın direnmelerinin bastırılarak sömürgeci baskı altında tutulmasında belirleyici rolü olan bu alaylar günümüzde de bir umut olarak görülmele ve yeniden canlandırılmaya çalışılmaktadır. KUKH'nin giderek boyutlamp güçlendiği bir dönemde "Tercüman" gazetesinin "Hamidiye Alayları"nın yeniden gündeme getirmesi ve bu tecrübelerden faydalanılması gerektiğini ileri sürmesi bir tesadüf değildir. Çünkü Kürdistan'da "özel savaş" ancak "Hamidiye Alayları"nın modernleştirilmiş biçimi olarak "Kenan Evren alayları" ile yürütülebilir. Nitekim bunun için çok yönlü girişimler olmuştur. Bu yeni alayların üzerinde şekilleneceği terbiye dönemi geçirmiş bir yapının oluşturulması için gerekli çabalar yoğunlaştırılmıştır. Eskiden olduğu gibi, dayanılacak güçlü bir feodal yapı olmadığı için, bunun yerini, ajanlaştırılmış birkaç feodal komprador ve çevresi ile teslim alınmış "sol" tarafından doldurulmaya çalışılmaktadır. Bu "sol" ki, mayası 27 Mayıs Anayasası ve kemalist ideolojiden almış, sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva ve "sol"dur ve KUKH'nin yeminli düşmanıdır. 12 Eylül öncesi dönemde hepimizce bilindiği gibi, anti-PKK'li bir faaliyet yürütülmüş olan bu "sol", günümüzde, bir tas çorba karışığı örgüt dağıtacak, onlarca arkadaşını ihbar edecek kadar alçalmışsa bu demektir ki, yaşam bedeli olarak KUKH'ne karşı haydi haydi savacaktır.

Yeni Hamidiye alayları yaratma yolundaki diğer somut adımlar, "Pişmanlık Yasası"nın ve "Köy

Korucuları Kanunu"nun gündeme sokulması ve köylülerle, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanılan mücele, silah dağıtılmasıdır. Bu konuda, anti-PKK'li faaliyetin kurmay başkanı "Aydınlık" gazetesi çığlık çığlığa şöyle bağırılmaktadır: "Devlet önce kendisini gözden geçirmelidir... Kenan Evren, jandarmann ulaşamadığı yörelerde... silah dağıtılacağı açıkladı. Bu, 12 Eylülcülerin politikasının iflas ettiğinin itirafıdır... Silahsız biran siz değil misiniz?... Peki, Apoculara karşı 12 Eylül'den önce en etkili mücadeleyi öldüren korkamada, cesaretle veren devrimcilerde de bu silahlardan verilecek mi? (abc)" (Seçenek, Kasım 1984) Evet, modernleştirilmiş "Hamidiye Alayları" olan "Kenan Evren Alayları"nın gönüllüleri çoktan hazır! "Özel Savaş" iste bu temelde yürülecektir. İKP kanatları altında korunan Peşeng, KUK, KUK-SE ve Sami Abdurrahman'dan oluşmuş ilk alayına, Partimizin 8 önder savaşçısının katledilmesi, basın-radyo ve televizyondan açılan psikolojik savaş ve "pişmanlık yasası" ile dönkeleği çıkarılan prim, yürütülmele olan "özel savaş"ın karakterini ortaya koymakta, devrimci savaşımızın nasıl sulandırılmak ve pasifize edilmele istendiğini göstermektedir.

Bugünkü "özel savaş"ın Kürdistan'daki tarihsel bir diğer temeli ise, 1925-40 yılları arasındaki isyanların bastırılmasında izlenen yöntemler ile bu isyanların bastırılmasından sonra oluşturulan ömümsüf sosyal ve kültürel yapıdır.

1925 yılında Cumhuriyet'e karşı ilk isyan patlak verir ve bastırılır. Ardından 1930 yılında bir ikincisi gelişir, ancak sonuç aynı olur. Bundan sonra ise, herhangi bir isyana meydan verilmeye. Çünkü, kala kala dört bir tarafta kuşatılmış bir oda gibi Dersim kalmıştır. Dersim de kendisini savunur. Ama karşısında koca bir ordu ve içinde ise yılan soylu hainler vardır. Orduya karşı direnir ancak yılan soylu hainler onu içten sokar ve zehir saçılır. Sonuç olarak Dersim, 7'den 70'e katliamdan geçirilir. Ve gazeteler, beton bir mezar karikatürü yayımlarlar. Mezar taşına da "Muhayyel Kürdistan burada meftundur" diye yazılır.

Koca bir halk bu üçbuçuk çapulcu ordusuna nasıl yenilmiştir? Bunun sırrı "şanlı" Türk ordusunda değil, yılan soyundadır. Kürdistan halkı üçbuçuk çapulcu ordusuna değil, kendi içindeki yılan soyuna yenilmiştir. Savaş, esasen Türk ordusuna karşı da verilmiştir. Kürtler, kendi içinde birbirlerine kırdırtmışlardır. Fitne-fesatla muhalif tasfiye etmek, Türk burjuvazisinin mesleğidir. Ve bu mesleğini Kürdistan'da mevcut zayıflıklardan da yararlanarak başarılı bir şekilde icra etmiştir. Sonuç bilinmektedir.

Toplumsal zayıflıklarımız olan, aşiretçi parçalanmışlık, mezhepçilik, feodallerin ezeli ihanetçiliği ve işbirlikçiliği direnmelerde bir hançer olup bağrıma saplanmış. Hançeri tutan eller yabancı değildir; ya amcadır, ya dayıdır, ya yeğendir veya da kirvedir. İnsan soyuna ihanet emeli, yılan soyundan Raybetler, Hıdırlar, Kasım Beyler, Kureşanlı Körpaşalar, Ginyanlı Murat Paşalar zehirli dillerini uzatır ve Ali Haydarlar, Alışerler, Zarifler öldürür. Şeyh Said Murat neyi 12 Eylül öncesi dönemde hepimizce bilindiği gibi, anti-PKK'li bir faaliyet yürütülmüş olan bu "sol", günümüzde, bir tas çorba karışığı örgüt dağıtacak, onlarca arkadaşını ihbar edecek kadar alçalmışsa bu demektir ki, yaşam bedeli olarak KUKH'ne karşı haydi haydi savacaktır.

altında yürütülen hazırlık çalışmaları, esas olarak, bölge halk hareketlerine karşı kula yöntemleri ayakta tutmak ve bu güçlerin müdahalesi ile ABD emperyalistlerinin çıkarlarını bölgeye hakim kılmak için Ortadoğu ilericisi ve devrimci güçlerini ve halk hareketini ezmele yöneliktir." Sayı: 11, syf: 16 ve sayı 12, syf: 16)

Ortadoğu zemininde ise, "Çevik Kuvvetler" in esas verleşim merkezi olarak Kuzey-Batı Kürdistan planlanmaktadır ve bu konumlanma için gerekli iç ve dış koşulları yaratması amacıyla Kenan Evren'in başkanlığında askeri faşist cunta işbaşına getirildi. Böylesi bir amaç için Kuzey-Batı Kürdistan'ın seçilmiş özenli nedeni, sahip olduğu stratejik konumunu, Sovyetler Birliği'ne komşu olması, TC gibi emperyalizmin en sadık ve saldırgan bir jandarmasının denetiminde altında bulunması ve hepsinden önemli olarak da Ortadoğu devrimlerinin kaderini elinde tutan bir odak noktası, her an patlamaya hazır bir alan olmasından kaynaklanmaktaydı. Amaç, bu alanda gelişebilecek bir devrimin tüm Ortadoğu sahunda yaratacağı önemli etkileri gözönüne alarak burayı denetim altında tutmak, gelişilecek herhangi bir ulusal kurtuluşçu hareketi anında bastırmak ve bu

lik bu güçlere dayanarak Kürdistan'daki varlığını sürdürülmüştür. Egemen sınıfların bu gerçekliği Kürdistan'da sömürgeciliğin milis faaliyetinin de temelini oluşturur. Bu durum yalnızca egemen sınıflarla sınırlı kalmamış ara kesimlere de yansımıştır. Bugün bu sınıflar adına siyaset yapanların temel görevleri KUKH'ne karşı savaş yürütmelektir.

Sömürgeciliği, Kürdistan'da milis örgütlenmeye ilk kez 19. yy'da başvurmak zorunda kaldı. Bilindiği üzere 19. yy, Kürdistan'da baştan-başta isyanların patlak verdiği bir dönemdir. Bu isyanlar bugün "özel savaş" taktiklerinden en önde gelenleri olan "böl ve yönet" ve "düşmanı kendi içinde birbirine düşür" yöntemleri ile ezildiler. Bu dönemdeki isyanları yaygınlaşmayıp yerel düzeyde isyanlar olarak kalması sömürgecilerin onları bastırma da çok yararlandıkları bir özellikleri oldu. Bugün de belli başlı "özel savaş" taktiklerinden birisi, "salgın bölgeler" diye nitelendirilen, mücadele üst boyutlarda ve yaygın olduğu alanları "karantina" altına alarak ilkele çapında yayılmasını önleme yöntemiyle direnmele kırımlarıdır. Günümüzde Kuzey-Batı Kürdistan'da izlenen taktik, bu parçadaki mücadeleyi Güney'e hapsederek Kuzey'e yayılmasını

yanlısı olduğu için, Şeyh (Sait bn.) bir mektup yazarak aşiret ileri gelenlerine yolladı. Hormekilleri ayaklanmaya karşı kovacaklarını bildirdiler... Durumu (yani isyan hazırlıklarını bn.) Atatürk'e ilk kez duyuranlar Varto'da oturan Hormek aşireti... (İstiklal Mahkemesi, syf: 91-92) idi.

İçten parçalamaya yöntemi aynı şekilde Dersim'de de uygulandı. Seyit Rıza'nın kardeşinin oğlu Rayber satın alınır. İsyanın daha başında Hozat ve Ovacık yöresinden bazı aşiretler düşmanla işbirliğine yönelirler. Seyit Rıza'nın oğullarından biri (İbrahim) Deşt'e öldürülür, bir diğeri rehin alınır. İbrahim'in katilleri olan İstihbarat Başkanı Binbaşlı Şevket ve adamları Kirgan aşireti tarafından himaye edilecek sanırlar. Daha sonra Abdullah Alpdoğan Paşa, Rayber'i isyanın önderlerinden Alişer'i öldürmekle görevlendirir. Rayber'in TC ile içine girdiği ilişkililerin muhtevasını anlamış olan Seyit Rıza, onu uyurur. Rayber, aldığı görevi icra etmek için, amcasına, "Türkler tarafından aldatıldığını ve geri dönmek istediğini" bildirir. Seyit Rıza bunu kabul etmez ve Alişer'i de bu konuda uyurur. Ancak Alişer, bu uyarıyı dikkate almaz ve bu ihmali Alişer'in hayatına mal olur. Rayber, Alişer'in evine gelecek onu ve karısı Zarife'yi öldürür ve gidip Türk ordusuna sığınır. Bunun ardından, direnişin önde gelen önderlerinden Şahin Ağa, yataarken Hidir isimli bir hain tarafından alçakça katledilir. Alişer ve Şahin Ağa gibi iki önemli önderi yitiren Seyit Rıza, başını çözümesi yapmak aldatmacası ile Erzincan'ca çekilerek ortada teslim alınır ve idam edilir. Direnişin kırılması için, "bir kelle ile gelene para mukafatı verileceği ve hayatının başlanacağı" vardiya ortaya atılır ve içerden hançerlenmiş başsız kalan direniş korkunç bir katliamdan geçirilir.

"Fakat tarih amansız bir hakimdir, o, düşmanla işbirliği yapan sözcüleri, bizzat düşman eliyle cezalandıracağı, İbret..." (Nuri Dersimi, Kürdistan Tarihinde Dersim, syf: 156) diyen Nuri Dersimi'nin de belirttiği gibi direniş alçakça içten hançerleyenler, uşaklık etikleri düşman tarafından ölüme cezalandırılmaktan kurtulamazlar. Nitekim, Rayber bizzat Türk ordusu tarafından mukafat olarak kursuna dizilir. Şeyh Sait isyanında tutuklandıktan sonra teslim alınan ve "son sözüm, memleketin selameti namına mühterem hakimler heyetinin hakkımızda verdiği kararı minnet ve şükranla karşılamak ve kabul etmektir. Hepimiz idam cezasına müstahakız. Çünkü vatana ihanet ettik. Allah Türk millet ve memleketinin saadetini müemmen ve ebedi etsin, başka sözüm yoktur." diyen Kör Sadi'de idam edilir. İdam edilenler sadece, isyanlara katılıp sonra pişmanlık duyanlar da değildir. TC'nin kuruluşunda yer alıp milletvekili olan ama, uygulamaları aşırı bularak durdurulmasını isteyen Erzurum Milletvekili Hüseyin Avni'ile Dersim Milletvekili Hasan Hayri de idam edilirler. Burada görülen mantık çok açıktır. Türk hakim sınıflarının emel prensiplerinden birisi de "kendi milletine yar olmayan, bize de iş bitirmez"dir. Bunun için de iş bittikten sonra ihanetçileri bizzat kendileri elleriyle cezalandırır. Ama yalnızca ihanetçileri değil, em sadık işbirlikçilerini bile, em küçük bir yanlış yapmaları halinde, affetmektedir. Örneğin, isyanların bastırılmasından sonra çıkarılan sözde "af"tan yararlanması gereken Kemal Fevzi'yi idam eder. Bu, TC'nin em belli başlı gerçekliklerinden birisidir.

Daha önceki konularda üzerinde durulduğu gibi "af"ın amacı gerçekten "suçluların haklarına kavuş-

turmak", "topluma kazanmak" değildir. Amaç, katledilmekten kurtulanları ideolojik-politik olarak içgüdü edip kendi amaçlarına ihanet ettirmek ve Türk devletinin uşaklığını yaptırmaktır. Bu "af"ın nasıl bir aldatmaca olduğu konusunda, o dönemde yaşamış olan Hoybun Cemiyeti kurucularından Zinar Silopi şunları söylemektedir:

"Türkler, askeri kuvvetleriyle kıramadıkları bu zenciri affı umu-milleri ile kesmek fikrini ihmal etmediler. Bu fasıllar, zaman arasımda iste ikinci affı umumiye ve kim bilir kaçınıcı affı hususiyi yapıyorlar. Fakat nasıl, af medeni ve mün-sirif milletlerin mağdur veya müc-rim vatandaşlarına bağışladıkları ve onlara vatanları üzerinde serbest teneffüs, serbest sayı, serbest te-fekkür hakkı veren af değil. Türkler-in şimdiye kadar Kürtler için ilan ettikleri affın ancak bir tuzak ol-muştur. Devletin sözü olan af kanu-nuna, hükümetin sözü olan idare reistlerinin teminatı şifahiye ve tahriiryesine güvenerek Türk hak-iyetinin huzusına giren Kürtler-den kaçın bugün berhayattır? Ber-hayat olanlardan da kaçıp haphişe-köşelerinde hayatlarının son nefes-lerini vermiyorlar? Türk'ün, Kürdü affmetmesindeki bu feci yanalcılığı ispat edecek deliller mi lazım? Yal-nız kemalist idarenin Türkiye'de teassüs ettiği günden bu ana kadar Şeyh Sait, Ağrı meselelerinden evel ve sonra cereyan edipte maz-hari af olmuş vukuatta medhaldar olsun olmasın, Suriye'den, Irak'tan, İran'dan dönmüş veya iltica etik-leri dağıtılan inerek, başını çözü-mesi mağaralardan güneşe atılarak Türk hükümetine teslim olan Kürtler den kaçının basit bir insan hürriyetin-den değil, fakat basit bir hayatın teneffüs imkanından mütelemil ol-duğunu bu hükümet gösterebilir? Bu affın bir millet, bir hükümet, bir devlet tarafından verilen bir şeref ve namus sözü olduğuna inanarak içeriye girenlerden yüzde doksan-beşi değilse, yüzde seksenbeşi ya arkadan gelen gizli bir kurşunun veya sebepsiz, asılsız bir hükmün ya ihdas edilen bir cürmün kurbanı olmuş ve gitmiş bulunuyor. Beş sene evel yapılan ve böylece Kürt-ler'e sayısız kurbanlara mal olan affı umumi, Kürd davasını nasıl bir za-raf iras etmediyse bugün yapılacak olan da affın üzerinden pek kısa bir zaman geçmeden "ARARAT"ta güryülen Kürd narası, bütün cihanı irşad etti ki, Kürdün tek, yalnız tek bir matlubu vardır." (Zinar Silopi, Doza Kürdistan, syf: 157, 158).

Bugün "af" için kampanya başlatarak faşizmden insaf dilenme temeline dayalı Türkiye'ye dönme isteyenlere de ithaf edilecek bir sözü daha var Zinar Silopi'nin: TC'nin o dönemlerde af çıkartarak teslim almak istediği, kendileri hakkında Türkiye'ye geri dönmekleri yolunda söylenilen çıkarılmasına karşılık şunları söyler: "Gayenin elde edilmesine kadar Kürt milletperverleri-nin mücadelelerinden feragatleri-ne, davalarından nukule ve Türki-yeye dönmelerine, Hoybun'un da terkî faaliyet etmesine imkan yok-tur. Evet, birgün döneceklerdir. Ve buna emindirler. Lakin bu dönüş Türkiye'ye değil, KÜRDİSTAN'a, hür ve mesut vatanlarına olacaktır." (age, syf: 155)

Kürdistan'daki isyanların bastırılmasında kullanılan yöntemler öz olarak, "böl, parçala, birbirine düşür, birbirine kırdırarak zayıfla-tır, içten çökert ve nihai darbeyi vur" şeklinde ifade edilebilir. Düş-manın em başta gelen hedefi önder-liklerdir. Önderleri ortadan kaldırmak için ise, onların em yakınlarını satın alma, öldürme ya da tutuklayarak bir şantaj aracı olarak kullanma yoluna başvurmuştur. İsyân hare-ketlerinin içten çökertilmesinde mi-lis çok önemli bir rol oynamıştır. Para, kadın, mal-mülk ve can başışı

vaadi karşılığında isyan hareketi-nin içinden Rayber, Hidir, Kasım vb. hainler elde edilecek başarılı bir milis çalışması yürütülmüştür. O dönemde çıkarılan bir kanun ge-reği, bir kelle getirerek teslim olana 50 lira ve af vaadinde bulunulmuş-tur. Mustafa Kemal, bizzat yolladığı talimatta, "isyânın bastırılması için özellikle para ve kadın yoluyla içten milis elde etmede gayet serbest davranılmasını" (Cumhuriyet Dö-nemindeki İç İsyânlar, Genel Kur-um Başkanlığınca basılıp ordu içinde dağıtılmış bir kitaptan alın-mıştır) istemiştir.

Yine o dönemde, son direnme noktası olarak kalan Dersim'in ele geçirilmesi için Türkiye'deki gü-dümlü sol'u kapsayan bir af çıkarı-lır. Af sadece Türk siyasileri içindir ve bedeli de Türkiye'nin bütünlüğü-nün ve TC'nin uygulamalarının savunulmasıdır. Nitekim TKP'li ba-zı önderler subay olarak Dersim katliamında bizzat yer alırlar. Zaten TKP'li önderlerin daha 26 Şubat 1925 tarihli "Orak-Çekiç" in 6. sayısında Şeyh Sait isyanına karşı taktiklikleri tutum onların bu özünü açığa vurmaktadır. Şöyle den-mekteydi bu sayıya yeralan bir yazıda:

"İrticaa başında Şeyh Sait de-ğil, derebeylik duyuru; İrticaa karşı mücadelede halk hükümet-le-dir... (abc) Ankara Büyük Mec-lis'inde müfrit sol burjuvazinin (abc) tırnakları, kafasına kurun-u vustayı dolamış yobazların girtil-ğina yapıpı." (Aktaran Mete Tunca-y, Türkiye'de Sol Akımlar, syf: 364, 365) Yine aynı sayıya yeralan, "İn-gilizlerin Oynattığı irtica kuklası... yobazların sarıkları yobaz züm-re-sine kefen olmak" (Aktaran İstiklal Mahkemeleri, syf: 275) sözleri, TKP'de hangi ruhun egemen oldu-ğunu açıklamak yeterlidir. Aynı şekilde, Şefik Hüsnü'nün Komün-tern 5. Kongresine sunduğu raporda belirttiği, "aydın Kürtlerle şehitli Kürtler'in hiç bir ulusal ve ayrılmaz iddiası yoktur" sözleri ile katliamın nasıl sol'dan maskelendiği ortadadır. Demek ki, kadınlar ve çocuklar da dahil, isyanlarda yeralanların hepsi "sarıklı gerici"dir! Öyleyse, Türk halkı ve tabii ki, bu arada onun "temsilcileri" de bu "gericiler" e karşı savaşılabilmelidir. Yani bu "gericiler" in katli vaciptir. Bu katliamı yapan da "sol" burjuvazi olduğuna göre, "sol" burjuvazi ile "komün-ist"lerin işbirliği -her alanda olduğu gibi- katliamda da gerek-li'dir!

İsyânların bastırılması dö-neminde ortaya konulmuş olan bu ruh günümüzde tüm gücüyle ayağa kalk-mış bulunuyor. Hiçbir dönemde sönmemiş olan bu ruh, bugün alev-leniyor ve "bölücülüğü" karşı "sığ-cısıyula, solcusuyula" tüm çevreleri savaşa çağırıyor. Uğur Mumcu'nun, "sağı ve solu ile bu ülke bizindir, Türkiye'yi bölmek isteyenlere sağ'ı ve sol'uyla birlik olalım, karşı duru-lum" feryadı hangi ruhun yansımasıdır? "PKK'nin arkasında CIA var.", "PKK'nin arkasında Rusya ve Su-riye var.", "PKK, Kürtfeodallerine yas-lanıyor" gibi çanhıraş feryatların ardında yatan, PKK önderliğindeki KUKH'ne karşı mücadele etmek ve yeni katliamları haklı göstermek çabasidir. Aynı şekilde, "bölücülü-ğün sağ'ı, sol'u yoktur, bölücülüğü sol sifata tanımlamak yanlıdır. Bölücülüğü sol nitелеmek onu meşrulaştırmaktır, oysa bölücülü-ğün hiçbir meşru ve haklı yanı yoktur ve sol' bölücülüğe karşıdır." diyor İsmail Cem'in bu ifadeleri 1925'lerle çağrıştıran yapıyor mu?

1925'leri hatırlatın yalnız bu da değil. Tıpkı o yıllarda olduğu gibi, "af" aldatmacası ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı savaş cepheleleri genişletilmekte isteniyor. Türkiye'deki davalarla bol beraat ve hafif cezalar ile tahliyele-rin hızlanmasına karşılık, PKK da-

valarında ölüm kusan kararların alınması anlamlıdır. 15 Ağustos atıl-mının hemen ardından "Barış Der-neği Davasının" alalecece beraatla sonuçlandırılması, "DİSK Davası"n-da ortaya çıkan gelişmeler dikkat çekicidir ve Türk sömürgecilerinin eski oyunlarını tekrar gündeme getirme kararında olduklarını bir diğ-er göstergesidir. Bu yoldaki adımlar, "Pişmanlık Yasası" ile önemli oranda atılmış bulunmakta-dır. Arkadaşlarımızın kanına girenler ile örgütünü dağıtanlara ve ihbar edenlere "af" getiren "Pişmanlık Yasası" kime karşı çıkarılmıştır? Bu yasa ile kimler "affedilecek" ve "affedilenlerden" hangi alaylar ku-rulacaktır? Yoldaş kanına girmek, örgüt dağıtmak, ihbar etmek çağ-daş Rayberlik değil midir? Rayberli-ğin ilkel millisliği şimdi modern-leştirilmiş bir biçimde yeniden icra edilmiyor mu? Televizyon program-larına semirtilmiş bir biçimde çı-kartılan bir kaç uşaktan gözdeğin-dan yapılan teslim ol çağrıları ile Hidir Akbalık isimli dönegin, "bir idam mahkumun son çağrısı: Hakkim-daki ölüm kararına ihtenlikle saygı duyuyorum... Toplama ve devlete karşı suç işlediğimin bilincindeyim... Kardeş kanına susamış, bütün dini, ahlakı ve millî değ-erlerini kaybetmiş bir insan olarak ölmeyeceğim için mutluyum... Dev-lete karşı suç işlediğimin idrakı içinde, geçmişte yaptıklarımı mah-kemeler önünde bütün açıklığıyla ortaya koyup millitem ve dev-letine hesap vermeyi kabul ettim." (Tercüman Gazetesi, 3.10.1983) biçimindeki sözleri yeni Kör Sadi-lerin hortlatılmasının ifadeleri değil midir? Evet, bu soruların cevabını arayanlar, oluşturulmak istenen yeni milisler gerçeği ile yüzüye geleneklerdir.

1925-40 yılları arasında izlenen milis taktiği bugün çok yönlü olarak gündemdedir. Ama geçmişten fark-lı olarak, bugünkü milis faaliyetine temel teşkil eden 1940'lar sonrası oluşturulmuş bir sosyal zemin, bir kültürel yapı vardır. TC bugün milis faaliyetlerini 1940 sonrası yürüt-tüğü asimilasyon, ulusal eritme ve devşirme bir sosyal tabaka ile bu tabakaya hakim kılınmış inkarcı ve uşak bir kültürel yapı üzerinde sür-dürmektedir. Çünkü, eskinin aşiret-çi yapısı çözülmüştür ve bu yapıdan yaygın milis oluşturma koşulları yoktur.

Kürdistan'da bugün adeta iki olgu aynı toplumda içiçe yaşanı-maktadır. Bunlardan birisi, kendi varlığını inkar etmedir ki, kısa bir süre öncesine kadar egemen yön buydu; diğeri ise, Kürtlük bilincine sahip olmadır ve bu da daha çok ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine paralel olarak gelişmekte-dir. Kürdistan'da milis faaliyetinin temelini teşkil eden ulusal inkarcı, özümsemmiş yapı nasıl yaratılmış-tır? Bunu açıklayabilmek için her şeyden önce Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki uygulamalarına yön veren anlayışa bakalım. İsyânlar döneminde İnönü bu anlayışı şu söz-lerle ortaya koyar: "Ayaklanma (Şeyh Sait ayaklanması, bn.) ba-ğımsız bir Kürdistan kurmak ama-cıyla çıkmıştır. Birçok seneler hep bu amaç için çalıştığı kesindir. Bu ruhun ölmesi ve öldürülmesi em-kutsal bir milli görevdir. (abc) Bunun için Kürdistan'da baş olabi-lecek bütün zararlı kişilerin kesinlik-le affedilmemeleri gereklidir." (İstiklal Mahkemeleri, syf: 138) Evet, herşeyden önce, Kürt olma ve ba-ğımsız Kürdistan yaratma ruhu kat-leldimeli, bu ruh bir daha canlan-mamak üzere tarihe gömülmeliydi! Birkez bu yaratıldı mı artık o halkı istendiği gibi yönlendirmek ve egemen ulusun çıkarlarını hizmetine koşmak zor olmayacaktır. O halde, em pahasına olursa olsun bu sağlan-mak zorundaydı. Peki ama, bu nasıl gerçekleştirilecekti? Bütün bir halk

hangi araç ve yöntemlerle kendi gerçekliğini yabancılaştırılabilecek, içinde yatan bağımsızlık özlemi nasıl söndürülebilirdi? Bu soru-nun cevabını M.Kemal, Kürdistan'ın bir maketi olarak ele aldığı Dersim için söylediği şu sözlerle verir: "Dersim'de öylesine bir kat-liam uygulanmalıdır ki, 40 yıl sonra bu olayı hatırlayacak kimse kalma-malıdır." Sözü edilen katliam kızıl bir katliam değildir. Bu, zaten gerçek-leştirilmiş ve 7'den 7'ye, kadim-erkek, çocuk-yaşlı ayırımı yapılmaksızın Kürt halkı Dersim'de vah-şin bir katliamdan geçirilmiştir; Kür-distan'ın nehirleri kan akışlarıdır su yerine. Sözü edilen; beyaz katliam-dır; yani, asimilasyondur; tarihine, kültürüne, insanlığı ve kendisine yabancılaştırma; ruhsuzlaşmadır ve düşmanın istediği gibi kullan-a-bildiği robotlar haline gelmedir. Türk burjuvazisi de biliyordur ki, tarihini ve kendini tanımayan, gele-ceğini yaratma yoluna da gire-mezdi. O halde işe, Kürt halkına kendi geçmişini ve kimliğini unu-turmakla başlanmalıdır. Onlarca yıldır yürütülen politikaların, Türkleştirme çabalarının ve inkarcılığın altında yatan bu gerçektir. Bu ken-disine yabancılaştırmanın, yani İsmet İnönü'nün keskinlikle öldürülmüş gerektiğini söylediği ruh ortadan kaldırılmasının başlanabilmesi için Kürdistan halkı üzerinde dünya sömürgeçlik tarihinde eşî görül-memiş uygulamalar hayata geçiril-miştir. Hergün, her saat yürütülen inkarcı politikaların ulusal değ-erlerin yasaklanması, imhası ve talan-na kadar em ağır baskı ve zor politikalarının em ince ve sinsî olanlarına kadar her türlü politika ve yöntem bir arada ve içiçe kullanı-larak Kürdistan halkı geçmişini bile-meye, geleceği için düşünemeye hale getirilmiştir. önemli oranda öz ben-liğine yabancılaştırılarak kendi ken-disine karşı suç işler duruma düşü-lmüştür. Bu yabancılaştırmanın em belirlenmiş alanlardan biri olan Dersim'de katliam sonrası yaratılan tahribat o kadar derin boyutlarda-dır ki, bu dönemde ortaya çıkan nesil, kendi tarihini Cumhuriyet tarihi ile özdeş tutmaktadır. Onun için tarih 1938'den sonra başlar veya tarihte 1937-38 yılları hiç yaşanmamıştır, sömürgeci boyun-duruktan kurtulmak için hiç savaş verilmemiştir ve halkımızın kanı oluk oluk akıtılmamıştır. İşte, M. Kemal'in sözüni ettiği katliam böylesi bir katliamdır ve özdele Dersim'de, genelde tüm Kürdistan çapında halkımız em ücra köşede-ki ferdine varncaya dek bu katliam-dan geçirilmeye çalışılmış bunda önemli adımlar da atılmıştır.

Dersim örneği, Türk sömürgeci-lerinin Kürdistan üzerindeki poli-tikalarını ve tahribatlarını anlamak için büyük bir öneme sahiptir. Çün-kü, Kürdistan, TC için bir modeldir. Bir dönem isyanların temsil eden em direnme merkezi olması ne-denle Dersim'i pilot bölge seçen Türk sömürgeçliği ayaklanmanın kanlı bir katliamla bastırılması ardından bu kez "beyaz katliam" için Dersim'i pilot bölge olarak seç-miştir. O, adeta Dersim üzerinde zafere kazananın nihai zaferi de kazanacağı hesabıyla hareket et-miş, bu nedenle Dersim'i direnen Dersim olmaktan çıkarp her türlü ulusal değerini mezarı haline getir-mek için em alçakça politikaları gün-deleme sokmuştur. Ulusal benliğimiz üzerinde yaratılan tahribatların em çok somutlaştığı Dersim örneğini günümüzün mücadelesinin müda-hale etmek zorunda kaldığı ulusal yapımız daha iyi kavramak için em incelemeye ihtiyaç vardır.

Dersim'in düşman tarafından hedef seçilmesi 1936 yılında M. Kemal'in şu sözleri sonucu göndeme gelmiştir: "İç işlerimiz em önemli bir safha varsa o da Dersim sorunudur. İçte bulunan iş bu yarayı, bu kor-

kunç çubanı ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için, hükümete tam ve geniş yetkiler verilmelidir." (Aktaran Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz, s. 37). Ve 1938'de tarihe TC'nin bir vahşet belgesi olarak geçmiş bulunan Dersim katliamı gerçekleştirildi. Bu katliam sırasında yaratılan vahşet bilinmektedir. Ancak zulüm, diri diri yakılan, uçurumlara yuvarlanan, süngülenen insanların bedenleri ile birlikte gömülmez. Asıl zulmü geride kalanlar, anasız-babasız kalmış bebelere, yani yeni nesil yaşayacaktır. 1940'lardan başlayarak sürüp gelen bu insanlık dışı uygulamaları "Kürdistan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz" kitabından dinleyelim:

"Burada iki kışla kurulu ve bu kışlalarda Dersim katliamı geliştirilir. Kışlalara etrafında yeni yeni binalar yaptırılır ve bir sömürge kolonisi oluşturulur. Savcılar ve yargıçlarıyla polis merkezleri ve jandarma karakollarıyla sömürgeci koloninin bir sömürgeci merkezleri yaratılır. Hemen bunun ardından okullar inşa edilir, katliamlar esnasında anaları ve babalarını kaybeden bebelere bu okullara alınır. Mustafa Kemal hesisinin gerçek babası olarak belletilir. Büyüyen çocuklar, gerçek anaları ve babaları yerine kemalistleri karşılında bulurlar. Artık ruhlarına ve beyinlerine işlenen tek bir gerçeklik vardır, o da kemalizm gerçekliğidir. Bebelere, atalarının binlerce yıllık tarihini biriktirip getirdiği herşeyle aynı ilişkilerini kesmişlerdir. Nasıl kesmesinler ki? Bebelere Türkülük okulunda yeni bastan yoğunluşturup yetiştirilir. Yeni adıyla Tunçeli'de eğitim bebelere teşekkül etmiş bir küçük Türk ulusu maketi yaratılır. Dersim somutunda insanlık tarihi Hitler faşizmini bile göğde barın korkuncu uygulamaları karşı karşıyadır. O, bin yılların kadim halkından geriye kalan yetim yavrular, soykırımlar ve katliamların kurbanlarından artakalan çocuklar, artık bebek halindeki kemalistlerdir, işgalci ve katliamcı güçlerin Dersim'de yarattığı küçük Türk ulusu maketinin temel mülkeleridir. Evet, Kemalizm denilen şey tam da böyle bir aşığılık uygulamanın kendisidir.

"Dersim'de yünbinler katleden, sakat bırakan, topraklarından sürüp çıkarılan Kemalizmdir; ama yine de herkes birer kemalist kesilir. Hem de kemalist vahşetin dokümanı kanlarla Munzur suyu kıpırmızı akarken yapılır bu. Dersim'de bir Türkçülük akimdir başlar, bir Türkçüler ordusu oluşturulur. Hem de neyin üzerinde? Şehir merkezinde altındaki Munzur suyu henüz kıpırmızı akarken, okullarda verilen eğitim üzerinde başlar bu Türkçülük salgını! Yeni kuşağın binlerce yuh tarihyle ve çağla ilişkisi bıcağa kesilir gibi kesilmiştir. Hatta anasıyla göbeği yeni kesilen bebe bile dünün o korkuncu soykırım ve katliamları artık bilemez durumundadır. Bu kadar yakın bir tarihte bile bütün bağlar koparılır. Yeni neslin insanlarına göre Kemalizm kendilerini katletmemiş, tersine kırtarmıştır. Kemalizm hismine uğrayarak imha edilene ve ezilenlere iş vahşetlerdir, gerici dirler. Dersim'de uygurlik Kemalizm şahsında doğmuştur. Artık bunun dersi verilir, okullar bunun için kurulur, kışlalarda bunun savunuculuğunu yapar. Bu arada bebelere de büyük, delikanlı olurlar. 1940'lardan itibaren Kemalizm Dersim'de aktılmaya başlandı zaman, doğan çocuklardan çoğunun adı Kemal olarak konur. Bu Kemaller on yaşına ayak bastıklarında ilkökula başlarlar. Okul-

ların sayısı giderek arttırılır. 1960'lara gelindiğinde delikanlı çağındaki kemalistler artık ortaokul ve liseyi de bitirmişlerdir. Bu kez üniversiteye kapağı atarlar ve 1965'lere doğru üniversiteyi bitirmenin esğine gelirler. Ana-babaları Kemalizm tarafından katledilenler, Kürdistan'da ilk defa ve üstelik de yaygın bir biçimde sömürgeci metropollerde üniversiteyi bitirmeye üzeredirler. En sonu büyük bir içtenlikle, büyük bir Kemalizm tutkusuna, tepeden tırnağa CHP ve Atatürk tutkusuna üniversiteyi bitirirler. 1970'lerde bu Kemaller arasında çıkan en iyi kemalistlerden biri de Kemal Burak'dır. 1970'de Emek dergisinde yazdıklarıyla gerçekten de Kemal Burak, çok iyi bir kemalist olduğunu kanıtlamıştır. Bay Burak gibi daha birçok Kemal vardır ve bunların hemen hepsi 'solcu'dur. CHP'lidir. Bir Türkçülük furyasıdır başlar; hem de 'ilerici' Türkçülük! hem de 'sol' Kemalizm biçiminde ortaya çıkan Türkçülük! Öyleki, bu furyaya kendisini kapırmaması delikanlı yok gibidir.

"Dersim şahsında yüzlerce ve binlerce bebe, İstiklal marşını ve Türkülük Andı'nı çok güzel okurlar. Dilleri mükemmel Türkçe konuşur. Bir Türk'ten daha çok Türk kültürüne egemendirler, adeta Türk ulusunun gözebeği olup çıkarlar. Artık Dersim'de Türk ulusçuluğu çöcek açmıştır..."

"Evet, 1940'ların başından itibaren Dersim'de kışlalara dikilir. Bu kışlalarda artık bu sefer kalelerin kurulmasına ihtiyaç duyulmamıştır. Diyarbakır örneğinde olduğu gibi kent etrafına surlar dizilmemiştir. Çünkü artık buna gerek kalmamıştır. Bu kez geliştirilen kapitalist sömürgecilik; kalesiz ve sursuz da idare etmesini bilir. O, artık uçakları ve toplarıyla duruma egemendir. Bütün bunlar bir yana öyle okullar kurulu ki, surlardan daha tehlikelidir; öyle kışlalara yaptırılır ki kalelerden daha çok tahkim edilmiştir. Dersim, oradan idare edilir ve bir halkın mezarı oralarda kazılmak istenir. Bu bir kültürel sömürgeciliktir. Şimdi artık sömürgeci kültürün Türk sömürgecilerinin, o, yüz yıllardan beri Dersim'e hakim kıladıkları, egemenlik kültürünü, Dersim'e dayatılması mümündür. Ne de olsa kabile ve aşiret toplulukları, tüm önderleri ile birlikte ezilmişlerdir. Ne de olsa içlerinden ihaneti seçenler, ihanetin en görülmüş bir biçimini ortaya koyarak Türkülük kabul etmişlerdir. Bebelere gelince, onlar kesinlikle eritilmelidir.

"Bebelere egemen ulusun dili ve kültürü içinde eritmek, bu dil ve kültürü yoğunluşturmak zor mudur? Hayır, zor değildir. Bebelere karşısında bir Kemalizm uzmanı olduktan sonra bu işin zor bir yanı olabilir mi? Hele hele bebelere bir de Yeniçeri Ocağı örneği okullara alınır ve kışla kültürüne tabi tutulursa, bu işin zor bir yanı kalmaz. Ayrıca Türk egemen sınıfları... böylesi işlemler yabancıca da değildir. Onlar bu işi sadece Dersim'de yapmamışlardır. Mirasını devraldıkları Osmanlılar, yüz yılları boyunca Balkan halklarından çocukları devşirerek kışlalarda eğitmediler mi? Bunları halis muhlis birer Türk ve müslüman olarak yetiştirdikten sonra, kendi öze halklarına, kendi milliyetlerine saldırdırmadılar mı? Balkanlarda bunu az mı yaptılar? Kökeni Hırvat, Sırp, Macar, Bulgar, Leh, Çek vb. olan az mı bu cinsin Türk vardır? Sokullu Mehmet Paşalar ve bunun gibi daha nice Türk devlet adamları, Yeniçeri Ocağı vb. devşirme usak takımı içinden çıkmadılar mı? O halde niçin Dersim'de de böyleleri yaratılmamıştır? Niçin burada da Mustafa Kemal, tarihi tekrarı ettirmesin? Okullarda yetiştirilen bebelere neden ateşli birer kemalist olmasın-

lar? Yönetim çarklarını döndürecek en iyi memurlar ve yöneticiler neden buradan çıkmıyor? Bir devşirme usak takımı, Osmanlı imparatorluğunun temellerini yükseltmesinde olduğu gibi Türk ulusunun gelişimi ve TC'nin inşasında da neden yeniden görev almıyor? Böyleleri Türk ırkının yüceliği için neden savaşmasınlar? Haydar Saltuk'lar, Aslan Boralar vb. neden çıkmıyor? Açıkta ki böyleleri çıkacaktır; ham de en iyi cinsinden..."

"Ve kışla kültürünün ortaya çıkarıldığı, dili, kültürü, tarihi ve yaşam tarzıyla Türk olan, ama fiziksel yapıyla Kürde benzeyen bu türle, çağ arandaki karmosık ve çelişkili görüntü, son kırk yılı kötü bir biçimde koşullandırır. Bu olgu, sadece Dersim'in merkezinde de yaşanmaz, dalga dalga bütün kasaba ve köylerine yayılır. Okullarda küçük bir kemalist maket oluşturulur. Ardından bir zehir gibi tüm öteki illere, tüm kazalara ve köylere oluk oluk aktılır. 'Türküm, doğurum, çalşkanım; kahraman ırkım yok olamaz' edebiyatıyla bir tarihsel barbarlık geleneği, kemalizm bu zehiri ile zihinlere sınırağı edilir. Bir halkın öze dili yok edilip yasaklanır. Sıcasası, sömürgeciliğin, ne Siyonizm'de ne de Hitlercilikte görülebilen bir biçimi uygulandır.

"Kürt insanı, örgütsüzdür, silahsız ve savunmasızdır. Önderlerinin önemli bir bölümü dağıtılmıştır. Kan vermiş, kimileri darıgacına çekilmiştir; geride kalanlar tutsak edilmiş, insanlar dilsiz bırakılmıştır. Durum böyle olunca elbette kışla kültürü sonuna kadar geliştirilecek ve bu sefer de, Kürdistan'da yeni uygurlik merkezleri şekillenecektir. Diyarbakır'lar, Mardin'ler, Urfa'lar geliştirilecek. Elazığ'lar ortaya çıkacaktır. O yüz yılların doğdan inmeyen kaumi, Bingöl'lerde kazığa bağlanacaktır. Bitlis'te İdris-i Bitlisi'ye taş çıkarılan ve değme usaklar yeniden yetiştirilecek, yeni sadık bendeler oluşturulacaktır. Bu sefer Kürt toprak ağaları ve aşiret reisleri, TC'nin içerideki sağlam dayanakları ve Türk ulusçuluğunun kraldan daha çok kracı vandaşları olarak gelişmeye başlayacaklardır. Bayar-Menderes kliği döneminde bu gelişme biraz daha hızlandırılacaktır. Artık Kürdistan'da hain ve usak bir tabaka, bir daha dirilmeyeceğine inandığı halkına ve ülkesine alçağa ihanet etmenin ve görülmüş bir ulusal inkarcılığın giribinde yüzmektedir. Onlar için artık böyle bir ulusu mevcut değildir, ulusal gerçekliği yitirilmiş ve silinmiştir. 'Kahrolsun Kürt dili ve kültürü, her şeyi ile Türk ulusçuluğu yaşasın' diye bağırılır.

"Kürt halkı ise gücünden zayırlanmıştır, cahil ve bilincisizdir; çünkü artık ukuya dalmıştır, bir kefare sarılmıştır. Çevresinde olup biten şeyleri sayredemeye gücünden bile yoksundur. Burada gerçeklik artık ukuya yatmış, ölüme terk edilmiştir; gerçeklik mezara konulmuştur. TC bir daha dirilmemek üzere artık Kürt ulusal sorununu betonladığına inanmaktadır. Direnişçilerin ezilmesinin ardından Ağrı dağına, Dersim dağına karikatürler yapılır ve altına 'Muhayyel Kürdistan Burada Meftundur', 'Aç gözünü, Açar gözünü' sözleri yazılır. 'Aç gözünü, Açar gözünü' ibaresi, kemalizmın askeri, siyasal ve kültürel alanlardaki zaferinin açık bir ifadesidir. Kürdistan'ın 'Gümüş Kapı'sı, Kürdistan'ın ve insanlığın beşiği, Kemalizm adı verilen aşığılık bir cellat tarafından tarihinin en olumsuz bir döneminde incinmiştir. Sosyal ve siyasal gelişmenin en kötü bir evresinde de kemalizm tarafından teslim alınmıştır. Büyük imparatorluğu kaybetmenin verdiği hırcılıkta, Balkanlardan sürülmenin ve Arabistan'dan koolmanın kendisinde yarattığı o müthiş öfke

ile azgın bir sovenizme sarılan Kemalizm, Türk milliyetçiliğini görevlendirmiş boyutlarda bir faşist sovenizme dönüştürerek Kürdistan'a saldırır. Sürekli yıkıp yıkar. İşte Kürdistan'da kemalizm elyle böylesine vahşi birer klasik sömürgecilik uygulanır.

"Bu, bizim bir yakıştırılmamız değil, bizzat kemalizmin kendisinin yarattığı, yazdığı, çizdiği gerçekliktir. Bir bütün olarak Kürdistan'da artık 'Kürdüm' diyene raslayabilmek bile epeyce zorlaşmıştır. Adı ve soyadı ile herkes Türk oğlu Türk olmuştur. Bir halkın, tarihte belki de bir eşi daha ender görülür bir biçimde bu denli kendi gerçekliğinden uzaklaştırılmasına dünyanın başka bir yerinde tanık olmak zordur. Öyle ki, değiştirilen şey sadece insanların adları ve soyadları değil, dağların ve coğrafyanın tüm adlarıdır da. Artık sadece 'Misak-ı Milli' ('Ulusal Ant') geçeri, sınırları kesin olarak çizilmiş olan ve bölünmez bir bütünlük arzeden dili, kültürü, siyaseti ve ekonomisi ile Türk ulusu ve Türk devleti vardır. Kürtlük ise büyük ölçüde edilmiş ve boğdurulmuştur. Buna, Kürt egemen sınıflarının en tehlikeli ve en alçağa bir biçimde Kürtlüğe ihaneti de eklenmiştir. Ulusal-inkarcılık en çok bu kesimler arasında geliştirilmiştir; teslimiyetin en alçağa biçimlerine, bir hiç karşılığında en aşağılık ihanetlere ve sınıfsal anlamda diğer ülkelerdeki teslimiyetçi çevrelerin yaptıkları ile kıyaslanmayacak kadar en çirkince boyanmış ve kesimlerlerde tanık olunmuştur. Kürdistan halkı ise uyanmaktadır. Her türlü çağdışı ideoloji ve politikaların tahripkâr etkileri ve ağır baskılar altında nefes dahi alamaz bir duruma getirilmiştir. Bu da bir gerçekliktir.

"Dersim'de açılan okullarda filiz süren yeni kültürün yeni çöcekleri zehirli zıkkım çöcekleridir, her yana zehir saçarlar. Ulusal dillerine ve ulusal kültürlerine artık tepeden bir horlamaya bakarlar. Kemalist kültürün imbiğinden geçirilen ve sözde modernlik iddiasında olan hiçbir genç, baba ocağını ve ata kültürünü beğenmez; Kürtlüğünden nefret eder, utanç duyar. Böyleleri ülkelerinden çıkarılır, en güzel alanlarda yaşıyan topraklarını terk ederler. Kendi dillerinden ve kültürlerinden hızla kopuz uzaklaşmaları isterler. Evet, bir zehir içeceği açmıştır ve her yanı sarmaktadır. Bu yüzden karaların ülkelerinden.

"İşte direnişlerin ezilmesiyle birlikte, sadece Dersim somutuna değil, bir bütün olarak Kürdistan toplumunun geleceğine damgasını vurmuş olgu budur. 1940'lardan başlayarak 1970'lere gelinceye kadar, halkımızın sosyal, siyasal ve kültürel sorununa yön veren ve onu biçimlendiren güc, darağaçları ve kışla kültürü temelinde geliştirilen Kemalizmdir. Kendisiyle yan yana başka bir gerçekliğin yaşamasına asla tahammül etmeyen Kemalizm, Kürdistan ve Kürtlük geçergini yeryüzünden silmek için akıllara durgunluk veren insanlık dışı çabalar içine girmiştir. Öyle ki, yarım yüz yıllı bile geçmeyen bir süre içinde ulusal, sosyal ve kültürel yapımda açılan derin yaralar, yabancı egemenlik altında geçen bin yıllık köle yaşamının getirdiği tahribatları daha ağır ve yıkıcı olmuştur. Ulusal gerçekliğimizin üstü betonlanmış ve halkımız açısından bir yokoluş süreci başlamıştır. Kışla kültürü Kürdistan'da egemenlik kurmuştur." (age, s. 39'dan 50'ye kadar belirli bölümler)

Kürdistan halkına dayatılan kendi kendisini inkar mantığı öylesine etkili olmuş, toplum kendisine ulusal değerlerine ve geçmişine o kadar yabancılaştırılmıştır ki, Kürdistan'da birtakım kazılar yapan Avrupalı bir arkeolog bile bu durumdan etkilenmekten kendisini

alamamış, hayretini gizleyememiştir. Anılarında durumunu şöyle dile getiriyor:

"Meslek gereği birçok medeniyetlerle ilgili tarih eserlerini araştırılması için dünyanın çeşitli ülkelerinde yapılan kaç çalışmalarda bulundum. Bu kazılardan birisi de Firat nehri çevresinde kurulmuş medeniyetlerle ilgiliydi: Nemrut'la ilgili kazılar yapıldı. Bu kazılar başlarlarken önce tedirgindim. Çünkü bir halk kendisine ait kutsal değerlerle oynanmasına müsade etmezdi. Ancak kazi başlayınca yanıldım; büyük bir şaşkınlıkla anladım. Önceleri bizi görmezlikten geldiler. Ama daha sonra bazı ihtiyaclar için kendilerini ilkişye geçtik. Ücretle bize yardımcı olmalarını önerdik, kabul ettiler. Taşına ve yüklemeye de yardımcı oldular. Yani eserleri alıp götürmemize yardım ettiler ve gülerek uğurladılar. Bu durum bende büyük bir tesir yarattı. Hayatımda ilk kez bir halkın kendi kendisine, tarihine bu kadar yabancılaştığına tanık oldum. Oysa örneğin, Nil nehri kenarında iken yaptığımız kazılar esasında karşılaştığımız tamamen farklıydı. Orada daha kazılara ilk başladığımız gün yöre halkının saldırlarına maruz kaldık. Kendimizi savunmak için silahlanmak zorunda kaldık. Halk ile görüşmek istedik, görüşme kazi yaptığımız yerin ve çıkarılan eserlerin kutsal ve manevi bir değeri vardı ve yöreyi terk etmemiz ikaz ediliyordu. Çok ağır koşullarda sürekli saldırlara uğrayarak kazi sürdürdük. Bu arada bizden yararlanılan da oldu. Sıra taşımıza geldi. Eserleri nehir üzerindeki sallara yükledik ve yola koyulduk. İşte o anda gördüklerimiz bende büyük bir tesir bıraktı. Zira halk oklarla mızraklarla bize saldırdı ama ateşli silahlarımızdan dolayı fazla yaklaşmıyorlardı. Tüm insanlar 7'den 70'e bir olmuş sanki kendilerini bir parçayı koparmış götürüyor muyuşcasına ağır, sızlıyıcı, döviyümlü, çaresizlik içinde nehir boyunca bizi takip ediyorlardı. Hava kararıpta birşey edilemeyecek ümitlerini kesinceye kadar bizi takip ettiler. Bu amansız takipten kurtulduktan sonra yeniden hayata dönmeyen sevinci içinde rahatladım. Ve şimdi bu iki olayı mukayese ettiğimizde Kürtlerin üzerindeki baskının ve halk katliamının derecesini daha iyi anlıyoruz. Buna göre halk katliamı (Völkermord) yalnız fiziksel imha değildir. Bir halk kendi varlık öğelerinden, yani dili, kültürü, tarihi ve geleceğinden baskı ve zorla kopartılırsa bu bir halk katliamıdır."

Ulusal imhannın en tehlikeli bir biçimi olarak, başkalaşma uğratma, TC tarafından 1940'lardan buyana halkımız üzerinde yaygın bir biçimde uygulanmaktadır. Bunun işe, düşman böylesi bir yapıya dayanarak bir millis faaliyeti yürütmektedir. Kürdistan'da millis, basit bir ihbarcı, işpiyoncu, muhbir veya ajan değildir. O, binbir suratlıdır; MHP'lidir, CHP'lidir, AP'lidir, MSP'lidir; feodal eşkiya; yerine göre Türk solcusudur, yerine göre de Kürt milliyetçisi. Ama hesisinin icra ettikleri ortak bir görev vardır: Halkı lime lime edip bölmek, parçalamak ve birbirine düşürmek... Evet, TC'nin Kürdistan'daki uzun süreli başarısı, toplumun sayı yüzlerine varan aşiretler, onlara varan din ve mezhep, ve yine onlara varan burjuva partileri arasında bölünmüş olmasındandır. Bu da yeterli görülmeyip 1970'lerden sonra 49 "sol"-un 49'u da Kürdistan'a taşınarak halkımız adeta yeni bastan işledi edilmiştir. Zaten millis bundan daha iyisini de yapamazdı. Kürdistan halkının yalnızca içişleri edilemekle de kalmayarak her parçasını birbirine kırdırılması, çatıştırılması yaratılan tahribatların boyutlarını ortaya koymaktadır. Kürdistan'da öylesine paramparça bir yapı yaratılmış-

tır ki, bir aşiret diğer aşirete, bir mezhep diğer mezhebe, müslüman huristiyana, AP'li CHP'li'ne karşı saldırılar ve bunlar bir de kendi içlerinde birbirlerine düşürülür. Çatışmalar derinleştirilerek toplumun en küçük birimi olan aileye kadar yansıtılır; karı-koca, baba-oğul ve kardeş kavgaaları neredeyse yaşamın bir parçası haline getirilir. En basit nedenlerle kına kıyılır. Tüm bunlar da yetmez. Kürdistan'da 49 "sol" un 49'u da birbirleriyle çatıştırılır ve elbetteki, bu örgütler adına çatışan da yine halkımızdır. Bu konularıyla bütün bu kurum ve kuruluşlar, gelenek ve göreneklerin her biri objektif olarak bir ajan ve milis rolü oynar. Ne adına ve ne amaçla yapılsa yapılsın sonuç, pratik bir gerçeklik olarak bizim karşımıza bu biçimlilik çıkar.

Kürdistan'da klasik milis ögesi olan işbirlikçi ajan feodal yapının yanısıra 1940'lar sonrası oluşmuş bu özümsemiş sosyal ajan yapı modern ve daha da tehlikeli bir milis örgütlenmesinin temelini oluşturmaktadır. Asimilasyon ve ulusal eritime politikasının egemen olduğu alanlarda bu tip milis örgütlenmesi "Pişmanlık Yasası" ile de birleşince giderek öne çıkmaktadır. Böylelikle TC, bölgesel özelliklere dayanarak geliştirdiği bu iki tip milis örgütlenmesi ile KUKH'ne karşı gücünü dengelemek istemektedir. Feodal ajan yapı, yıllarboyu süregelen işbirlikçi karakterinden dolayı toplum nezdinde kolayca teşhir ve tecrit edilebilir. MHP biçimindeki Türk milliyetçiliği temelinde ortaya çıkan faşist örgütlenmenin dayandığı bu feodal geri kalmış yapı, artık aşınmıştır. Bu yapı üzerinde bugün ancak Kürt milliyetçiliği temelinde faşist bir milis örgütlenmeye gidilebilir; Arnavutluk'taki Balli Kombetar gibi. Ama bunun yanısıra ve daha ağırlıklı olarak toplumdaki özümsemiş yapı üzerinde yeni tip bir faşist milis örgütlenmesi yaratılmaya çalışılmaktadır ki, şekillendirilmek istenen bu milis teşkilatı çok daha tehlikeli bir nitelik taşımaktadır. Bu milis örgütlenmesinin ilk kirderdiği cezaevlerinde "Genç Kemalistler Birliği" adı altında oluşturuldu.

Cezaevlerinde, halka ve devrime ihanet etmiş bir avuç dönegin bir araca getirilmesi ile kurulum olan "Genç Kemalistler Birliği" cezaevlerinde direniş kırma ve teslimiyete yönlendirilmek, bu temelde devrimci örgütü içerde çökertmek dışarıda da bitirilmesini sağlamak gibi bir hedefle ortaya çıktı. Örgütün yansını çokertenin idamdan kurtulacağı vaadi ile satın alınan ve bir ihanet kurmayı gibi faaliyet yürüten bu alçaklar güruhu amaçlarına ulaşmak için teslimiyeti yaygınlaştırma propagandalarından ve itiraflardan direnen devrimcilere işkence yapmaya ve hatta onları katletmeye kadar her türlü yöntemi kullanarak hayvanlaşmanın esliğine kadar geldiler. Basın-yayın organlarından çağrı üstüne çağrı yaparak direnen devrimcilere "aldatıldıklarımı", "onların da kendilerinin seçtiği yolu seçerek kendi gerçek kimliklerine kavuşmalarını ve Türk-ülk şuru ile ayağa kalkıp örgüte karşı savaş açmalarını" vaaz etmeye başladılar. Bunların faaliyetlerine örgütü içine sızdırıp bir avuç hain de dışardan eşlik ederek örgütü bölme ve direniş engellemeye çalıştılar. 12 Eylül sonrası kararlık yıllarda en alçakça yöntemlerle tasfiyeciliği ve ihaneti getiren kılmaaya çalışan bu hainler güruhu, cezaevlerinde yükseltelinin soylu direnişler ve dışarıdaki etkilî mücadele ile işlemeze hale getirildi. Ancak bunların işlevleri henüz bitmiş değildir. Çıkarılan "Pişmanlık Yasası"ndan en önce yararlandırılacak olan bu satılmış uşaklar ellerine silah verilerek gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize

karşı milis olarak savaşılacaklardır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı oluşturulmaya çalışılan bir diğer milis örgütlenmesi de yeni "Hamidiye Alayları" olarak kurulması düşünülen ve "Köy Korucuları Kanunu" nun yeniden gündeme getirilmesiyle ilk çekirdekleri oluşturulmaya çalışılan milislerdir. Faşist kolluk kuvvetlerinin ulaşmadığı alanlardan başlayarak giderek yaygınlaştırılması planlanan bu "Köy Korucuları" Ulusal Kurtuluş Birliklerine karşı paralı olarak savaşılacak istenen ve daha çok aşiretçi-feodal yapıdan yararlanarak oluşturulmaya çalışılan faşist milislerdir. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin geliştiği 13 ilde yürürlüğe konulan bu yasa gereği ajan-muhbir-muhtar kesimler ve çevreleri silahlandırılarak ve bazı yerlerde de sıradan halktan insanlara zorla silah verilerek bu milis örgütlenmeleri yaratılmaya çalışılmış da daha başından fiyaskoyla sonuçlanmış ve hatta bazı alanlarda silahlar yeniden toplanmak zorunda kalmıştır. Bu da göstermektedir ki, eskisi gibi, aşiretçi-feodal yapıya dayanılarak güçlü milis örgütlenmelerinin yaratılması zordur. Bu tip örgütlenmelerin yerini, yukarıda da değindiğimiz gibi, ulusal özümsemiş ve yabancılaşma temelinde güç alan yeni tip milisler alacaktır.

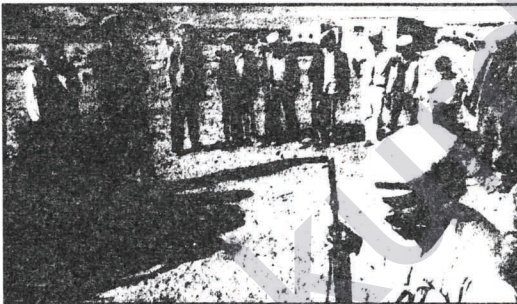
"Özel savaş"ın bir özelliği, özü aynı kalmakla birlikte, uygulandığı alanın özelliklerine göre şekil almaktadır. İşte, "özel savaş" örgütlenmelerinde milis, Kürdistan'da böylesi bir nitelik göstermektedir. Milis örgütlenmeleri uygulandıkları yörelerin sosyal ve kültürel özelliklerine göre biçimlenmektedir.

Geri kalmış bölgelerde geçmişteki ilkel-milliyetçi veya reformist küçük-burjuva örgütlenmeleri ile ulusal eritime tabi tutulmuş bölgelerdeki ulusal inkarcılık üzerinde şekillenen sosyal-söven örgütlenmelerin dayandığı yapılar bugün TC'nin milis örgütlenmesini oturtmaya çalıştığı yapıdır. Özümsemiş ve sosyal-ajan bir tabaka hemen her sömürge ülkeye vardır. Ama bunlardan farklı olarak Kürdistan'daki bu tabaka aynı zamanda ulusal olarak da özümsemiştir. Yani, diğer sömürge ülkelerdeki bu yapılanmalar, Kürdistan'dakilerin tersine, yabancı egemenliğin ekonomik ve siyasal zemininde doğmaları karşılık, kendilerini ulusal olarak da onun bir parçası olarak görmezler. Kürdistan'da yalnızca ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel olarak değil, ulusal olarak da sömürgeçiliği tabii olma ve onunla bütünleşme sözkonusudur.

"Sol" adına ortaya çıkan çeşitli sosyal-söven -özellikle Aydınlık, HK, DHB vb- mihrakların daha başından beri KUKH'ne karşı tavırlarının ideolojik-politik içerik yönünden aynı olması ve bunun pratik saldırılarla üst boyutlara tirmandırılması bir rastlantı değildir. Türk-ülk temelinde örgütlenen bu mihraklar, KUKH'nin gelişmesi ile bu temelini zayıflayacağını iyi bildiklerinden dolayı, daha ilk andan itibaren bağımsız bir Kürt hareketinin gelişmesi ve örgütlenmesinin karşısında durmuşlardır. Daıma Türk-ülk'e bağlılık temelinde siyasal yapmayı telkin eden bu güçler, bu anlayışlarını her alanda egemen kılmak için çalışmışlardır. Diktat edilebilir, bu tip örgütlenmeler yalnızca ulusal eritiminin başarılı ve egemen olduğu alanlarda örgütlenilebilirlerdir. Örgütlenme alanları Türk burjuvazisinin örgütlenile alanlarıyla özdeşdir. Buna karşılık ulusal ve kültürel olarak eritilmiş alanlarda bu görev reformist küçük-burjuva milliyetçilerine yerine getirilmektedir. Ancak izlenen siyasal ayırdır. TC'nin varlığını temel alma bunlarda da ana ilkedir. Çizilen siyasatlerin hedefi TC'yi yık-

mayı veya ondan kopmayı sağlamaktır. Sosyal-sövenizm, "ortak örgütlenme, bir arada yaşama", reformist küçük-burjuva milliyetçiliği ise, "otonomi" talepleri arkasında aslında "Misak-ı Milli"yi meşru görmek ve TC'nin varlığını görünce altına almayı hedeflemektedirler. Bugün maskeleri düşmüş olan bu güçler PKK'ye ve onun direnişine karşı devletin yarattığı platforma bir araya gelmekte ve ona karşı mücadele etmektedirler.

TC'nin KUKH'ne karşı yürüttüğü "Özel Savaş"ın tarihsel temelini oluşturan yöntemlerden birisi de, Kürt gençliğinin askere alınarak köleleştirilmesidir. Mecburi askerlik Cumhuriyet dönemindeki isyanların kanla bastırılmasından sonra yürürlüğe sokulan bir uygulamadır. Bu uygulama göre, 20 yaşını dolduran her Kürdistanlı genç, çeşitli dönemlere göre 2 il 4 yıl arasında değişen askerlik hizmeti vermek zorundadır. Bu "hizmetten" kaçmanın cezası ise, ağır hapis cezalarıdır.

Mürettepler Burası Sili'nin Perveri ilçesi, Erkent köyünün Sığırtı mazrası. Aralık 1984'te mezraya yapılan baskında bir kişinin öldürülmesinden sonra uygulamasına başlanılan köy korucu sisteminde görev alan korucular, şiddetli mezrayı bekliyor.

SELENER Peki, Apoculus karşı 12 Eylül'den önce en etkili mücadele-yi ölmekten korkmadan, cesaretle veren devrimcilerde bu tabakalardan varacak mı? Devlet önce kendimizi güden geçimlidir.

Kürtlerin askere alınmasının temel nedeni onlara askerlik hizmeti yaptırmak değildir. Bu tali yöndür. Asıl neden ise, askerlik süresini tam bir asimilasyon, eritime ve kişisizleştirme aracı olarak kullanmaktır. Kürdistan'daki en dinamik nüfusu, topluma en çok yararlı olabilecekleri bir çağda askerlik hizmetine alarak onları tam bir menegenye sıkıştıran Türk sömürgeçleri, bu süreçte genç beyinleri istedikleri gibi şekillendirerek, onları kendi gerçekliklerinden kopartmaya çalışmaktadırlar. askerlik süresi tam bir beyin yıkama, yeniden biçimlendirme süreci olarak değerlendirilir. Kemalizm, ulusal inkarcılığın zehiri genç dimağlara aktırılarak ve bu en alçakça baskı, dayak ve horlama ile birleştirilerek köleleştirilmiştir, kendi benliğine yabancılaştırılmış ve usaklaştırılmış bir kesim yaratılmaya çalışılır. Okullardan sonra ulusal özümsemişin en çok geliştirildiği alanlardır işkullar. İşte bu nedenledir ki, Türk sömürgeçleri Kürtlerin askerlik yapmalarını konusunda en başnazca bir tutumu sergilemekte ve bu "görevi" yerine getirmeyenleri ağır bir biçimde cezalandırmaktadır. 600 binlik Türk ordusunun belkemiğini Kürtler oluşturur. Bunlara askerlik süresince insanlıktan çıkarılarak ruhsuzlaştırılır ve diğer halkların olduğu gibi Kürt halkının da üzerine saldırlır. "Kürdü Kürde kırdırma" politikası bir de bu tarzda gerçekleştirilir. "Askerlik hizmeti"nin oynadığı bu rolden dolayıdır ki, bugün Türk sömürgeçleri, NATO'nun da isteği olmasınayma rağmen, ordusunun sayısını azaltmayı kabul etmemektedir.

"Kürtler, Türk ordusuna, sadece köleler gibi en zor görevleri yerine getirmek için er olabirler. Komuta kademelerinde, hain ve ajan Kürtlerden başka tek Kürt yoktur. Türk burjuvazisinin ordu üzerinde mut-

lak denetimi vardır. Orduya alınan Kürt köylüleri, doğduklarına bin ders'i aldiktan sonra memleketlerine geri gönderilirler. Askerden adeta robotlaşmış olarak geri dönen Kürt köylüleri, yaşadıkları süreçte "askerlik anılarını" anlatarak çevrelerine Türk sövenizminin zehirlerini saçarak. Kürtlerin bu şekilde boyun eğdirilip -sömürgeci ordunun önemli bir askeri gücünü oluşturarak- adeta kendi kendilerine ihanet ettirmeleri, Türk sömürgeçliğinin en kaba ve canice yöntemlerinden birisidir. Bir bakıma, Türk sömürgeçliği adına "Kürdistan, Kürdistanlılar tarafından işgal edildi" Bugün Kürdistan'da herkesin davul-zurna ile askere gitmesi, oğlunun cenazesini "zilgit"la uğurlayan bir ananın durumunun komedi-dram tarzında bir tekrardır" (Kürdistan Devriminin Yolu, syf: 220-221)

Türk sömürgeçlerine askerlik yapmak Kürdistan'da toplum tarafından öylesine doğal karşılanı hale gelmiştir ki, askere gidecekler

metine sunulmuştur. Bütün bu anlayışlar nasıl ki, sömürgeçliğin Kürdistan'daki kurulumlaşma sürecinde yer etmişse aynı şekilde ancak ve ancak onun Kürdistan'da kösülüp atılması sürecinde ortadan kaldırılabileceklerdir. Ve bunun ilk adımları da atılmış bulunmaktadı.

TC'nin bugün yürüttüğü "özel savaş"ı dayandırdığı tarihsel temellerden bir diğeri de, mecburi iskan, göçe zorlama ve Türklere ya da Balkanlardan gelen Türk kökenlilere imtiyazlar tanıyarak onları iskan yoluyla gaspedilmiş en verimli topraklara yerleştirilmiştir.

Mecburi iskan daha Osmanlılar döneminde beri uygulanan gelen bir politikadır. Bu politikayı uygulamadaki amaç, isyanların bastırılmasından sonra alanda denetim sağlamak, bu denetim iki yolla sağlanmaktadır; biri, mecburi iskan yoluyla nüfusu azaltma; diğeri ise, iskan ettirilen nüfusun yerine Türk kesimi yerleştirilmiştir. Bu uygulamadan amaç, siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel alanda sağlanan hakimiyetin nüfusu adadıkları yaratılarak sürüklenilmesidir. Geçmişte Kürdistan'daki sivil faşist milis hareketin yönetici kesimleri hep bu sonradan yerleştirilmiş Türk kesimlerden çıkmıştır. Bu kesimler, Türk sömürgeçlerinin Kürdistan'daki bir numaralı dayanakları ve onun baskıcı ve özümsemiş politikalarının uygulayıcılarıdır. Bu kesim ile Güney Afrika'daki çoğunluk siyah nüfus içindeki azınlık, beyaz ırkçı rejim arasında öz olarak hiçbir fark yoktur. Aradaki tek fark, Güney Afrika'daki çoğunluk nüfusun ten rengidir. Kürdistan'da bu siyah-beyaz farkı olmadığı için Kürdistan halkının başına yerleştirilmiş bu ajan kesim daha kolay kamufle edilebilmektedir. Ancak yürüttükleri uygulamalar aynıdır. Daha çok yönetim ve devlet kademelerinde yer alan bu kesim yerli nüfus içinde oluşturduğu işbirlikçi, sosyal-ajan tabaka aracılığıyla ülkeyi yönetmektedir. Bunlar, resmi ordu dışında, kendileri tarafından tamamen yerli nüfusun içinden çıkartılan silahlı milis bir güç oluştururlar. 12 Eylül öncesi bu MHP, Ülku Ocakları, ÜGD, ETKO ve TIT isimleri altında gerçekleştirildi. Günümüzde ise, doğrudan "Özel Harp Dairesi"ne bağlı kontr-gerilla timleri olarak örgütlenmektedirler.

Kürdistan'da bu uygulama, ilk kez Abdülhamit döneminde gerçekleştirildi. Mecburi iskan kanunu çıkarıldı ve bu kanun gereği yüzbinlerce Kürt yurdundan zorla koparıldı. Yollarda çoğu hastalıklardan açlıktan öldü. Göçerlinin nüfusunun yerine, en verimli toprakları da verecek, yönetici Türk nüfus yerleştirildi. Bu politika daha sonra Cumhuriyet dönemi isyanlarında da kullanıldı. Örneğin, Şeyh Said isyanının bastırılmasından sonra çıkarılan "1505 sayılı kanunla, Hükümete arazi istimlak hakkı tanındı. İstimlak edilecek arazi Türk veya Türk kültürüne bağlı göçmenlere verilecekti." (İstiklal Mahkemeleri, sayf. 123)

Ulusal kurtuluş mücadelemizin boyutlandığı günümüzde, Türk sömürgeçleri gücümdelelen en çok etkilendikleri alanlarda halkı baskı ve zorla Türkiye'ni çeşitli yörelerine göçmeye zorlayarak, mecburi iskanı adı konması ve sinsi bir tarzda yürütmektedir. Böylelikle devrimcileri dayanacakları kitle temelinden yoksun bırakarak, onları kolayca avlamaya amaçlanmaktadır. Özellikle ulusal kurtuluş mücadelemize destek verdiğinden şüphelendiği, ya da içinden devrimci savaşı çıkarmış aile ve çevreler üzerinde günlük tehdit, işkence ve telkinle onları sürgüne zorlamakta, bunu sağlamak için ölüm de dahil hiçbir yöntemi elden bırakmamaktadır. Mecburi iskanın görülen bir diğeri

biçimi ise, göçebe aşiretlerin zorla iskan ettirilmesi. Sürekli hareket halinde olan ve dağlık alanlarda yaşayan bu çevrelerin devrimcilerle yakından bağ kurabilecekleri, onları barındırıp besleyebilecekleri ve karşılarda savaşçı bir güç olarak çıkacakları korkusuyla, sömürgeci faşistler bunları zorla kendiliğinden etnikleri alanlarda yerleşik hayat düzenine geçirtmektedirler. Bunu yapmaktaki amaçları, bir yandan bu çevrelerin devrimcilerle bağlarını koparmaksa da, daha da önemlisi bu çevreleri denetim altına alarak onları ajanlaştırmak ve kendi amaçlarına hizmet ettirmek.

Sömürgeci Kürdistan toprakları üzerine işbirlikçi ajan çevreleri yerleştirme politikalarına da hız vermişlerdir. Bir yandan yoksul Kürdistan köylüsünü topraklarından, yerinden-yurdundan zorla kopartan faşist çunta, diğer taraftan onlardan boşalan alanlara karşı-devrimci, gerici Afgan mütecileri yerleştirmektedir. Bu amaçla Afganistan'da devlet karşı emperyalizmin güdümünde savaşan çok sayıda Afgan aileyi getirirler, Kürdistan'ın en verimli ve stratejik öneme sahip alanlarında konumlandırmıştır. Hertürlü olanaklar sağlanarak gözleri boyanan ve hergün her saat beyinleri Türk sövenizi ile yikanarak, Türklerle minnet borçları olduğu üzere edilen bu çevreler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı elde silah savaşırca eden ve tehlikeli milislere kaynaklık edecektir.

Kürdistan üzerinde denetimin sağlanabilmesi için izlenen bir diğer politika da eski isyan bölgelerinin pilot bölge olarak seçilmesidir. İsyen bölgelerinde mecburi iskan eden geri kalan nüfus ile sonradan yerleştirilen Türk nüfus arasındaki "dengenin" bozulmaması için, nüfus artışı ile doğabilecek farkı, nüfusu sabit tutma yoluyla engelleme, pilot bölge yönetiminin esasını oluşturur. Bunu gerçekleştirebilmenin yolu ise göçe zorlama, nüfus fazlalığını başka alanlara taşımaktır.

Türk sömürgecileri Kürdistan'da zorunlu göçü sağlamak için buna kaynaklık edecek bir ekonomik politika yürürlüğe koymuşlardır. Bu politika gereğince Kürdistan'a yatırımlar yapılmış, fabrikalar açılmış. Dolayısıyla iş alanları çok sınırlıdır. Üretimi teşvik edici krediler ve modern yöntemler sunulmadığı gibi halkın ihtiyaçları için gerekli gıda vb. zorunlu tüketim maddeleri de kısıtlanır. Böylelikle açık deresinde bir ekonomi ile yüzüye bırakılan halk kitleleri böylece göçe zorlanır. Göç olayı sürekli teşvik edildiği için de pilot bölge seçilen alanlarda standart bir rakam çerçevesinde nüfus yoğunlaşır.

Kürdistan'da göç zorlanan kesim, topluma en çok yararlı olabilecek en dinamik ve iş yapabilir kesimdir. Bu kesimler dünyanın dört bir tarafına köleler gibi dağılarak emeklerini satar, yaşamlarını sürdürmeye çalışırlar. Bugün Avrupa'da ve Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinde sayıları yüzbinlere varan Kürdistanlı, ekmeck kavgası vermektedir. Ancak sorun salt ekonomik sorun, geçimini sağlama sorunu değildir. Bu yöntem ulusal eritimin en belli başlı yöntemlerinden birisidir. Geçmişte İsrail, Filistin halkını bitirmek için onları zorla dünyanın dörtbir tarafına dağılmaya zorladı. Filistin halkı bütününü günün kaybederek, çeşitli ülkelere dağıldı. Her kesim içinde bulunduğu ülke tarafından ertileme sürecine tabi tutuldu. Giderek kendi gerçekliğinden kopmaya başlayan Filistinli bu kesimler mücadeleden de kopmaya başladılar. Bu dağılmış yasa, Filistin Devriminin en büyük sorunlarından birini teşkil etmektedir. Kürdistan'da ise bu politika asırlardan beri ama çok daha sinsi

ve alçakça bir tarzda yürütülmektedir. Bunun sağlamak için baskı, tehdit, teşvik gibi yöntemlerin yanısıra ve hepsinden de önemli olarak açlık lafı yüzüye bırakma, yaşamak için başka yol bırakmaya yöntemine başvurulmaktadır.

Osmanlı İmparatorluğu döneminde göç ettirme yöntemine çok geniş bir tarzda başvurulmuş, bu daha çok isyanlar sonrasında mecburi iskana tabi tutma tarzında gerçekleştirilmiştir. Daha sonra, atalarının başvurduğu her türlü yöntemi daha da geliştirerek uygulamaya koyan kemalistler, 1925-1940 yılları arasında isyanlar sürecinde bu yöntemde de en alçakça bir tarzda başvurudular. İsyenlara katılan tüm aileler göç ettirilerek özellikle Orta Anadolu'nun en yobaz alanlarına dağıtım bir şekilde yerleştirildiler ve oralarda Türk nüfusu içinde erimeye bırakıldılar. 1940'lardan sonra bu, çok sistemli bir MİT politikası olarak en korkunç boyutlarda uygulamaya konuldu. Yöntemler daha gizli, daha sinsi ve daha yıkıcı bir tarzda uygulanmaya başladı. Toplu halde mecburi iskana tabi tutma yerini hergün her saat yapılan teşviklere, yaratılan ekonomik politika ile göçün kaçınılmaz hale getirilmesine bıraktı.

Çeşitli güçler geçmişten beri, metropollere akan bu insan selini gelişmenin doğurduğu, köyden kenteye doğru bir akış olarak değerlendiriler. Yine, TKP, TİP gibileri bunu kapitalizmin eşitsiz gelişmesi ile, "Doğu" nun geri kalmışlığı ile açıklama çalıştılar. Ancak durum bu kadar basit ve kendiliğinden değil. Bu gelişme Kürdistan'da yürürlüğe konulan sistemli bir politika gereğidir. Bu politika her alanda ne kadar nüfusu barınabileceğini, ne kadarının başka alanlara taşırılması gerektiğini saptamakta ve gelişmelere bu doğrultuda yön verilmektedir. Bu politikanın bir sonucu olarak bugün Dersim, Bingöl, Muş, Hakkari gibi pilot bölgelerde nüfus artışı çok azdır. Hatta son sayımlarda görüldüğü gibi Dersim'de nüfus azalmıştır. Gerçek nüfusu yüzbinli rakamlarla ifade edilmesi gereken Dersim'in nüfusunun sürekli 9-10 bin civarında kalmasına karşılık, yalnızca Türkiye'de değil, bugün artık Avrupa'da da her taşın altından mutlaka bir Dersimlinin çıkması, Dersim'de halen yaşayan nüfusunun belki de 5-10 katının yukarıdaki uygulama neticesinde toprağın denetim altına alınmasındandır. Aynı tipik durum Pazarcık ve Karakoçan için de sözkonusudur.

Uygulanan bu politika ile çok yönlü amaçlara ulaşım istenmektedir. Bir yandan Kürdistan'daki yerleşim merkezleri üzerindeki denetim ve yönetim bu yolla sağlama bağlanırken, diğer yandan da ulusal değerlerden arındırma ve yabancılaştırma faaliyetleri bu şekilde önemli gelişmeler katmaktadır. Kendi toprağın kopan ve yabancı kültürlerle yüzüye gelen geniş kesimler her türlü ulusal değerden arınarak kişisizleşmekte, hangi kültürü, hangi değerleri temsil ettiği belli olmayan hasta bir yapıya dönüşmektedir. Göçertilen bu nüfusun bir daha geri dönmediği görülmüştür. Sadece topraktan kopuş değildir bu; aynı zamanda ulusal benlikten, tarihten, kültürden de kopuştur. Göç eden bu kesimler değişime uğrayıp içinde yer aldıkları yapılar içinde erirken, onlardan doğan yeni nesiller çok daha acınacak duruma düşmekte ve birer hilkaat garibesine dönüşmektedirler. Bunlar hiçbir kültürü, hiçbir ulusa bağlı olmayan, köksüz ağaçlar gibidirler. Öyle ki, ne Kürt'türler, ne Türk'türler, ne Avrupalıdır ve ne de başka bir milliyetlerdir.

Sömürgeci faşist Türk devleti ulusal kurtuluş mücadelemizin yıkılselmeye başladığı günümüzde bu zoraki göç ettirme faaliyetine daha

da hız vermiş bulunmaktadır. Bir yandan Avrupa'nın kapıları ardına kadar açıp genç ve dinamik kesimlerin göçüne teşvik ederek onları mücadeleye katılmaktan alıkoymak, diğer taraftan da kolluk kuvvetlerinin denetimle güçlükle çektiği ya da devrimcilerin barınabileceği dağlık ve ormanlık alanlardaki yörelerden halkı tehdit ve işkenceyle göçe zorlamaktadır. Bu politika özellikle diğer ülkelere sınır köylerde en yoğun bir tarzda hayata geçirilmekte, bu köyler tamamen boşaltılarak sınır boyunca onlarca kilometre genişlikte bir tampon arazi bırakılmaya çalışılmaktadır. Diğer dağılık yerleşim alanları ise, belli merkezlerde toplanarak stratejik köyler haline getirilmek istenmektedir. Bu politika ya sömürgeci faşistler Kürdistan halkını tam bir denetim altına alarak devrimcilerle bağını koparmayı ve onları baskı, zor ve asimilasyon politikasıyla eritemeye hedeflemektedir.

Zorunlu göçü hızlandırılan bir diğer etken ise, Kürdistan'da ortaya çıkan muazzam nüfus artışıdır. Nüfus artışı beslenme, barınma ve çalışma sorunları da artmakta ve geniş kesimler, özellikle de gençlik kesimi metropole akan ederek gelecek için umutlar aramaktadırlar. Ancak bu akış, korkunç boyutlardaki bir yozlaşma ve kişisizleşmeye de beraberinde getirmektedir. Topraklarından kopunca her türlü değerleri bağları kesilen bu kesimler lümpenleşerek topluma başına bela kesilmektedirler. Faşist çunta gerek Kürdistan'daki yerleşim alanlarında bulunan gençliği ve gerekse metropole alan edenleri yozlaştırmak ve her türlü alıksızlığı başlatmak için birleşik ve sistemli bir faaliyet yürütmektedir. Böylece bu kesimlerin ulusal kurtuluş mücadelesine katılmalarını engellemeyi ve hatta onların zaafını kullanarak bu mücadeleden kurtulmasını bir milis güç olarak çıkarmayı hedeflemektedir.

Geniş kesimleri böylece topraklarından kopararak etkisiz kılan sömürgeci, geri kalan nüfus üzerinde yöreleri özelliklerine göre ikili veya üçlü bir baskı cenderesi kurular. Bu, bazı yörelerde feodal-jandarma ikilisinin; bazı yörelerde jandarma-verel işbirlikçi ve mahalli yöneticinin (buna tahsilatı da dahil edebiliriz) diğer bazı yörelerde ise, jandarma-faşist milis örgütünü terörü biçiminde somutlaşır. Kürdistan halkına birçok yörede jandarma ve feodal eşkiyaların uyguladığı terör dayatılmaktadır. Ulusal eritimin ve asimilasyonun zayıf kalarak denetim güçleştiği alanlarda en büyük feodal eşkiyanın etrafında diğer irili-ufaklı feodaller birleştirilerek onların emrindeki silahlı çeteler vasıtasıyla denetim kurulur. Ulusal eritimin başarılı olduğu bölgelerde ise bu denetim jandarmalar tarafından yürütülür.

Kürdistan, TC tarafından çeşitli yönetim birimleri (il, ilçe, nahiy vb.) göre bölünmenin yanısıra, yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı, bir de TC yanlısı birkaç feodal eşkiya aralında denetim için bölgelere ayrılmıştır. Güney'de Bucak, merkezi Siverek olmak üzere, Urfa, Adıyaman, Mardin, ve Diyarbakır feodallerini etrafında toplamıştır. Orta bölgede Ramanlılar, Batman merkez olmak üzere, Siirt, Hakkari, kismen de Diyarbakır ve Mardin feodallerini, Hormekanlıların yönetici tabakası Feranlılar, Kuzey'de Varto merkezi etrafında Muş, Bingöl, Dersim ve Erzincan feodallerini; Doğu'da ise, İdris-i Bitlis'in torunu Kamran İnan geleneksel olarak Bitlis, Van gibi yörelerin feodallerini etrafında toplamışlardır. Dikkat edilirse, en büyük birkaç feodal eşkiyanın etrafında diğer eşkiyaların federasyonları biçiminde yoğunlaşması göze çarpmaktadır. Bu yoğunlaşmanın dışına kalan küçük feodaller ise, bun-

ların baskısı altındadırlar. Bu eşkiyaların herbirinin kendi nüfus alanları vardır ve her eşkiya, TC'nin belirlenmiş sömürgeci politikası gereği kendi nüfus alanında sistemli bir şekilde onun adına halk üzerinde baskı ve terör uygularlar. Bunların TC önderliğinde yöresel milis federasyonları biçiminde bir araya gelmeleri, KUKH'nin gelişmesinin bir sonucu olmuştur. Açık ki, Partimizin taktiki gereği ajanlaşmış kişi, kurum ve yapılara yönelme bu feodal eşkiyalara da kapsamaktaydı. Sözkonusu taktik karşısında otoriteleri sarsılan bu eşkiyalar, TC önderliğinde KUKH'ne karşı koordineli bir milis faaliyeti yürütmüşlerdir. Gerek geçmişte ve gerekse bugün ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimine karşı böylesi bir faaliyet içine girmeleri ince bir sömürgeci uygulamasının sonucudur. Zira geçmişten beri aşiret reisi olmaları nedeniyle, gerek halka ve gerekse KUKH'ne karşı başvurdukları terörün jandarma teröründen daha az tepki toplayacağı hesaplanmıştır. Bu bir bakıma doğrudur da. Çünkü aşiret reislerinin tarihten gelen korku-sayıgı karşımının ürünü geleneksel bir otoriteleri vardır. Ağa'nın yaptıkları çoğu kez tepki görmemiş ama jandarmannın çok açık bir tepki doğurur. KUKH, ağaların bu otoritesini kırdığı için onları TC'nin kanatları altında biraraya getmeye zorlamıştır.

Hem jandarmannın ve hem de feodal eşkiyanın uyguladığı terörle topluma TC'nin ve kurulu düzenin yıkılmazlığı ve buna güç yetmeyeceği düşüncesi egemen kılınmaktadır. Halk arasında özellikle geçmişte sıkça duyulan "devlet güçlüdür, onun topu, tankı, uçağı vardır, ordusu çoktur, bizim neyimiz var?" veya "xuede mezine, Bucak mestire (Allah büyüktür ama Bucak daha büyüktür)" tarzındaki sözlerin ya da jandarma korkusuyla çocuk büyümenin altında yatan gizli gerçek budur. Ancak şu da bir gerçek ki, "Allah'tan büyük" Bucak ile "yıkılmaz" TC efsanelerinin yıkılabilirliği, PKK tarafından açıkça gözler önüne serilmiş ve halk kitleleri bu gerçeğe artık kendileri de inanmışlardır.

Yukarıda ele aldığımız Hamidiye Alayları; 25-40 arası direnmelelerin bastırılmasında kullanılan milis yöntemi; isyanların bastırılmasından sonra oluşturulan sosyal, kültürel, ideolojik ve politik bakımdan özümsemiş yapı; gençliğin askere alınarak köleleştirilmesi; mecburi iskan; pilot bölge uygulamaları ile göçe zorlama; jandarma ve feodal eşkiya terörü ile toplumumuzun direnci öğelerini kırma vb. yöntemler TC'nin bugün Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşa tarihsel temel teşkil etmektedir. TC bu gerçekliğe dayanarak KUKH'ne karşı zafer kazanacağını umut etmektedir.

Peki, Kürdistan'da yaşanan tek gerçeklik bu mudur? Halkımızın sayısız defalar katledildiği doğrudur, ama düşünceler ve özelemler katledilebilir mi? Yukarıda aktardığımız katliamcı, imhacı asimilasyoncu, çağdışı sömürgeci bir TC gerçekliği vardır ve bu gerçeklik Kürdistan'a egemen kılınmak istenmektedir. Ama TC'nin kendisini en başarılı saydığı Dersim'de bile yaşanan o vahşi katliama rağmen öldürülmemiş bir başka gerçeklik daha vardır. Bir de bu gerçekliğe kulak verelim:

"Dersim katliamının bir tek kurtulmuş insanı, bir Nuri DERSİMİ vardır. Sürgün edilmiş, sürgün görmüş, ülkesinden kaçmış ve yalnız kalmış; Türk işgalinin vahşetini bütün dünyaya haykırmak, yıkılan ve katledilen Dersim'in adını duyurmak için çırpıp duran bir Nuri DERSİMİ... Böyle bir gerçeğin yaşadığını haykırmak için gidip Halep'e yerleşir. Burada kırk yıla yakın yaşar, kitap yazar, bantlara

konuşur.

"Dersimli Nuri'nin Kürdistan Tarihinde Dersim adındaki kitabı iyi okunmalıdır. Dersim bir de oradan, bir de Nuri DERSİMİ'nden öğrenilmelidir. Dersim nedir? Madalyonun öteki yüzü, vahşetin ve katliamın akıl almaz boyutları ve soyulmuş bir parçasının nasıl imha edildiği bir de bu kitaptan okunmalıdır. Ve yine namuslu bir aydın vardır; bu aydın, Dersim'in celladı olan Abdullah Alpdöğeni'nin nasıl karşılaştığı, katliam karşısında nasıl tutum takınıyor ve TC'ye karşı nasıl tavır almıştır? Bu insanın 'esaret altında yaşayan hergün her an damla damla ölen, milliyeti, dili ve mukaddestah tahrik edilen köle' bir halkın gerçeği karşısındaki üzüntüleri, acıları ve mihis yüzünü iyi anlamalıdır. Yine kendisinin Kürdistan gerçekliğine bir hitabesi vardır. (Aynı yıllarda M. Kemal'in de gençliğe bir hitabesi sözkonusudur.) Bu hitabe de iyi okunmalıdır, olduğu gibi alınmalı ve okunmalıdır. Ama M. Kemal'in izleyicileri, Dersim gerçekliği için den binlercesini alp eğiterek her birini iyi birer kemalist olarak yetiştirirken, Nuri DERSİMİ Halep'e yalnızdır. Bir tek dostu vardır, o da eşidir. Geride mirasçı olarak yalnızca onun bırakır, ona hitabeder, ona mektup yazar. Yapayalnız kalmıştır. Ama bu da Dersim'in bir gerçeğidir; ete tırnak gibi birbirine bağlı olan tarihsel bir gerçektir. Bu kadar birbirine bağlı olan iki değişik gerçeklik...

"Bir gerçekliği tek bir kişinin temsil etmesi, bu gerçeğin gücünü azaltabilir mi? Asla! Bu Kürdistan gerçekliğinin ta kendisidir. Buna karşılık onbinlerin kemalist gerçekliği temsil etmesi, onu Kürdistan'ın gerçekliği yapabilir mi? Asla, bu olamaz! Çünkü hele günümüz koşullarında insanlık tarihi bir ulusun en vahşi soykırım, katliamlarla ve arından manevi imha ile 'ahatça çok edilecek yerine yenisi-nin oluşmasına kolay kolay çağdaş gerçeklik adını vermiyor, bunu kabul etmiyor. Bunu faşizm olarak damgalıyor, buna sömürgeci adını veriyor. Böyle bir durumu lanetliyor ve kendisine karşı direniyor. Bütün bu uygulamaları barbarlık ve yabıcılık olarak değerlendiriyor. Ne pahasına olursa olsun bu durumu asla kabul etmiyor ve en son ferdine kadar direnme yolunu seçiyor...

"Bir zaman Hitler'in de bir gerçekliği vardı. Ama bir gerçeklik ne kadar yaşayabildi, ya da yaşatabildi? Hitler faşizmi yürüzdü zence milyon insanı katletti; astı, kesti, öldürttü, imha etti. Ama yaşadığı gerçeklik yine de halkların gerçekliğidir. Eve' Hitler faşizmini gerçekliği 1940'larda dünya üzerinde ne kadar bir gerçeklikse, M. Kemal'in de aynı yıllarda Dersim başta olmak üzere Kürdistan üzerindeki gerçekliği de o denli faşist bir gerçeklikler.

"O zaman bu faşizmi yenemedik, kemalist faşist diktatörlüğü yıkamadık. Bunun en önemli nedenlerinde biri toplumumuzun gerilgi idi; bu toplumun elebaşlarının Kemalizme işbirlikçilik yapmayı seçmişiydi. Halk olarak zayıftık, gelişmemişti. Düşmanın koşulları ise son derece elverişliydi... Yüzüldüğün beri hep yenildik, hep ezildiğimize uğradık. Ama en az bunun kadar doğru olan birşey vardır ki, o da direnisten asla vazgeçemediklerimiz." (Kürdistan'da Darağaçları... syf: 41-44)

Evet, TC bugün de kendi gerçekliğini yaşatmak istiyor. Ama karşısında kırk yıl önce betonladığını sandığı gerçeklik dım dık ayakta duruyor. Hem de bu gerçeklik 1940'larda olduğu gibi sürgünde yapayalnız ve çaresiz de değil, Seyit Rızalar, Alişerler, Şahin Ağalar o zaman katledilmiş; Galıberler, Hıdırlar, Kasımlar, galip gelmişti. Ama bu-

Devamı Syf: 23'te

PARTİZANIN MEKTUBU

Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde yeni bir dönem başlangıcı olan 15 Ağustos devrimci eylemlerinin 1. yıldönümünü tüm bir ulus çapında coşku ve umutla karşılamaktayız. Bugün herşey düne göre çok daha açık ve net. Saflaşma daha keskin. Direnişçi temsil etmede gösterilen kararlılık varılan nokta, tarihimizde tanık olunmadık bir mücadeleye aşamamızı oluşturuyor. Savaşın doğası gereği daha da netleşmeye ihtiyaç gösterse de, ulusal zemnimizde halkımızın çıkarılmasını ve tabii ki bize ait olan ve olmayan her olgu kendisini bugünden ortaya koymuş durumda. Kısaca, mücadeleye kendi temellerine oturuyor ve herşey pratikte kendi biçimlenişine kavuşuyor. Düşman uygulamaları, ihanet, teslimiyet eğilimlerinin kötürklenmesi, uluslararası gericiğin ittifakı, ülkemiz zeminindeki gelişmelerin bir yanını oluştururken; diğer yanında ise bağımsızlık ve özgürlük için mücadeleye eden Kürdistan halkı, onun cephesi, silahlı kuvvetleri ve tüm bunların önünde yürüyen Partisi ile uluslararası ilerici ve sosyalist güçlerin ittifakı yer alıyor.

Bu yazımızın asıl konusunu düşman cephesindeki durum olması açısından, kaçınılmaz olarak değinme gereği duyulsa da, doğal ki ağırlıkta olan nokta daha çok düşman uygulamaları olacaktır.

Savaşın en temel kurallarından birisi, karşılıklı güçlerin birbirlerinin içinde buldukları (siyasal, ekonomik, askeri, kültürel ve moral) durumu yakından takip etmeleri, buradan tespit ettikleri yönelimlere göre kendi hareket seyirlerini de gözden geçirebilirlerdir. Savaşta, salt kendi gücünü, yeterlilik ve yeterliliklerini bilmek ve buna dayanarak hareket etmek yetmeyeceği gibi, işleri olurluna bırakmak demek anlamına gelir ki, bu da düpedüz yenilgi mantığıdır; veya en azından zaferlere göz dikmemektir. Şu an düşman ve biz, birbirimizi yakından izlemek durumundayız. Burada karşımıza savaşın tarafı güçler olarak, bizim ve düşmanın neledir dayandığı sorusu da ortaya çıkıyor. Bu soruya verilecek cevap bizim olduğu kadar, düşmanın da gücü ve zayıflıklarını, düşmanın üzerimize gelirken hangi araç ve yöntemlere dayandığını ortaya koyacaktır.

Kısaca belirleyecek olursak; biz, yani Kürdistan halkının devrimci güçleri, kendi topraklarımız üzerinde doğal ve kaçınılmaz hakkımız olan bağımsızlık ve özgürlük savaşını yürütmekteyiz, dayanağımız başta proletaryaya olmak üzere ulusumuzun bağımsızlık ve özgürlükten yana olan tüm dinamik güçleridir, savaşımız haklı ve ilerici bir savaştır; düşman ise kendisine ait olmayan ama yüzyıllardan beri sömürüp köleleştirdiği topraklar üzerinde tümüyle sömürgeci-faşist ordu gücüne ve bir avuç işbirlikçi ve haine dayandığı bir savaş vermektedir. Ve bu haksız ve gerici bir savaştır. Kısaca, düşman son derece gerici amaçlarla imha saldırıları içindeyken, halkımız bu aşamada varlığını meşru müdafaa durumundadır. Düşmanın askeri ve teknik gücü ile uluslararası gericiğin sunduğu

desteklere bakıldığında, bizim açımızda bir zayıflık gibi görünen mevcut durum ve dayanaklarımız gerçekte en güçlü yanımızı oluşturmaktadır. Ülkemizde yürüttüğü savaşta dayandığı tek kaynakların sayılanlar olduğu unutulmazsa, düşmanın gerçekte daha bugünden bile halkımız karşısında zayıf bir konumda olduğu ve bunun giderek daha da belirginlik kazanacağı hemen anlaşılacaktır.

Düşman ordularının üçte ikisi yakın bir bölümü Kürdistan'da konuşlandırılmıştır. Ve bu ordu bir dizi operasyonlar biçiminde sürekli hareket halindedir. Özellikle 15 Ağustos eylemlerinde HRK'nin ilanından buyana, kitleler üzerinde açık şiddete dayanan pasifikasyon çabalarına hız verilmiş durumdadır. Ama salt ordu gücüyle de yetinilmeyerek, diğer bir takım özel birlikler oluşturulmuş, bunlara destek kuvvetleri oluşturulması için özel yöntemler ve uygulamalar gündeme getirilmiştir. NATO'nun 2. büyük ordusuna sahip olan TC'nin, kuvvet dengesi açısından son derece büyük olduğu bu aşamada bölümlerine araçlara ve yöntemlere başvurması onun zayıflıklarının bir ürünüdür ve bu gerçek mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Stratejik olarak düşmanın saldırıda, halkımızın ise savunma konumunda olduğu aşamanın içindeyiz. Bu aşamada düşman, ekonomik, askeri, teknik donanım ve örgütlenme açısından güçlüdür. Üstelik diğer başka ülkelerdeki sömürgecilerden farklı olarak, ülkemizi bir ulusal yayılma alanı olarak görüp örgütlenmesini buna dayandırdığından küçümsenmeyecek bir işbirlikçi tabakanın yanında, beyinleri Kemalizmin zehirliyle bulandırılmış ve varlıkları TC'nin varlığıyla bütünleşmiş kent köçür-burjuvazisinin kendisi açısından son derece elverişlilik arzeden konumunda da dayanmaktadır. Sömürgecilikle maddi ve düşünsel planda bağ içinde olan bu kesimler, mevcut durumlarından ötürü ulusal devrimci mücadelemiz karşısında güvensiz ve daha çok da objektif olarak düşman propagandalarının aleti durumundadırlar. Öte yandan, devrimci savaşımın bel kemiğini oluşturmasına rağmen, politik olarak yeterince uyarılıp örgütlenilemediklerinden ötürü köylülükte henüz üzerinde savaş verilen, yani düşmanın da, devrimin de kazanmaya çalıştığı önemli bir potansiyeldir. Köylülüğün devrimci savaşımızdaki rolünden dolayı, düşman onlar üzerinde özellikle durmakta, bu kesim üzerinde etkinliğini yitirmesinin Kürdistan'da sürülüp atılması demek olduğunu bilmektedir. Hemen farkedilecektir ki, kitleleri kazanma faaliyeti kırsal alanlarda yoğunlaşmıştır. Bu, sadece devrimci silahlı birliklerin izlenmesi için değildir. Ama, kırsal zeminlerde sürdürülen askeri hareket öncü savaşçı güçlerin imhası amacıyla, bunu sağlayabilmek için bile hertürlü yöntem denener, köylülüğün pasifize edilmesi, karşıdevrimci propagandalarla devrimin karşısına çıkarılması amaçlıdır.

Savaşta salt askeri açıdan, silahlı güçlerin karşılıklı çatışması olarak bakmak en büyük yanlışlıktır. Kaldı ki bu, devrimci savaş gerçeğini tersine çevirmek demek olur ki düşmanın gücünü yarıya karşı şu an zayıf olan yanımızla savaş sürdürerek kendi yenilgisini hazırlamak anlamına gelir. Düşman da zaten bizi, böyle çikmaya zorlamakta, çik alacağımız asıl kaynaktan kopararak erken ve kesin sonuç alacağı zamansız çarpışmalarla devrimci

silahlı birliklerimizin imhasını amaçlamaktadır. Sürdürülen yoğun operasyonlar bu amaca yöneliktir. "Askeri şiddet temel olmak üzere çeşitli kaldırma yöntemleriyle de kitleleri pasifize et, devrimci savaşçı birliklerin halkla bağlarını kes, kuşat ve imha et", düşmanın günümüzde başlıca hareket mantığıdır. Kırsal alanlarda sürdürülen düşman faaliyetlerinin izlenmesi durumunda düşman taktiklerini, güçlü ve zayıf yanlarını görmek fazla zor olmasa gerektir.

Düşmanın halkımıza karşı sürdürdüğü karşı-devrimci, sömürgeci imha savaşını kendi içinde bazı başlıklar halinde inceleyebiliriz.

1) ASKERİ AÇIDAN:

Kürdistan'daki savaş, yüzyıllardır gücünden düşürülmüş zayıf bir halkla, uluslararası emperyalizmin destegindeki sömürgeçilik geleneği yüzyıllara dayanan, tarihin en barbar gücü arasındaki eşitsiz bir savaştır. Bu eşitsizlik kendisini en çok da askeri güç ve olanaklar açısından

İşgalci varlıklarını sürdürmeye çalışan sömürgeçler büyük bir korku ve telaş içinde.

göstermektedir. TC ordusu, yüzyıllara dayanan ısgal, istila, talan ve sömürgeçlik tarihinin birikim ve geleneklerinin mirasıdır. Bu açıdan onun tarihi sadece TC'nin kuruluşu tarihleriyle birlikte ele alınmaz. Bu ordu, Türk egemen sınıflarının emrinde yüzyıllarca halkları boğazlayan, mal ve can varlıklarına kasteden, Asya'dan Avrupa'ya, Arap Yarımadası'ndan Afrika'ya kadar halkların kan ve lanetle anmasını sağlayacak vahşi saldırıların sahibi olan imparatorluk ordularının kalıntısı, o ruhun yeni biçimleri altındadır. Bu ordu, Türk egemen sınıflarının emrinde yüzyıllarca boğazlayan, mal ve can varlıklarına kasteden, Asya'dan Avrupa'ya, Arap Yarımadası'ndan Afrika'ya kadar halkların kan ve lanetle anmasını sağlayacak vahşi saldırıların sahibi olan imparatorluk ordularının kalıntısı, o ruhun yeni biçimleri altındadır. Bu ordu, Türk egemen sınıflarının emrinde yüzyıllarca boğazlayan, mal ve can varlıklarına kasteden, Asya'dan Avrupa'ya, Arap Yarımadası'ndan Afrika'ya kadar halkların kan ve lanetle anmasını sağlayacak vahşi saldırıların sahibi olan imparatorluk ordularının kalıntısı, o ruhun yeni biçimleri altındadır. Bu ordu, Türk egemen sınıflarının emrinde yüzyıllarca boğazlayan, mal ve can varlıklarına kasteden, Asya'dan Avrupa'ya, Arap Yarımadası'ndan Afrika'ya kadar halkların kan ve lanetle anmasını sağlayacak vahşi saldırıların sahibi olan imparatorluk ordularının kalıntısı, o ruhun yeni biçimleri altındadır.

Ekonomik ve siyasi olarak kökük dönemini yaşayan Türk burjuvazisi bugün askeri şiddet dışında hiç bir yolla varlığını sürdürmeyecek kadar zayıf düşmüştür. Bu nedenle ki, giderek orduya daha fazla dayanmak, askeri şiddeti trimandirmek zorunda kalmaktadır. Türkiye'de ordu nun ekonomiden siyasete kadar herşey üzerinde tek hakim güç olması da bu gerçeğin ürünüdür ve bunu ifade etmektedir.

Türk burjuvazisinin içine düştüğü bu durumu salt sınıfsal gelişmesinin bir sonucu olarak görmek doğru olmayacaktır. Bunun asıl kaynağı Kürdistan'daki gelişmelerdir. Yine uluslararası gelişmeler de bunda önemli bir pay sahibidir.

PKK Hareketinin doğuşuyla birlikte Kürdistan'daki ulusal uyanışı örgütlenme, Türk sömürgeci varlığını tehdit eden tek ciddi tehlike olarak burjuvazinin korkusu haline gelmiştir. Bu döneme kadar TC, örgütsüz ve önderlikten yoksun olan Kürdistan halkı üzerinde askeri, siyasi, ekonomik ve kültürel alanlarda ulusal varlığa yönelik yoketme savaşını zaten sürdürmektedir. Ancak bu sömürgeci savaş çok kritik bir anında doğan yeni bir güç nedeniyle tersine çevrilir bir noktaya getirilmiştir. Halkın fiziksel direncinin kan ve şiddet temeline bastırılması üzerinde daha çok ekonomik, siyasi ve kültürel araçlarla sürdürülen imha savaş, bu noktadan itibaren sömürgeçler açısından aynı araçlarla sürdürülemez hale gelmiştir. Amaçlarına ulaşmak için, önüne henüz çok küçük ve zayıfta olsalar, halkın bilinçli siyasi öncülerini bir engel olarak dikilmiş ve bu engel aşılması keskin amaçlarına varmak olanaksız bir hal almıştır. İşte bu nedenle ki daha ilk gündem askeri şiddet gündeme gelmiş, öncü daha doğarken kendisini eşitsiz bir sa-

diği bu süreçte, savaş görünüşte büyük sömürgeci ordularla az sayıdaki silahlı devrim güçlerinin çatışması biçiminde olsa da, gerçekte durum böyle değildir. Tarihsel derinliğiyle ele alındığında gerçekte savaşın tarihimiz süresince hiç bir zaman olmadığı kadar dev boyutlara ulaştığı ve bu atılımın gelecekteki zaferimizi daha şimdiden müjdelediği hemen görülecektir.

Henüz mücadelenin ilk adımlarının atıldığı dönemde devletin resmi güvenlik güçlerinin, yani şiddet araçlarının devreye sokulması, Hilvan ve Siverek'de görüldüğü üzere ordu birliklerinin harekete geçirilmesi, 1980'de ordu nun savaş tüm sevk ve idaresini eline alması ve en uygun biçiminde de 15 Ağustos sonrasında görüldüğü gibi ordu gücünün tümüyle Kürdistan'a taşınarak diğer herşeyin bu karşıdevrimci savaşın ve ordu nun ihtiyaçlarına göre yeniden örgütlenmesi iste sadece bu gerçeği anlatmaktadır.

15 Ağustos devrimci eylemleri bu bakımdan çok iyi irdelemek zorundadır. 15 Ağustos'a yalnızca çok güçlü ve başarılı, bu nedenle dünya kamuoyunu bile sarsan olaylar olarak bakmak en sık yaklaşım olacaktır. Askeri açıdan, düşmana vurulan darbelerin başarısı ve gücü zaten çok açık ortadadır. Ama 15 Ağustos'un bunun da ötesinde anlamı vardır. Buradaki tarihsel atılım görülmeksizin her türlü değerlendirmeye yetersiz olacak ve bizi yanlış sonuçlara götürecektir. Bu eylemlerle kuruluş ilan edilen HRK, sömürgeci orduya karşı halkımızın örgütlü silahlı güçlerinin çıkarılması, topyekün bir halk savaşının ilan edilmiş, böyle bir sürecin başlamasının somut ifadesidir. Sömürgeci imha savaşına karşı halkımızın varlık mücadelesi bir üst aşamaya vardılmıştır, askeri yandan hiç bir zaman ayrı olmamakla birlikte daha çok ideolojik-siyasi düzeyde sürdürülen savaşın askeri yanı da artık daha belirgin hal almaya başlamıştır. Yani, mücadele en yoğunlaşmış düzeyine ulaşmıştır. Bu aşamadan sonra artık, karşılıklı güçler birbirlerini daha çok sıcak çatışma alanlarında karşılamak ve askeri yönü giderek daha fazla ağırlık kazanmak durumunda olacaktır. Açık ki, burada mücadelenin ideolojik-siyasal yönünün inciltilerinden düştüğü, daha bugünden askeri yönün asıl ve ağırlıkta olan yanı olduğu söylenmemektedir. Ama, buna doğru gidilen ilk adımları atılmıştır ve bu da ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki bir halkın arzu ile geliştireceği bir aşamadır.

İşte düşman bu noktadan itibaren, tüm gücünü sayı ve teknik olarak kendi gücünü kıyaslanamayacak kadar zayıf durumda olmalarına rağmen bütünüyle HRK güçlerinin imhası amacıyla yönelmiştir. Burada, düşmanın bizim hayat damarlarımızı çok iyi tespit ettiği anlaşılacaktır. Halkımızın devrimci silahlı güçleri olan HRK, varlığı ve eylemleriyi ulusal kurtuluş savaşımızın örgütsel gelişimini, yani cephenin örülmesinin de başlıca araçlarındandır. Halkımız HRK'yı yaratmaksızın açık ki, ne cephe örgütlenmesine ulaşabiliriz ve ne de gelecekteki diğer gelişmelerin temeli atılabılır.

Madem ki HRK, bugünkü ve geleceğin gelişmelerinin yaratıcı gücüdür, düşmanın askeri açıdan ona yönelik bir imha savaşında olması da o halde kaçınılmazdır. Hiç bir askeri kuruluş, ya da örgütlenme salt askeri anlam ifade etmez, mutlaka bir politik anlam ger-

çekleştirilme aracı olarak aynı zamanda siyasi bir güçtür de. Ama, HRK için bu özellik çok daha belirgindir, askeri bir örgütlenme olmasına rağmen onun siyasal ağırlığı belki de en yoğun olan yandı. Bu açıdan, HRK'nin günümüzdeki nicel ve teknik gücü fazla bir önem teşkil etmemektedir, ve hele belirleyici hiç değildir. Asıl olan, onun askeri eylemliliğiyle siyasal bir gelişmeye temel hazırlaması, o gelişmeyi hızlandırması. HRK'nin bu aşamada düsmansa sansasyonel etkiler yaratacak büyük darbeler verme gibi bir sorunu da yoktur; yani eylemleri kesinlikle buna yönelik olamaz. Tersine ulusal kurtuluş cephesinin ve ordusunun örgütlenmesine hizmet eden, düsmanı moral olarak çökerten, siyasi yani ağırlıkta olan eylemler geliştirilmelidir. Görüldüğü gibi düsman ordusu da belirli alanları merkez almak üzere hareket halindedir ve en uca alanlara kadar kollar uzatmaya çalışmaktadır. Ve bu kollar vastasıyla, çiplak şiddetin yansıması, satın alma, uşaklaştırma, tehdit, sağlık yardımları, yollar vb. yöntemlerle kazanma çalışmaları gibi bir çok yöntemlerle devletin sivil kurumlarının 64 yıldır başaramadığını başarmaya çalışmakta, yani örgütsel bir faaliyeti yürütmektedir. Bu durum hangi geçeceği ortaya koyduğunu birazdan daha ayrıntılı olarak ele almaya çalışacağız.

Sömürgeci ordu, kendi tarihinde hiç bir zaman karşılaşmadığı bir biçimde bu son bir yıllık süreç içerisinde büyük bir uyanmaya uğramıştır. Savaşın bu aşamada siyasal-örgütsel yönünün ağırlıkta olması ile, devletin sivil güçlerinin bunu başarmayı olmaları gerçeği sömürgeci ordu güçlerini ikili bir yük altına sokmuş, esas olarak siyasi planda sarsılan sömürgeci hakimiyeti şiddet temelinde yeni baştan ve savaşın gereklerine göre tesis etme, orduyu yıpratmış gibi, maddi açıdan da devlete büyük bir külfet yüklenmiştir. Türk sömürgecileri, Kürdistan'da siyasal açıdan olduğu gibi ekonomik olarak da çok pahalıya patlayan bir savaş yürütmektedir. Ekonomiyi şiddet temelinde palazlandırma tersinden işlemekte, sömürgeci imha savaşını Kürdistan halkı açısından maddi olarak daha fazla yoksulluk, acı ve ölüm getirmekte ama, sömürgeciler de burada kendilerinin sonunu hazırlamaktadırlar. Kürdistan'daki sömürgeci savaşın halka yönelik bir imha seferberliği olduğu ilk günden açıktır. Kürdistan kazalarının bombalandığı, 16 Ağustos 1985'de düzenlenen basın toplantısında devletin resmi ağzıyla da itiraf edilmiştir.

Burada kısaca şunu belirtelim: Sömürgeci ordu, Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini sürdürmesi için ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri alanlardaki savaşın bizzat yürütücü ve uygulayıcı gücüdür. O şiddette, halkımızın ulusal uyanışını, örgütlenişini ve ayağa kalkışını bastırma amacıyla başurmaktadır; bu nedenle de bazı askeri başarılar elde edilse bile bunların hiç bir anlamı yoktur, halkı siyasal ve ideolojik düzeyde gericiğin hizmetine sokma gücünde olamayacağı gibi, tam tersine sömürgeçliğe karşı kin ve öfkenin artışına, halkın eğitimine hizmet edecek. Nitekim bizim yapamadığımızı TC çok kısa zamanda başarmış, halk bir çok alanda ayaklanmış durumuna kadar ulaşabilmiştir.

devrimci savaşın kendine has özellikleri ortaya koyan bir örnektir. Yani siyasi ve askeri şiddetin nasıl içine olmak zorunda olduğunu, bunun hem bizim ve hem de düsman açısından böyle ele alınmak zorunda olduğunu ortaya koymaktadır.

Düşman kırsal kesimde anti-gerilla faaliyetlerine yoğunluk kazandırırken, aynı zamanda mücadelenin bütünselliğini darbelemek için dış ve iç kuşatma çemberleri oluşturmaktadır. Bu amaçla sınır boyları baştan başa kuşatma altına alınmıştır. Yine, şehirler, kazalar ve hatta köyler arasındaki bağlantıları kesmek amacıyla dağ yolları bile puslu vb. yöntemlerle denetim altına alınmaya çalışılmıştır. Zaten operasyonlar özellikle bazı alanlarda dağları da içine alacak biçimde sürdürülmektedir. Görüldüğü gibi düsman ordusu da belirli alanları merkez almak üzere hareket halindedir ve en uca alanlara kadar kollar uzatmaya çalışmaktadır. Ve bu kollar vastasıyla, çiplak şiddetin yansıması, satın alma, uşaklaştırma, tehdit, sağlık yardımları, yollar vb. yöntemlerle kazanma çalışmaları gibi bir çok yöntemlerle devletin sivil kurumlarının 64 yıldır başaramadığını başarmaya çalışmakta, yani örgütsel bir faaliyeti yürütmektedir. Bu durum hangi geçeceği ortaya koyduğunu birazdan daha ayrıntılı olarak ele almaya çalışacağız.

Sömürgeci ordu, kendi tarihinde hiç bir zaman karşılaşmadığı bir biçimde bu son bir yıllık süreç içerisinde büyük bir uyanmaya uğramıştır. Savaşın bu aşamada siyasal-örgütsel yönünün ağırlıkta olması ile, devletin sivil güçlerinin bunu başarmayı olmaları gerçeği sömürgeci ordu güçlerini ikili bir yük altına sokmuş, esas olarak siyasi planda sarsılan sömürgeci hakimiyeti şiddet temelinde yeni baştan ve savaşın gereklerine göre tesis etme, orduyu yıpratmış gibi, maddi açıdan da devlete büyük bir külfet yüklenmiştir. Türk sömürgecileri, Kürdistan'da siyasal açıdan olduğu gibi ekonomik olarak da çok pahalıya patlayan bir savaş yürütmektedir. Ekonomiyi şiddet temelinde palazlandırma tersinden işlemekte, sömürgeci imha savaşını Kürdistan halkı açısından maddi olarak daha fazla yoksulluk, acı ve ölüm getirmekte ama, sömürgeciler de burada kendilerinin sonunu hazırlamaktadırlar. Kürdistan'daki sömürgeci savaşın halka yönelik bir imha seferberliği olduğu ilk günden açıktır. Kürdistan kazalarının bombalandığı, 16 Ağustos 1985'de düzenlenen basın toplantısında devletin resmi ağzıyla da itiraf edilmiştir.

Burada kısaca şunu belirtelim: Sömürgeci ordu, Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini sürdürmesi için ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri alanlardaki savaşın bizzat yürütücü ve uygulayıcı gücüdür. O şiddette, halkımızın ulusal uyanışını, örgütlenişini ve ayağa kalkışını bastırma amacıyla başurmaktadır; bu nedenle de bazı askeri başarılar elde edilse bile bunların hiç bir anlamı yoktur, halkı siyasal ve ideolojik düzeyde gericiğin hizmetine sokma gücünde olamayacağı gibi, tam tersine sömürgeçliğe karşı kin ve öfkenin artışına, halkın eğitimine hizmet edecek. Nitekim bizim yapamadığımızı TC çok kısa zamanda başarmış, halk bir çok alanda ayaklanmış durumuna kadar ulaşabilmiştir.

2-SİYASAL AÇIDAN:

Düşman siyasal olarak büyük bir çıkamaz içindedir. Onun en zayıf noktası da burasıdır. Kürdistan halkının haklı davasına karşılık, haksız ve son derece vahşi yöntem-

lerle sürdürdüğü savaşın yenilgiye mahkum olduğunu söylerken biz bu gerçekten hareket ediyoruz. Bu sonuca ne kendi mevcut gücümüzünüzü artararak ve ne de yeni ajitasyonlarla varmış değiliz. Tersine, düsmanın maddi güç örgütlenme ve olanakları karşısında bu hususlara ilişkin olarak kendi zayıf ve yetersiz yönlerimizi çok iyi görüyoruz ve bunların üzerine acımasızca yürüyoruz. Ama şu anda maddi güç ve olanaklarımız ne kadar zayıf olursa olsun, üzerinde hareket ettirilmeyen siyasal gerçeklik nedeniyle zafere olan inancımızın kesin olduğunu da belirtiyoruz. Çünkü bizim siyasal çizimimiz, haklı bir davamızın savunuculuğunu yapmakta, çağdaş bir sınıfın ideolojik-politik öncülüğünü ifade etmektedir ve dolayısıyla bir zafer çizgisidir. Ama açık ki, sadece çizimimiz bir zafer çizgisidir, o halde zafer bizimdir demek de yeterli değildir. Bu çizgiyi hayata geçirmek, örgütlemek ve ustaca savaşmak gerekmektedir.

Nasıl ki biz, siyasi, örgütsel, askeri vd. her alanda düsmanı yenme amizyle çaba sarfediyorsak, düsman da kendi gerici varlığını korumak için halkımız ve devrimci güçler üzerine aynı kesin kararlılıkla saldırılmaktadır. Düsmanın savaşta galip olma azminin bu açıdan bidden daha az olduğu söylenemez.

Kürdistan'daki sömürgeci siyasetini çiplak şiddet dışında hiç bir yolla sürdürmeye duruma gelen düsman, Kürdistan'dan aldığı varlıklardan ötürü kendi içinde de sancılı günler yaşamaktadır. Daha şimdiden bile Türkiye'de her şey alt-üst olmuştur. Burjuva sınıflar tam bir kargaşaya yaşamaktadırlar. Uluslararası emperyalist güçler arası ilişkilerin yansımalarının da etkisiyle ilişkiler en üst düzeyde kendisini açığa vurmaktadır; bu burjuvazinin siyasi ve askeri temsilcileri arasında daha keskin olanak yarışmaktadır. Çok uç noktalar varan uzlaşmaz ilişkiler olmasa da, burjuva sınıflar arasındaki bu ilişkiler ve arkasındaki uluslararası emperyalist ilişki göz ardı edilmemelidir. Şu anda, Türkiye'de yönetim tam bir kargaşa haline yaşamaktadır. Tüm yetkileri ellerinde toplamış olan generaller ile yönetimde söz hakkına sahip olmak isteyen sivil siyasi temsilciler arasındaki mevcut çelişmeler, Kürdistan'daki gelişmelerle bağlı olarak giderek daha da yoğunluk kazanmaktadır. Bu konuda uzlaşma adına ortaya çıkarılan biçimler ise, bu çelişkileri çözümlenmek bir yana daha da derinleştirme ve açığa sürdürülmesini yolaçmaktadır.

Biz mücadeleyi derinleştirdiğimiz burjuvazinin sivil ve askeri kanatları, sivil kesimlerin kendi içindeki ve ordunun kendi içindeki çelişkiler daha da yoğunluk ve belirginlik kazanacaktır. Ancak şunu hemen belirtelim ki, iktidar üzerindeki çelişkiler ne kadar yoğun olursa olsun bunların tümü Kürdistan'daki savaşta karşı birlik noktalarına hem-fikirlerdir. Kürdistan'a ilişkin politika devletin üzerinde şekillendiği resmi politikadır ve burjuvazi tüm kanatlarıyla kesinlikle bu politikadan taviz veremeyecektir. Olsa olsa savaşın uygulanma sorununda farklılıklar doğabilecektir ve zaten bugünden de görülmektedir.

Generaller daha çok soruna basit askeri mantıkla yaklaşsın ve sorunun bu yönünü ön plana alırken, Özal'da ifadesini bulan uygulamalara bakılırsa sivil siyasi güçlerin yaklaşım çok daha sinsicedir. Uygulamalardaki farklılıklara rağmen, bunların siyasi bir birlikle ülkemiz üzerine yürüdüklerini yukarıda belirttik. Ama bunun da ötesinde Kürdistan'daki savaşın uluslararası bir savaş olduğu ve başta Pentagon olmak üzere NATO kuvvetlerine idare edildiği unutulmamak zorundadır. Ortadoğu'da

ve Ortadoğu'da da Kürdistan'ın önemli dikkate alındığında, karşıdevrim cephesindeki çelişkilerin gelişmelerin yönünü belirlemede hiç bir zaman ağır etkiye bulunamayacağı ve hele hele esas olmayacağı çok açıktır. Devrimlerin bastırılmasında ABD ve Avrupa arasındaki uygulama farklılıkları dikkat edilirse Ortadoğu ve özellikle de Kürdistan zemininde daha çok güç geçecek çok belirsiz bir hal almaktadır. ABD'nin başta Vietnam olmak üzere dünyanın bir çok alanında başarısızlığı kanıtlanan salt sert yöntemlerle ezme ve imha etme taktiği şimdi de bir kenara itilmemekle birlikte bu çevreler açısından tek yöntem olmaktan çoktan çıkmıştır. İşte bir Güney Afrika'da bunun en bariz örneği yaşanmaktadır. Her türlü şiddet yöntemiyle önce boyun eğdir ve sonra istediğin platforma uzlaşmaya zorla; bu taktik tüm emperyalist güçlerin üzerinde birleştiği bir politikadır.

Savaş çok yönlü sürdürülmektedir. Bu, dünya çapında böyledir. Kürdistan'da da böyledir. Ve devrim ve karşıdevrim güçleri arasında süren bu son ve kıyasıya savaşta, savaşın ağırlık noktası kesinlikle askeri yön değildir; tam tersine en az ağırlıkta olan yönünü oluşturmaktadır. Bunun, Kürdistan'a indirgeyimizde çok daha açık olarak görüleceğiz.

Düşman, ulusal kurtuluş mücadelemiz üzerine yürürken askeri güçlerine dayanmakla birlikte, bu aşamada esas olarak öncü ile kitleler arasında örgütsel bağların yaratılmasını önlemek, devrime olan inancı sarsmak istemektedir. Ve bunun için her türlü yöntemi mübah saymaktadır. Kürdistan son bir kez olarak düsmanın elinde ameliyat masasına yatırılmıştır. Ulusal-toplumsal yapı yeni baştan didik didik incelenmekte, her bölgeye, aşirete ve hatta aile ve kişilere kadar özel politikalar geliştirilmeye çalışılmaktadır. Çoğu devrimcinin zaman zaman fazla önemsemediği düsmanın bu politikası gerçekte savaşın en canalıcı noktalarından birisidir.

Düşman bu uygulamaya özellikle 15 Ağustos 1984'ten sonra ağırlık vermiştir. Uygulamanın tarihi bile sorunun önemini açıklamak için yeterlidir. Düşman, siyasal-ideolojik düzeyde neyi ve hangi yöntemle dayatmaktadır?

Bu sorunun doğru cevabı Türk sömürgeçliğinin ve ona karşı gelişen savaşın karakterini anlamakla doğrudan bağlantılıdır.

Birincisi; zaman zaman Kürt ve Kürdistan gerçeğinden bahsetmek zorunda kalsa da, o, Kürdistan gerçeğinin inkarı temelinde yaşanan bir güçtür. Bu nedenle, ulusal yayılma alanı olarak görüldüğü Kürdistan'da bu ülkeye ait hiç bir gerçeği kabul etmemektedir. Birazdan örnekleriyle de vereceğimiz gibi, onun dilinde bu sahada sürdürülen savaş "Türk" olmakla olmamak arasındaki bir savaşır. Elbette ki bu, savaşın sınıfsal karakterini kesinlikle gizlemeye. Tersine, Türk burjuva sınıflarının azgın soven ve faşist sömürgeci karakterlerini ortaya koyan en açık belirlemedir. Anlamı ise açıktır; Türklüğü kabul etmek Türk sömürgeci egemenliğini kabul etmek, ulusal varlığını inkar, bağımsızlık ve özgürlük amaçlarına ihanettir. "Türk" olmayı kabul etmek ise herşeyden önce PKK'li ve diğer bir deyişle APOC olmak, ve tabii ki, Türk sömürgeçliğine karşı bağımsızlık ve özgürlük amaçları doğrultusunda savaşmaktır. Gerçekten de sakarız, en basit tanımla böyle bir ikilem içinde sürmektedir.

İkincisi; sömürgeci-faşist düsman, halkı sömürgeçliğini nimetlerine ve devrimin kendilerine hiç bir şey veremeyeceğine inandır-

maya çalışmaktadır. Bunu çeşitli sıkıyönetim komutanlıkları bünyesinde dağıtılan bildirimlerle açık açık işlemektedirler. Siirt yöresinde dağıtılan "komutan" imzalı bildiri buna bariz örnektir. Yani, halkın maddi ihtiyaçlarına yönelik ikili bir politika izlemektedirler: "Eğer 'Türklüğü' kabul ederseniz, yol, su, elektrik vb. ihtiyaçlarınızı karşılamağımızda da gerekli yardımlar bulacak ve yine sağlık sorunlarınız rahatlıkla çözümlenebilecektir; ama tersi durumda ordunun çiplak şiddetini karşınıza bulacak, ellerinizdeki mallar talan edilecek, köylerinizden zorla göçertilecek ve açlıkla karşı karşıya bırakılacaksınız" demektedirler. Yani, devrimin yolu açık, sefalet ve acı yolu olarak gösterilerek, kendilerini bu durumdan kurtarmak için devrimcilerin hiç bir yardımına bulunamayacağı, çünkü buna olanaklarının olmadığı söylenmektedir. Hatta devlet olanaklarıyla devrimci gücün olanaklarını da karşılaştırarak sözde tercih halka bırakılmış izlenimini vermektedirler. Halkın açlık ve sefaletinin, en modern çağda yol, su, elektriksiz, okulsuz ve hastahanesiz yaşamalarını, binlerce insanın felaketlerden ve hastalıklardan ölmesini sorumluların sanki kendileri değilmiş gibi, bugün çok sinsi ve bir o kadar da alçakça propaganda ve yaklaşımlarıyla halkı ekonomik tehdit altında tutarak devrimle bağlarını koparmaya çalışmaktadır. Burada, böyle bir teşhiye fazlaca gerek olduğunu zannetmiyoruz. Bizim için önemli olan düsmanın mücadelemiz üzerine nasıl yürüdüğünü ortaya koymak ve bundan gerekli sonuçları çıkarmaktır.

Üçüncüsü; düsman, genelde böyle bir propagandanın yanı sıra Kürdistan toplumunda en etkili öğelerden biri olan aşiret ve aile olgularından yararlanmaya çalışmaktadır. Bir yanda askeri olarak, diğer yanda da ekonomik olarak baskı altına aldığı aşiretleri tek tek boyun eğdirerek, birbirlerine karşı olan çelişkilerden de yararlanıp devrimin karşısına çıkarmaya çalışmaktadır. Bunun için özel eğitimli görevliler devreye sokulmuştur. Özellikle aşiretleri üzerinde durulmuş, aşiretin reise olan bağlılığı dikkate alınarak burada tabana

doğru bir uşaklaştırma faaliyeti gerçekleştirilmiştir. Bu uygulama bazı alanlarda -devrimci çalışmaların yetersizliğinden ötürü de- zaman zaman başarılı sonuçlar almaktadır. Buna boyun eğmeyen aşiretler, ya da aileler zoraki göçe tabi tutulmakta, üzerindeki günlük işkence daimi kılınmaktadır. Sömürgeciler aşiretler içindeki inandırmaya çalışmalarına gerçekten de büyük önem vermektedirler. Belirtilen gibi bu çalışmalar için özel ekipler eğitilmişlerdir. Bunlar tek tek aşiret ileri gelenleriyle ilişkiler kurmakta, bin bir türlü vaatlerle bulunmakta ama, bununla da kalmayarak aşiretin her sıradan üyesiyle doğrudan bir bağ oluşturmaya çalışmaktadır. Bunun için özel dosyalar tutulmuştur. Bu dosyalarda aşiretlerin ve fertlerin eğilimleri tespit edilmiş, buna göre bir araştırma yapılmıştır. Uygulamada görüldüğü kadarıyla direnişçi güçlerle özellikle ilgilenmekte, yu-muşak-sert bir yaklaşımla kendilerini hareket etmesi için hem güvence vermektedir ve hem de aynı anda tehdit etmektedirler. Hatta hatta bu uygulama saflarımıza kadar uzatılmış durumdur.

Dördüncüsü; düsman, yine aşiret ve aile bağlarına dayanarak, devrimcilerin ve savaşçıların ailelerini işkence, açlık, ölüm vb. bir çok tehdit altında tutmakta ve bundan da çocuklarının sorumlu olduğunu

"Di Tekoşina Serxwebün û Azadiya Kurdistan de-PÊŞMERGE"nin 12. sayısından alınmıştır.

YÜKSELEN DİRENİŞ MÜCADELESİNE KARŞI OLUŞTURULAN "SOL BİRLİK" ÜZERİNE

AÇIKLAMA

Geçtiğimiz aylar içinde Milliyet gazetesinde "PKK Birliği Torpil-ledi" başlığı altında bir yazı yayınlandı. Yazıda özetle 6 parti arasında "Sol Birlik" adıyla bir birliğin kurulduğu, PKK'nin buna katılmadığından dolayı, bu birliğin parçalandığı biçiminde görüşlere yer veriliyordu. Bunların yanısıra daha değişik görüşler de ileri sürülüyordu.

Gazetede belirtilen görüşler, kaynak olarak gösterilmezse de, fakat bazı gerçeklerin açıklanması açısından yine de ele alınıp değerlendirilmeye değer. Orada dile getirilen birçok şey, aynı zamanda bu sol güçlerin PKK'ye yönelik tasfiye planlarını da açığa koymaktadır. Tasfiyeciliğin nasıl geliştirilmek istendiği ve bunun hangi yöntemlere başvurulacak sürdürülebilirliği hakkında da açıkça dile getirilmektedir.

Yazıda "Sol Birliğin" "PKK"yi Irak Kürdistan'ına çekerek, silahlı direnişten vazgeçirmek istediğini ve bunu da birliğin koşulu olarak öne sürdüklerine değinilmekte; PKK'nin ise buna cevabın "boş laflara karınmaz tok, biz savaşı başlattık, savaşmak isteyen gelir katılır" biçiminde olduğu belirtilmektedir. Evet, bunlar bir gerçeği dile getirmektedir. PKK'nin direniş mücadelesinden vazgeçtirilmesi için yürütülen çabaların hangi düzeylerde geliştirildiğini ortaya koymaktadır. Ve bunun için de PKK'nin ilmeğe girmeden hangi zeminlerde imha edilme istendiğini de tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir. 16 Nisan 1985'de 8 PKK kadrosunun alçakça katledilmesi ve sınırlarda TC ile birlikte, ikinci bir baraj yaratma girişimleri bunu ele

vermektedir. PKK'nin Güney Kürdistan zemininde imha edilerek ülkeye girişini engelleme çabaları bizzat sömürgecilerin diliyle de itiraz edilmiştir.

PKK'nin bugün direnişini yükselettiği ve bu direnişe katılmak isteyen herkese de sonuna kadar olanakları açacağını sık sık belirttiği bilinmektedir. Ama "Sol Birlik" in daha kuruluşu ile birlikte (zaten kurulmasını ortaya çıkaran nedenler de budur) Tasfiyeciliği sürekli dayatması ve Partiyi direniş hattından geri çekme çabaları görüldü. Bugün bu çabaların sonuçsuz kalmasıyla birlikte, bizzat bunun destekçileri tarafından da bu niyetler ele verilmektedir. Milliyet gazetesinde sergilenen bu düşünceler, öyle tesadüfen ortaya atılmış değildir. Bu, PKK üzerinde oynanan oyunların açıkça sergilenmesidir. Yine tasfiyeciler girişimlerin bizzat sömürgeciler tarafından itiraz edilmesidir. Ne denirse denilsin, bugün "Sol Birlik" in zoraki de olsa kendisini yaşatma çabaları, direniş mücadelesinin tasfiye edilmesine dayanmaktadır.

"Sol Birlik" ölü doğan ve bu nedenle de PKK'nin tasfiye edilmesi ile canlılık kazanmak isteyen bir oluşumdur. Başlangıçta yani daha doğuşunda ölü doğan ve yaşam şansı bulunmayan "Sol Birlik" i diriltme çabaları da sonuçsuz kalacaktır. Gerek objektif koşullar ve gerekse de sürekli bir biçimde mücadelemizin yükselmesi, bu "Birliğe" yaşam hakkı tanımamıştır. Direnişin gelişip güçlendiği noktada hertürlü tasfiyeciler, uzlaşmacı eğilim ve birliklere hayat hakkı yoktur. Devrimin geliştirilmesi için

en ufak bir çaba bile göstermeyen bu güçler, ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesini engellemek için silahlı saldırıdan tutalım da, hertürlü alçakça oyuna başvurmakta dırlar.

İdris ÖKMEN yoldaşın hazırladığı bu yazı, kendisi "Sol Birlik" in uzantılarında şehit edilmeden kısa bir süre önce kaleme alınmıştır. ÖKMEN yoldaş bu yazısında, bu güçlerin uzantıları ajan-provokator güçler tarafından katledileceğini bilmeden, uzak görüşlülük bunların mücadelemize saldıracı olduğunu belirtmiş ve bu konuya dikkat çekmiştir. Yazısında bu güçlerin mücadelemize karşı silahlı saldırılara da girişeceklerini işleyen İdris ÖKMEN yoldaş, 16 Nisan günü 7 yoldaşı ile birlikte, Güney Kürdistan'da bu güçlerin uzantıları komplocu ve provokatör hareketler tarafından alçakça katledildi.

Evet, "Sol Birlik" in PKK'yi Güney Kürdistan'a çekme girişimlerinin somut ifadesi budur. "İdeolojik olarak etkilemedin mi, vazgeçirmedin mi? O zaman silahlı saldırıları gündeme koy" taktiğinin PKK üzerinde uygulanmasıdır. Bu taktiğin de boş çıkarılması yeni saldırıların gündeme sokulacağını da göstermektedir.

İdris ÖKMEN yoldaşın yazısında "Sol Birlik" in durumu ayırtıcıları ile ele alınmış ve konumu ortaya konulmuştur. Bu nedenle uzun yazıda "Sol Birlik" i değerlendirmek istemiyoruz. Yazının daha iyi kavranması için gerekli bazı açıklamalarda bulunmaya çalıştık. Açık ki, okur da yazıdan benzer sonuçlar çıkarmakta fazla güçlük çekmeyecektir.

SERXWEBÜN

Her partizanın can verdiği
Ülkemin kuytu köşelerini
Karanfillerle süsleyip
Direnişe abide yapacağız.
Her taşına andımızın bir hecesini
Nakış nakış işleyerek
Dikeceğiz...
Amed'e, Antep'e, Dahok'a...

savaşım yürütmek, uzlaşmaz sınıf politikasını hayata geçirmek devrim mücadelesinin omuzlarımızı yüklediği kutsal bir görevdir.

Bizim bu sözlerimizden rahatsızlık duyacaklara sunu anımsatmak istiyoruz: Peki ya, 65 yılı aşkın bir tarihe sahip olan Türkiye Sol Hareketi'nin tarihinde şimdiye dek oluşan hiç bir birlik var mıdır? Ya da daha yakın tarihten bahsederseniz 1980'nin 12 Eylül'ünden buyana dört yıl gibi bir süre geçmesine, devrimci-demokrat güçlerin en geniş birliğin yaratılması için özellikle Partimiz ve FKBC, muazzam yoğunlukta çabalar harcamalarına rağmen, bu baylarımız neden bu çabalara katılmadılar da, dayattıkları "Güç Birliği" platformunu kabul ettiremeyince tam da 15 Ağustos eylemliliğinin yarattığı gelişmelerin ortamında bu "Birliği" oluşturduklarını ilân ettiler? Şimdiye kadar bütün birlik yolundaki çabalara çomak sokan, pratikleri ile dağıttığı, tasfiyeciler rolde hareket eden bu güçlerin şimdi gösterdikleri bu telaş nedendir? Neyin üzerinde oynamak ve hangi mirasa konmak istiyorlar? Onların PKK önderliğinde yükselen mücadeleden duydukları derin kaygı bu sonucu doğuruyor mu?

Onlar, en aşağılık güdülerinin tatmini için rezilcene, işi kepezeliğe vardırırcasına uğraşp, bu uğurda en kutsal değerleri satılığa çıkararak hiç bir çekingenlik göstermediler. Ama besbelli ki, baylarımız kendi yerlerinde debelenip durmak istemiyor, göçmen yaşantısının verdiği sıkıntı ile de en kutsal davalara saldırmak, devrimi tasfiye edip gömmeyi önlerine vazgeçemeyecekleri bir görev olarak koymuş bulunmaktadırlar. Devrimci mücadelenin tarihi bütün devrimcilerin önüne yeniden yükselmiş doğru giden devrim mücadelesini daha da yükseltme, ilerletme görevini koyduğumuz, onların pratikleri objektif niteliği ile gerici bir durumu anlatmaktadır. Büyük, tarihi davaya karşı kabanaran bu karşı-devrimci iştah sahiplerinin kursaklarında bırakmak, propaganda faaliyetlerinin önemli bir yanını bu tehlike kanalına karşı çevirmek, bu güçlerin teshirini sağlamak, devrimci sorumluluğa daha sıkı sarılıp doğru yolda emin adımlarla ilerle-

mek görevi de devrimci mücadele karşısında kendisini sorumlu hissedenden güçlerin önündedir. Biz, bu kutsal görevden kendimizi sorumlu kabul etmekte, bir yandan direniş bayrağını yükseltirken, diğer yandan da devrimin bağrına bir hançer gibi dayatılan çeşitli renklerle bü-rünmüş tasfiyecilerle karşı mücadeleyi ertelenmez bir görev olarak görülmekteyiz.

Nasıl ki onlar burjuvaziye uşaklık etmekte yemilerini tutuyor, burjuvazi ile proletaryayı uzlaştırmak için iddialı çabalar harcamaktan hiç geri durmuyor, halka karşı zerre kadar sorumlu davranmayı akillarının ucundan bile geçiriyorlar? Onların PKK önderliğinde yükselen mücadeleden duydukları derin kaygı bu sonucu doğuruyor mu?

Onlar, en aşağılık güdülerinin tatmini için rezilcene, işi kepezeliğe vardırırcasına uğraşp, bu uğurda en kutsal değerleri satılığa çıkararak hiç bir çekingenlik göstermediler. Ama besbelli ki, baylarımız kendi yerlerinde debelenip durmak istemiyor, göçmen yaşantısının verdiği sıkıntı ile de en kutsal davalara saldırmak, devrimi tasfiye edip gömmeyi önlerine vazgeçemeyecekleri bir görev olarak koymuş bulunmaktadırlar. Devrimci mücadelenin tarihi bütün devrimcilerin önüne yeniden yükselmiş doğru giden devrim mücadelesini daha da yükseltme, ilerletme görevini koyduğumuz, onların pratikleri objektif niteliği ile gerici bir durumu anlatmaktadır. Büyük, tarihi davaya karşı kabanaran bu karşı-devrimci iştah sahiplerinin kursaklarında bırakmak, propaganda faaliyetlerinin önemli bir yanını bu tehlike kanalına karşı çevirmek, bu güçlerin teshirini sağlamak, devrimci sorumluluğa daha sıkı sarılıp doğru yolda emin adımlarla ilerle-

A- "SOL BİRLİK" HANGİ PRATİK GELİŞMELERİN ÜRÜNÜDÜR?

1- 15 AĞUSTOS ÖNCESİ TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DAKİ POLİTİK ORTAM

Emperyalist saldırganlığın giderek artış gösterdiği, sertlik ve şiddetin (emperyalizmin) vazgeçilmez politika olarak görüldüğü bir dönem ve buna uygun ilişkilerin sağlandığı bir ortamda 12 Eylül askeri-faşist cuntası bir yandan Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki sömürü, baskı ve şiddetle do-

ruğa yükseltir, halkın elindeki son lokmayı da almaya çalışırken, tekellerin hesabına önüne koyduğu programı hiç bir engelle karşılaşmadan, iç rahatlığı içinde gerçekleştirileceğini söylediği, faşizmin kurumsallaştırılması çabalarını bir hayli ilerlettiği, devrimci, demokrat, yurtsever güçlere şiddetle, sömürgeci-faşist zor altında önemli darbeler vurduğu, savaş alanına çıkartmadığı, "her şeyi bitirdim, işleri yoluna koymdu" edasıyla kendisini "başarıya ulaştırmış Türkiye modeli"

Bölgemizdeki politik gelişmelerin giderek daha da yoğunluk kazandığı bir l erkeze olma konumuna yükselen Kürdistan'da pespeşe hızlı değişime ve gelişmelere yaşanırken, bu gelişmeler çeşitli politik güçleri daha etkin politikalar belirlemeye, bu gelişmelerle daha yakından ilgilanmeye itmektedir. Ha keza, çeşitli sınıf ve tabakaların politik arenada görünen temsilcileri ya da iddiaıyla hareket eden güçler de kendi durumlarına en uygun düşen gerçek konumlanmalarını almakta, diğer sınıflara karşı savaşım güçlerini toplamakla, birleştirerek hareket etmek ihtiyacını daha derinden duymakta, süren savaşımın zorunlu bir gereği olarak hareket ettikleri zeminini mümkün olan en fazla güç ve araçla güçlendirmek istemektedirler. Elbetteki bu kendiliğinden oluşumakta, varolan sosyo-politik gelişmeler bunu doğurmaktadır, oluşumu için zorlayıcı bir etmen olmaktadır. Hiç kuşkusuz yaşanan bu gelişmelerin tümü halkların çıkarlarından yana olmayacağı gibi, bir çok özgül durumda yaşadığı gibi, bazı kereler siyasal arenada hareket eden ve halk adına yola çıktığını iddia eden bazı güçler halkın çıkarlarını tamamen karşısında, gerici, karşı-devrimci bir konumda da olabilmektedirler.

Kendilerini görünüşü pek de alımlı ambalajlarla, değişik ve süslü laflar ardına gizlenmiş biçimlerde, buna uygun düşen adlar altında piyasaya süren birçok güç yakasında bir rozet gibi taşıdığı adın gereklerine göre davranmamakta, görünmek istediği bu yapıdan çok uzak bir konumda ve yapıda ha-

reket etmektedirler. Doğal olarak bu durumun yolaçtığı olumsuzluk, oluşturduğu tahribat da hatırı sayılır bir engel yaratmaktadır. Kaderleri birbirine yakından bağlanmış bulunan Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan halkları kendi üzerlerinde geliştirilmek istenen ulusal-toplumsal gerçekliğimize yabancı, ayrıksı, işbirlikçiliğin ürünü çabaları da birbirine bağlı bir biçimde yaşamakta, çoğu kereler bu tür çabalar içiçe geliştirilmektedir. Bu noktada olumsuzluğu ile bilinen çabaların giderek yoğunluk gösterdiğini, iki halkın birliğine yönelik olumlu çabaların zayıf kaldığını, zayıf bırakılmaya çalışıldığını vurgulamada geçemeyeceğiz. Halkların çıkarları adına hareket ettiğinin iddiasını taşımalarına rağmen, gerçek, somut mücadele pratiğinde tam tersi bir konumda, işbirlikçiliği yaratmayı hedef alan uzlaşmacı bir hareket hattına sahip olan ve olumsuzlukları bilinen bu güçler muazzam tahribatlar yaratmakta, üstelik bunu da "birlik" adına yaparak tahribatın derinliğini daha da artırmakta, olumsuzluğu ölçülerin dışına taşımaktadır.

Aralık 1984'de oluşturulduğu belirtilen ve içinde Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan'dan hepsi de Parti (!) olan TKP, TİP, TSİP, TKEP, TKSP, PPKK güçlerinin yer aldığı "SOL BİRLİK" adındaki yapıların da bu çerçevede değerlendirilmekte zorundadır.

Bir çok gelişmeden artık açığa çıkmıştır ki, bu birliğin temelinde, esas niteliği tasfiyecilik olan, açığa belirlenmiş ve mücadele pratiğinde sinanmış devrimci ilke-

lerden soyutlanmış bir ortaklık, devrimi gömmeye istemi yatmakta, birlikçiler bu durumlarıyla Türkiye ve Kürdistan devrimleri üzerinde bir karabulut gibi dolaymaya yetenmiş bulunmaktadırlar. Avrupa patentli ve sosyal-demokrasinin beslemeleri olarak ortaya çıkan "Birlikçiler" kendilerini "yeni" bir ambalaj içinde piyasaya sürmüş olsalar da, kokmuş reformizm ve oportünizm varlığı doğal bir aşamayı, tasfiyecilik biçimine bürünmüş evreyi temsil etmektedirler. Gerçeğin bu yönünü önemle vurgulamak ve tüm sorumlu güçlerin, dürüst ve namuslu insanların bu gerçeğe göre durum belirlemesi yapmaları gerektiğini belirtmek artık kaçınılmazdır.

Hiç kuşkusuz Türkiye ve özellikle Kürdistan'daki siyasal gelişmeler izleyen ve kara vicdan taşımayan hemen herkesin hiç tereddüt düşmeden teslim edeceği bir gerçek vardır: Bu, böyle bir "Birliğe" gitmenin en önemli etmeninin şanlı 15 Ağustos eylemsel atılımı ve bu temelde meydana gelen gelişmelerin olduğu gerçeğidir. Gerçeğin özünu bu biçimde belirtirken elbetteki buna gücenen, öfkelenen, hırçınlaşp saldırganlaşmaların olacağını ve bunların bir daha PKK'yi küfür, saldırı ve karalama bombardımanına tabii edeceklerini gözden uzak tutmamak gerekir. Ancak bu durum bizi gerçeği olduğu gibi, tüm çiplaklığıyla ortaya koymaktan alıkoymamaktadır. Dayatılan reformist tasfiyeciliğe karşı teslimiyet bayrağı çekecek değildir. Birlikçi baylarımızın dayattığı tasfiyecilik platformu karşı en kararlı bir biçimde

olarak tüm dünyaya lanse ettiği bir ortamda, "devletin güvenliği ve bütünlüğü"nü tehdit etmeyen alanlarda sıkıyönetimlerin kaldırılmak istenip, diğer alanların üzerine daha fazla yüklenildiği, anayasa, siyasal partiler, genel ve yerel seçimler vb. ile tüm aldatmaca senaryosunun oynandığı, seridin sonunun yaklaştığı ve süngü zoruyla istenildiği gibi yaptırılan bu uygulamalarla eşlik eden pasifikasyon kitelleri üzerinde yığınlık yarattığı bir durum yaşanmaktadır.

Sömürgeci-faşist cunta, Kürdistan'da kendisine bağlı ajan-ışbirlikçi bir yapı oluşturarak, sözde "Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinin kalkındırılması" biçimindeki projesi ile halk üzerindeki soygun ve talanı daha da derinleştirmiş, dayatılan göç olayı ile ulusal kurtuluş için gerekli politik siyaset eritilmeye, kendi benliğine yabancılaştırılmaya, kişiliksizleştirilmeye, pasifikasyon egemen kilmaya çalışılmış, halkta tüm umut yeshertileri köreltilmeye çabalanmaktadır. Halen de dizginsiz bir biçimde, yeni uygulamalar da katılarak sürdürülen bu politikaya mazam bir sömürü ve talan eşlik etmekte, buna karşı halk kitellerinin tepkileri daha da artmakta, muhalefet safı yoğunlaşmakta örgütsüzlük ve önderlik pratikteki yoksulluğundan sürekli kabaran kin, öfke ve tepkiler belli bir nöbetleşme içine girmektedir. Türkiye'deki durum da benzer bir yapı içinde gelişmekte, tüm halk kitelleri devrimcileri arar bir nitelik göstermekte, bu görev de kendisini tüm önem ve ağırlığıyla dayatmış bulunmaktadır.

Bu durumda en fazla sorumluluk duyması, halka ve devrime karşı bağlılığını en çok bu dönemde göstermesi gereken devrimci-demokratik güçler ise düşmanın dayattığı likidasyon (tasfiyecilik) platformunda (ağırlıklı olarak) hareket etmekte, gerçekliği olanca çıplaklığıyla belirlemek gerekirse, birçok güç kendilerini egemenlik altına alan bu yapıyı tüm sol'a dayatmış, bütün bir Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan sol'unun tasfiyesini gerçekleştirmeyi önlerine koymuş bulunmaktadır. İçerde polis nezareti altında geliştirilen uygulamaların bir devamı olarak dışarıya da yansayan bu empoze edici, kimi yapılarla egemen olan, kimi yapılarla da devrimci direniş yeni düşen halyle dışarda da gereken yankısını bulmuş, PKK direnişçiliği ülkenin en elverişli alanlarında yoğun hazırlıklarla sürdürülürken, küçük-burjuva reformist, oportünist yapılar Avrupa'lara kapanmış, oradan mevzilenmişlerdir. Ama devrimci mücadeleyi geliştirme sorumluluğunu taşıyan PKK Hareketine karşı. Dışarıyı bir salgın gibi saran tasfiyecilik, düşkünlüğü arttırmış, "yeni" düşünce arayışları Marksizm-Leninizm karşısına çıkarılmış, tasfiyeciliğin egemen duruma geldiği yapılarda bıkınlık, yığınlık, korku, kaçışlar, ihanet, teslimiyet, en yoz lumpence yaşama akin ediş, hayvansı güdülerin kontrolüne girme, en adi ahlaksızlıklar, sol'u toparlama çabalarının engellemeye açıkta saldıran almış yürümüşü. Devrimden ve ülkeye yeniden dönüşten vebadan kaçır gibi kaçılmakta, bu yolda çaba sarfeden, önemli adımlar atan Partimize karşı amansız bir küfür, karalama, şantaj kampanyası sürdürülmektedir.

İçerde korkunc işkence ve acıların altında inleyen, bütün zorluk ve ağırlığına rağmen direniş sahip çıkıp, başta Partimiz ve onun değerli önderleri olmak üzere görevli direnişlerin yaratıcılığı zindanlardaki, hücrelerdeki, işkence tezgahlarında, idam sehpalarında devrimciler mesajlarını DİYARBAKIR'dan Elazığ, Erzurum, oradan METRİS'e MAMAK'a iletmis; direniş alevi buraları da sar-

mış, yükselen sesler dışarıya direniş mücadelesini yükseltmeyi, emredici bir görev olarak dayatmış bulunmaktadır. Devrimci intikam görevinin ve tüm şehit ve tutuklu devrimcilerin emredici seslenişlerinin yüklediği sorumluluğun başka türlü yerine getirilmesi olamazdı. Bu görev ve sorumluluğa sahip çıkmamak direniş bayrağını ülkemizin doruklarında alevlendirmek tarih ve halk karşısında işlenebilecek en büyük suç, son derece kutsal görev ve sorumluluktan alçakça kaçış, teslimiyet ve ihanet olacaktır. Nitekim bugün bu görev ve sorumluluğa sahip çıkmayan güçlerin konumu bundan farklı değildir. Sürekli olarak Bolşevikleşen, kitleler nezdinde itibarı yükselen, önderliği altında savaşı kabullenilen PKK'nin kaydedtiği gelişme ve başarılar, gelecekte sunduğu umutlar ise kör olmayan her gözün göreceği gerçeklerdir.

2- 15 AĞUSTOS EYLEMSEL ATILIMI, TARİHSEL VE GÜNCEL ÖNEMİ

Halkımızın sömürgeçliğe, yabancı egemenliğe karşı direniş halkı olarak varoluşundan bu yana, çeşitli biçimlerde, silahlı-silahlı, aktif-pasif, toplu veya parça parça vb. niteliklerde sürmüş, günümüze kadar devam etmektedir. Ama tüm bu direnişlerden farklı olarak, en eskisinden daha düne kadar gelişen bütün mücadelelerdeki direnişçi özü kendi bünyesine katarak, bunların bir sentezi olarak yükselen PKK öncülüğünün yol göstericiliği yaptığı direniş temelindeki 15 Ağustos eylemsel atılımı, politik ve örgütsel anlamda halk tarihimize gerçekleşen ilk ve en önemli direniş eylemidir. Bu durum atılan adımın muhtevasını daha da derinleştirmekte, tarihsel ve güncel anlamında daha da kalıcı kılmaktadır. Bu şanlı atılım örgütlülük, politik perspektif, halk üzerinde bıraktığı derin ve kalıcı etki, direnişin örgütlenmesi, bölge ve dünya devrim güçlerine kendi varlığının güçlü bir haykırılması, en ileriyi yaratabilmenin zemininin güçlendirilmesi vb. birçok bakımdan ulusal direniş mücadelesinde tarihimizdeki yer ve önemi son derece belirgin bir eylemsel atılım, direniş temelinde gelişecek yeni bir dönem ilanı olmuştur.

Düşmanın her türlü baskı, imha ve pasifikasyon uygulamalarına karşı hayatın her alanında yürütülecek direnişin savaşıarak örgütlenmesi, örgütlenerek savaşılanın en örgütlü, planlı ve kararlı çıkışı olan 15 Ağustos eylemsel atılımı, sömürgeci-faşist cuntanın tüm planlarını işlemez kılmış, siyasal çıkmasını derinleştirerek istifalar, çelişki ve çatışmaların en yüksek boyutlara yükselmesinde en önemli öge olmuştur. 15 Ağustos eylemsel atılımı, dört yıl aşkın bir süreden beridir zindanlarda dayanılmaz işkence ve acılar altında sürdürülen direniş alevini dağlara, oradan kitleler arasında taşımış, onlardaki direniş umutlarını yükseltmiştir.

Halkımız çoktan beridir beklediği, arzuladığı bu eylemsel beklenenin de fazla bir etki yaratmış, halkımız halka halka direnişin etrafında bütünleşmeye başlamış, sömürgeci-faşizme karşı süren savaşı daha aktif olarak sürdürmek için tüm varlığını göstermeye yeltenmiş, özgüce duyulan güven daha da artmış, öfke ve kin kabarmıştır.

Bu şanlı atılım ile Parti için sorunların aşılması gerçekleştirilmiş, tasfiyecilik ve provakasyon çizgisine en ölümcül darbe indirilmiş, tasfiyecilik tasfiye edilmiştir. Parti safındaki birlik, Parti ruhu ve geleneklerine uygun bir biçimde, Bolşevikleşme tarzında uygulamaları daha da pekişmiş, dönemin üzerinde daha büyük bir cesaretle yürünecek çeliştilerdir.

Üstüste sağlanan bu başarılar

Partili ve Partizim tüm yurtseverlerin, devrimci kesimlerin savaş moralini yükseltirken, faşist Türk ordusundaki muazzam moral bozukluğu ve çöküntüyü, korku ve kaçışları arttırmıştır. Ardarda gerçekleştirilen "huzur" ve "güneş" operasyonları cuntanın kararın yüzünü ağartmamış bozgun baş göstermiş, siyasal anlamda dümana önemli bir yenilgi daha verdirilmiştir.

Kuşkusuz genel anlamda 12 Eylül askeri-faşist cuntasının iktidara zorla el koymasından bu yana geçen süre, özel olarak da 15 Ağustos eylemsel Türkiye proletaryası ve emekçi kesimlerine kendilerinin kurtuluş mücadelesinde Kürdistan halkının en yakın müttetikleri olduğunu, burjuva kuyrukçuluğundan vebileceği hiç bir şeyinin olmadığını çok daha açık ve somut bir biçimde göstermiş, her iki halkın kaderlerinin birbirine olan yakın bağlaşıklığını daha net bir biçimde dayatmıştır. Bu anlamda Türkiye halkı ile halkımız arasında-daki ittifaktan direnişin başka bir temelde olmayacağı, kararlı bir direniş mücadelesi ile y'f'leşeceği, sahte ittifak önerilerinin halkı aldatmaktan, ikiyüzlüklük ve burjuva kuyrukçuluğundan başka bir şey taşımayacağına da yine aynı gelişmeler gözler önüne sermiştir. Bu nedenle Türkiye halkı da kendi kurtuluşunu Kürdistan'daki gelişmelerle yakın bağını anlayıp, umut dolu gözlerini Kürdistan'a dikmeye başlamıştır. Bu olumlu ögelerden biri olarak beliren bu durum, Kürdistan'da yükselen direnişlerin en anlamlı yankısını Türkiye halkı arasında bulacağına göstermiştir. Böylece Türkiye halkı da kendisine önerilen sahte ittifak ve birlik çağrılarına uymayacak, bu ikiyüzlülüğün karşısına daha çok dikilecek, FKBC bünyesinde kenetlenecektir.

İçinde bulunduğumuz dönemin ortaya çıkardığı siyasal gelişmelerden daha yakinen etkilenen ve giderek bu gelişmeleri daha çok etkileyen bir konumda bulunan Kürdistan'da 15 Ağustos eylemsel ulusal ve uluslararası düzeyde önemli etkiler yaratmış, yaratılan yankılarıyla dost ve düşman bir yığın gücün dikkatlerini ülkemizdeki gelişmeler üzerinde toplamıştır. Elbetteki bu durum adıyla, halk varlığıyla tarihten silindiği, yok edildiği, mezarla gömüldüğü hükümü verilmiş bir ülke ve halk gerçekliğini yansıtmayacağına bir çok gücü olumlu-olumsuz yönde şaşınlığa uğratmış, politika ve bakış tarzlarını yeniden kontrol eder duruma düşürmüştür. Pek doğaldır ki, bütün bu gelişmelerin ürünü olarak Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin dost ve müttetifi olan güçler daha fazla destek sunmak isteyecek, devrimci mücadelenin geleceği ile daha yakinen ilgilenme ihtiyacı hissedeceklerdir. Ama kendi mayalarında direnişin zerre kadar bir parçasını taşımayanlar bir takım uluslararası olanaklara dayanarak bu desteğin üzerine konmak, kendi de-klasse güdülerini işi kullanmak isteyeceklerdir. Ancak direniş mücadelesinin gerçek sahipleri onlara bu fırsatı tattırmayacak, mücadele üzerinde hokkabazlık yapmalarını önünde bir set oluşturacak, sırası geldiğinde bu utanmazlardan tüm yaptıklarını hesabını sorduktan tereddütü düşümecektir.

Evet, 15 Ağustos eylemsel ilminin yankılarının geniş olduğunu belirttik. Emperyalist, gerici, faşist çevrelerin derin rahatsızlıklarına yolaçan bu şanlı eylemsel atılım, BBC, Amerika'nın Sesi, Almanya'nın Sesi vb. radyolara duyurulan haberlerde AA, Sıkıyönetim Komutanlıkları, Genel Kurmaylık vb.'lerinin açıklamaları verilmiş, yudruk, yalan, çarpıtma, demagogik ifadelerle direniş gerçek niteliğinden farklı konularda, başka güçlerin tahrikleri biçiminde gös-

terilmeye çalışılmıştır. Başarısızlığa düşen cuntanın girdiği siyasal çıkmazın üzeri örtülmeye, hiç bir misillemeye yapmaktan geri durmayacağı biçimindeki yorumlarla halka gözdağı verilmeye, direnişin etrafında kuşku çemberi örülmeye, halktan kopuk geliştiği gösterilmeye çalışılmıştır. Dikkatler direniş mücadelesinden Güney veya Doğu Kürdistan üzerine faşist Türk ordusunun yapabileceği saldırı üzerinde yoğunlaştırılmış, PKK'nin görkemli direnişçiliği gölgelemek, küçük gösterilmek istenmiştir. Faşist cuntanın kurmayları ilk defa bir olay dolayısıyla toplanmış, meydana gelen gelişmeleri bastırarak için üst düzeydeki yetkililer Kürdistan'a "gezi ve denetlemeler" de bulunmuş, üst üste çeşitli düzeylerde toplantılar yapılmıştır. Bizat Kenan Evren'in en baş rolde yer aldığı bütün bu çabalar meydana gelen gelişmeleri bastırarak için hal çaresi olamamış, gelişmeler halkımızın lehinde, cuntanın aleyhinde daha da hızlanmıştır. Daha geçişe düşüncülen tedbirler daha şimdiden fazla bir uygulama alanı bulamamıştır.

Sömürgeci-faşist basın ve yayın kuruluşlarına geniş yer vermiş, iftira, yalan, çarpıtma, demagogik haber ve nitelendirmeler günlerce manşetlerden inmemiştir. Özellikle faşist cuntanın işbirlikçisi liberal-sağ Milliyet, Muhafazakârşah Tercüman ve Hürriyet gazetelerinde MIT'in açıklamaları sayfaları doldurmuştur. Bu arada Partimizin ve halkımızın yüce yol göstericisi Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN'ın öldürüldüğü biçiminde bir haber(ide) Milliyet gazetesinde yazılmış, bu yudruk haber ile halkımızın ve Parti militanlarının Parti önderliğine duyduğu güvenin sarsılması, direniş mücadelesinin halktan tecritinin gerçekleştirilmesi amaçlanmıştır.

Bölgedeki yankılarıyla ortaya çıktığı gibi gelişmeler ileric, devrimci güçlerin olumlu tepkileriyle karşılaşmış, öteden beri Kürdistan sorunu karşısında adeta sağır, duyarsız, aşırı bir itidallilik içinde davranmayı "politika" haline getirmiş bazı güçlerin dikkatlerini bile uyarmıştır. Henüz ileri düzeyde varmamış olsa da mevcut ilişki ve ittifakların güçleneceğine açık kanıt oluşturmuştur. Bundan sonraki gelişmelerin bu yönde artış göstereceğini beklemek hayal olamayacaktır.

3- 15 AĞUSTOS EYLEMSEL ATILIMININ GERÇEKLEŞMESİNİN TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN HALKLARI ÜZERİNDE YARATTIĞI OLUMLU ETKİ, FAŞİST CUNTANIN İÇİNE SÜRÜKLENDİĞİ SİYASAL ÇIKMAZ, HİDDETLE VE KUDURGANANLIĞIYLA FAŞİST SALDIRGANLIĞININ, SOLCU, DEVRİMCİ, DEMOKRAT, YURTSEVER, HATTA SOSYALİST, KOMÜNİST GEÇİCİN, KENDİLERİNİ BU BİÇİMDE LANSE EDEN REFORMİST-TESLİMİYETÇİ ÇEVRELERİN TEPKİSİ İSE FAŞİST CUNTA İLE AĞIZ BİRLİĞİ İÇİNDE HALKLARIN CELLADI BU GÜCÜ DESTEKLER MAHIYETTE OLMUŞTUR. BU CEPHENİN TUTUMU İLE KENAN EVREN-TURGUT ÖZAL ÇETESİNİN TAVRINI TEYİT EDİCİ BİÇİMDE OLMUŞ, HALKIMIZIN EN MEŞHUR VE VAZGEÇİLMEZ HAKKI OLAN DİRİNMEN SEÇENEĞİNE KARŞI SALDIRILARIN BİR KESİMLERDEN DE YUĞUN BİR BİÇİMDE GELDİ. BU GÜÇLER 15 AĞUSTOS İLE BİRLİKTE, DAHA DA ARTAN SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST CUNTANIN SALDIRGANLIĞINA GEKECEK OLARAK 15 AĞUSTOS EYLEMİNLİĞİNİ, YANI HALKIMIZIN SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST ZULME KARŞI DİRİNEŞİNİ GÖSTERMEYE ÇALIŞMIŞ, ONLAR DA BÜTÜN DİKKATLERİ BU EYLEMLİLİĞİN "NEDEN" OLDUĞU G. KÜRDİSTAN ÜZERİNE FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN YAPACAĞI (!?) SALDIRGANLIK ÜZERİNE ÇEKMEYE, DİRİNEŞİ VE SALDIRI EYLEMLERİNİ KÜÇÜK, SORUM-

suzluk örneği biçiminde göstermeye çalışmışlardır. Bu cephe değerlendirdiğimiz bazı güçler (Peşeng, ÖY, KUK vb. gibi) kendilerini ve teslimiyetlerini en uç noktasına vurdurarak, direnişçi eylemliliğe karşı toplantılar düzenlemeye, imza toplamaya, uluslararası Af Örgütü'nün bürolarını işgal edip, eylemleri desteklediklerini duyurmaya - evet amaç ayın böyledir- çabalamış, PKK'ye karşı mücadele etmek ölmüş köle ruhlarını canlandırmıştır. Sömürgeci-faşist cuntaya karşı hiç bir eylem içerisine girmeyen, ortak bir platforma hareket etmeye, eylem birliği yaratmaya görülmemiş bir saldırganlıkla hücum eden, halkımıza aşağılık kölece bir yaşamı reva gören, cuntaya karşı en ufak bir devrimci kıpırdanışı karşı "provakasyon", "MIT-CIA oyunu", "terörizm, anarşizm" vb. suçlamalarda bulunmakta tereddütü düşmerye bu sefler yaratıktır. PKK'ye önderliğinde gelişen UKM'ne saldırıya eylem yapabilmekte, biraraya gelip birleşebilmekte, cunta ile aynı ağız kullanarak direniş eylemliliğine saldırmakta, 11 (onbir) örgütün imza attığı bir ihanet belgesini imzalayabilmekte, halkımızın büyük bir çoğu ile sahip çıktığı 15 Ağustos eylemlerini "sorumsuzluk" olarak gösterebilmektedirler. Bundan daha büyük bir utanmazlık, düşkünlük, ihanet ve öneklilik örneğini kim gösterebilir!!

PKK'ye karşı saldıran korosunun öne çıkarılan figüranları olarak Kürt kökenli, soysuzlaşmış olan bu güçler saldıran ve karalamalarında hiç bir sınır ve ölçü tanımayıp, ağır-ları köpürürsünce küfürler yağdırırlar. Bay Burka'yın şahsında işi ihbarcılığa vurdırırken, durumu oldukça karantlık, provakator olduğunu kesin şüpheli olduğunu kişileri Ortadoğu'da sorumlu olarak piyasada dolaştırıp, örtükte Karşı suçlu olan kişileri yaratıp Avrupa'ya aktaran, komplocu girişimlerini yoğunlaştıran Peşeng'in, KUK'un konumuyla da daha farklı, provakator, komplocu bir duruma bürünmüşlerdir. Şimdi "SOL BİRLİK" içinde yer alan bu güçlerin konumunu geçmişteki bu konumlarından ayrı olarak ele almak mümkün değildir.

"SOL BİRLİK" in başı TKP'nin tavrı ise, kendi radyosundan olayların sicaklığı içinde verilen paket yorumla belli olmuştur. Daha kendi yer muhabirlerinden-varlığı meçhul- haber alamadığını belirttikten sonra, yeterince bilgi bile almayı bekledikten hemen alçakça bir nitelendirmeye girişmiş, faşist cuntanın işbirlikçiliğine soyunmuş haldeki formunu belli etmiştir. Halkımızın büyük bir sevinç ve coşku ile karşıladığı 15 Ağustos tarihsel atılımında "emperyalizmin parmağını" arayan bu güç, öteden beri emperyalizmi Kürdistan politikasını oynamasıyla kendisine nasil parmak atılmış olduğunu gizlemeye çalışmaktadır. Yine görkemli Şenkaya direnişini yudruk ve düzmece bir "mekutup" ile kamuoyundan gizlemeye, gerçek niteliğinden sapırmaya, sıradan bir olaymış gibi göstererek, küçük düşürmek için günlerce devam eden sinsi bir propaganda geliştirmiştir.

Bu güçlerin saldıran ve karalama kampanyasına bölgenin bazı kokuşmuş oportünist, reformist güçleri de katılmakta, provakasyona omuz verirken geri kalmadılar. Hatta bilincin alarak düşman ile bağı açıkça belli olan çabaları teşvik ettiler. Kendi tavırların halkta, ilericilerde, hatta kendi tabanlarında yarattığı tepki karşısında da yaptıklarına sahip çıkamama yüzüzlüğünü gösterdiler. Kendi tükürüklerini yalamaya kalkarak çıkan bildiriye yalıt etmediklerini, imza atanın kişi olarak insiyatif koyduğunu yalanını yudurarak gerçeklerin üstünü örtmeye çabalandılar. Ama kendilerinin

iyi bildikleri ve sistemli olarak geliştirilen çabalar bir PKK düşmanlığı biçiminde sürdürülecek bugün kendi tutumları ile dediklerini yalanlamaktan başka yapacakları birşey de kalmamıştır.

Böylece bir çok yönden PKK kuşatma altına alınıp, reformist-tasfiyeciler bir ağır ortasına düşürülmek istenirken, ardından do-laşlan ava diğer bazı güçler eliyle de yem uzatıldı. Kapılar kapatılıp, pencereler açık bırakılarak PKK tuzağa düşürülmeye, sözde PKK'ye karşı "olumlu" yaklaşım içinde gösterilen bu güçlerce bu gerçekleştirilmeye çalışılıp, yükselen direniş hamlesi daha başlangıcında iken dumura uğratılmaya, yolundan sap-tırılması çalışıldı.

4- "SOL BİRLİK" ÖLÜ DOĞMUŞTUR

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız 15 Ağustos eylemliliği ile birlikte yaşanan gelişmeler Türkiye ve Kürdistan Sol'u için bir anlamda denek taşı rolünü oynamış, saflar arasındakı ayrışmayı netleştirmiş, bir çok güç kendi konumuna uygun ilişki ve ittifak içerisinde hareket eder konuma gelmiştir. Ortaya çıkan pratik gelişmeler bunu doğrulayıcı niteliktedir. Yaşadığımız ortamın ürünü olan siyasal yelpazede "SOL BİRLİK", gizli, direksiz temasa biçiminde, bir hayal ürünü olarak ilişki ve ittifak içinde olduğu güçlerin sol içindeki sözcülüğünü yapmaya kalkarak yükselen direniş mücadelesini Avrupa ve Kürdistan'dan tasfiye etmek amacıyla oluşturulmuş bir yapılanmıştır.

Evvel, Türkiye devrimini de yakından etkileyen ülkemizdeki gelişmelerin merkezinde direnişin daha da geliştirilmesi, buna uygun düşen örgütsel kapasitenin mutlaka yaratılması, halklarımızın en gelişmiş ve mümkün olabilen en fazla genişlikteki savaşçı birliğinin yaratılması, direniş temelinde en güçlü, en sağlam ittifakların oluşturulması görevi hiç bir koşul altında ertelenmez bir biçimde kendisini daha da analıcılı bir sorun olarak dayatmış iken, direniş küfreden, kara çalan, halkımızın bu en soylu eylemine "yabancı parmağı" arayan, ihbar ve ihanetlerini doruğa yükselten, halkımızın direnmesi ve kendini savunmasına bile görülmemiş bir düşmanlık ile bakan, sosyal-soven, ulusal inkarcı, küçük-burjuva reformist-tasfiyeciler, sömürgeci-faşist cuntaya uşaklığın yarış atları kendi aralarında tasfiyeciler bir temelde "SOL BİRLİK" kurduklarını ilan ettiler. Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı adına hareket edeceği belirtilen bu tasfiyeciler ortaklığa neden ihtiyaç duyulduğu açıklar. Neden şimdiye kadar oluşturulmaya çalışılan devrimci-direnişçi birliğin yaratılması uğrunda mücadeleyle baltalayıp, kendi perspektifsizliklerinin, programsızlıklarının, eylemsizliklerinin bir aynası olan "GÜÇBİRLİĞİ PLATFORMU"nu dayatıp, bunda istenilen sonuca ulaşamayınca Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından oldukça olumsuz bir zemine kayış ifade eden, tasfiyeciliğin örgütlenişini TKP önderliği altında gerçekleştirdikleri de tarafımızdan yeterince bilinmektedir. Partimize çeşitli yazılarda yeterince dile getirilmiş ve devrimci kamuoyunun dikkatlerine sunulmuştur.

Söz konusu platformda "bizi birleştiren ortak anlayış" diye ifade ettikleri şeyin gerçekte katkısız bir burjuva kuyrukçuluğu olduğu apa-

çık ortadadır. Böyle bir çabanın esas amacı devrimin merkezi olan Kürdistan'da PKK öncülüğünde gelişen mücadeleyi tasfiye etmek; buradan da Türkiye devrimine de olumlu bir çıkışı mutlaka yaptırılacak olan Türkiye devriminin tasfiyesine ulaşış, her iki ülke devrimini de gömmektir. Varlığına kastedilen devrime sosyal-demokrasinin silahıyla, liberal burjuvazinin sahasında vurulmak istenmekte, gelecek bu biçimde karartılmaya, sosyal-demokrasinin en sağ kesimlerin istemlenince boğdurulmaya çalışılmaktadır.

Siyasal mücadele konusunda azıcık düşüncesi yoran ve kap-kara bir vicdan taşıyan hemen herkesin rahatsızlıkla teslim edeceği bir gerçek vardır: TKP, TİP, TSİP, TKEP, TKSP, PPKK adlarında Partilerin (!) yer aldığı ve bir benzerinin 1912 yılı Rusyası'nda Troçkistlerin, Otzovistlerin, Ultimatomcuların, Tanrı Arayıcıların gerçekleştirdiği tasfiyeci Ağustos Bloku'nun olduğu bu reformist-tasfiyeciler birliğin oluşturulmasının en önemli etmeni, 15 Ağustos eylemliliği ile büyük bir hamle yapan KUKM'nin vardığı aşamadır. Geline nokta başlıkların korku ve telaşlarını arttırmaktadır. Sömürgeci-faşizmin sarsıntı geçirmesine yolaçan KUKM'si yükseldikçe bunlar işbirlikçiliği istedikleri biçimde sürdürmeyecek, devrim adına hiç bir şey getirmeyeceği artık iyice deşifre olmuş sosyal-demokrasinin sol içerisindeki bu uzantılarının liberal-burjuvazinin ajanları oldukları iyice belirginlik kazanmıştır. Bu nedenle reformist işbirlikçi çizgilerinin tümüyle iflas edeceğine de hissedilen bu güçlerin korku ve telaşları daha da artmaktadır. Bunun bir ürünü olarak ulusal kurtuluş mücadelesi geliştিকে direniş mücadelesini bölge barışının bozulmasına (!) neden olarak göstermeye çabalama, sömürgeçiliğin ve emperyalizmin çıkarlarına göre çizilmiş sınırları meşru görme ve gösterme, direniş mücadelesine saldırı da o ölçüde artacaktır.

Tasfiyeciler ortaklığı oluşturulan siyasal şantajcılar ülkemizdeki devrimci-yurtsever gelişmelerin kazandığı boyutlardan kaygılanıyor, önce en aşırı küfür ve nitelendirmelerle birşey yapmadıkları, gelişmelerin önüne geçemedikleri ve giderek kendi konularını daha çok tehdit eden, gördükleri bir çokşulu yükselişin kendi kontrolüne alamadıklarından frenlemek, önünde yeni bir baraj oluşturmak için sosyal-demokrasinin tuzakını kuruyorlar. Avrupa sosyal-demokrasinin koyununda sömürgeci-faşist cuntanın işbirlikçisi SODEP, DSP, HP gibi Partilerle çeşitli temaslara biçiminde, ancak hiç bir ödün almadan tümüyle kendisini ona adapte etmeye hazır bir konumda uygulama alanına çıkmış bulunuyorlar. Tüm tarihi şiddetle yoğunlaşmış hakim bir sınıfın yanında şiddetle karşı kendisini tövbeli, eğer basyurusa ecinlerinin çarpacağına inanmış kabul eden en en pisirik, laçka, eylemsiz, pasif politikacılar, "demokratik", "barışçıl" mücadele önerileriyle cuntanın beğenisini kazanmaya, gazabından korunmaya çalışıyorlar. Bunun en açık işaretlerini yollamaktan, hayali biçimde de olsa burjuvazinin faşist olmayan kesimleriyle ittifak yapmaya hazır olduklarını belirtmekten hiç bir çekingenlik duymuyorlar.

Tarihteki tasfiyeci Ağustos bloku'nun bir benzerini farklı tarihi

koşullar altında oluşturan "SOL BİRLİK"deki tasfiyeciler blokun başını çeken TKP'nin 65 yıllık, diğerlerinin de en az 15-20'er yıllık tarihleri reformizmin, işbirlikçi tarifiyle tasfiyeciliğin tarihidir. Belirli bir devrimci mücadele geçmişi dayanmamaktadırlar. Devrimci değer anlamında hiç bir olumlu birikim yaratmamış, olumsuz tahribatlarıyla birer zehirotu görevini görmüşlerdir. Dolayısıyla belirli bir mücadele temelinde yükselmeyen bu eylemsiz örgütlerin eylemsiz temsilcilerinin birliği mücadele adına ortaya ne çıkarabilir? Gelecek için ne sunabilir? Somut bir programa sahip olmayan, yürütülecek mücadele ve örgüt biçimi belirlenmemiş, stratejisi sosyal-demokrasinin tezahüründe dokunmuş, perspektifi en fazla faşist cuntanın iktidardan gidip, 27 Mayıs Anayasası'nı yeniden yürürlüğe koyacak 12 Eylül öncesine legal siyasi ortamı yaratmakla sınırlı, emekçi halkların devrim ufkunu karartan, devrimci-demokratik kurtuluş hareketlerimizin tasfiyeciliğini örgütlenmekte olan bu birliğin halklara verecek bir şeyinin olması bir yana; kaçınılmaz biçimde onlara darbe vurmaya varacaktır.

Bu şürekânın yayınladığı "SOL BİRLİK DEKLARASYONU"nda şimdiye kadar ki beklentilerinin, faşist cuntanın kendiliğinden demokrasie dönceğinin umulduğunun açıkça itirafı vardır. Yazılarında bunu "Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeler faşist diktatörlüğün kendiliğinden yıkılmasını, rejimin liberalleşmesini veya demokrasie dönüşmesini beklemenin boş bir hayal olduğunu..." (abç) söyleyerek dolaylı da olsa açıkça ortaya koymaktadırlar. Ama bu hayalün suya düştüğünü, iç çekerek kendileri de sineye çekiyor ve varsa-yoksa sosyal-demokrasie adapte olmayı tek çıkar yol olarak görüyorlar. Daha somut bir pazarlığa girmeden sosyal-demokrasinin en soldaki kesimlerinin bile faşizme karşı tavırının daha netlik kazanmadığı, işbirlikçilik içinde bulanıklaştığı bir durumda bile bu kesimlerle ittifakı başa alması, karşılıklı beklenden hizmete koymuşlardı bile! Uşaklığın, kuyrukçuluğun bu tarzı pek az görününcinstendir. Belki bu konuda katettilerle mesafeden, belki de halkımız halen bir sürü olarak gör-düklerinden bunlar, faşist cuntanın yıkılmasından bahsediyorlar, ama bunun için hiç bir program önermiyor, bunu hangi temel örgüt ve mücadele biçimleri ile nasıl gerçekleştirebileceklerini belirtmekten kaçınıyorlar. Bununla da gerçek istem ve kimliklerini gizleyebiliyor umuyorlar. Daha ilerde de değişeceğimiz için geçelim.

Özünde devrimci tasfiye etmek, gömmek için başlatılan hareketin eylemsiz, pisirik, çekilmez temsilcilerinden oluşan bu blokun içinde PKK'nin yemini düşmanı, kent küçük burjuvazininin sömürgeçilik ile bağları yoğunluk gösteren en ödek bir kesiminin temsilciliği reformist-milliyetçi TKSP ve aynı yapının feodal-kompradorlar ile de güçlü bağlara sahip başka temsilcisi PPKK gibi söze iki tane de Kürt (!) örgütü vardır. Bunların birliğine sökmularının da özel bir anlamı vardır elbette. Devrimci kamuoyunun yakından bildiği bir tasfiyecilik süreci yaşanmaktadır. Bu karşı-devrimci saldırı Partimiz karşısında yenik düşmüştü ama, diğer birçok örgüte hakim olmuş, onları tasfiyeye götürmüştü. Tasfiyecilik sürecine en olumsuz bir

yapı ile giren Dev-işçi, HK, Partizan vb. nin oluşturduğu blok teşhir ve tecrit edilip, geriletilince teslimiyetçi-reformist kanat daha ileri adımlar atarak süreci bütüne hakim simdi en başta KUKM'ni yeniden gündemlerine koymuş bulunmaktadırlar. İşte sözkonusu Kürt örgütlerine bu tasfiyeciler blokta yer verilmemesinin esas amacı da budur. Amaçlarına uygun olarak tasfiyeciler birliğin devrimci birini Avrupa'da, diğerini de Kürdistan'da ön plana çıkarmak, mücadelenin çıkarları açısından uygunluk arzeden muhtelif alanlarda provakasyon yaratmaya, ayrıca bölgedeki bazı güçlerden de destek görerek bir girişimlerini arttırmaya, PKK'yi çeşitli güçlerle karşı karşıya getirmeye çabalamaktadır. Tasfiyeciler birliğin tam desteğe bu güçleri meşrulaştırmak için sarfettiği yoğun çabalara bakıldığında bunların ne tür planlarla iş çevireceklerini anlamak hiç de zor değildir.

"SOL BİRLİK" in başı, bayatlamış, kokuşmuş oportünizmin dehşetli TKP'nin Kürt Hareketine karşı tavır diğer güçlerin konumunda da belirlememizde önemli bir ögeyi oluşturur. Çünkü birliğe esas damgasını vuran TKP'nin dayatılmasıdır. TKP, geçmişte de, 1925-40 yılları arasında Kürdistan'da gelişen, tabanın da geniş halk kesimlerinin işgalci zulme karşı direniş biçiminde oluşan, ancak ilkel, feodal-aşiretçi önderlik altındaki ayaklanmaların karşısındaki tutumu ile, Kemalizmin soykırım ve katliamlarına adeta alkış çalan politikası akıldardan çıkmamıştır. Bir dönemde TKP, sosyal-sovenizmi yaşam felsefesi olarak benimsemiş, Kemalizmin koşulsuz kuyrukçuluğunu yapmış, Kürdistan'da gelişen ayaklanmalara "İngilizlerin kıskırtması" vb. yafatlar yapamış, katkısız burjuva uşaklığında ayak dirmiş, ısrarlı davranmıştır. Kemalizme, onun doğasına yabancı olan ilerçilik, devrimcilik, anti-emperyalistlik yakıştırmaması yap, göklere çıkmış, bu hareketin sol'daki uzantısı konumunu ise sahte bir muhalefetle maskeleye çalışmıştır. TKP'nin esas yapısı bu nitelikte olduğu Kürt Hareketine karşı sosyal-soven ödeki karakteri de hiç bir zaman değişmemiştir. Ancak farklı dönemlerde, yeni bir üyün gelişme ortamında bu politikanın geçersizliği kendini kanıtla-dıkça öz aynı kalmak koşulu ile biçimde siyasal ortama göre hareket etmeyi yeğlemiş, elektik, pragmatist bir yapıda seyretmiştir. Sosyal-soven yüzü açığa çıkıp, teşhiri geniş kesimler içinde gerçekleştিকে ve esas olarak Hareketimizin doğuşu ile birlikte Kürdistan sorunu kendisini daha çok ön plana çıkardıkça TKP'de sahte bir biçimde Kürt Hareketine dost görünmeye, faydacı tutumunu derinleştirmeye yönelmiştir. Daha 1976-77'lerde "sömürgeçilik tezi ayrılıklı burjuvazinin istemidir" diye, kendi radyosundan Kürdistan Devrimcilerini en adice küfürlerle karalamaya çabalayan TKP, birden bire baka batırılmış turnusol kağıdı gibi renk değiştirmeyi yeğlemiş, Kürt Hareketinin dostu (!) pozunu takınmıştır. Daha yakın geçmişte, 15 Ağustos şanlı atılımı karşısındaki tutumlarıyla Türk burjuvazisinin ne kadar sadık uşakı olduğunu kendi gerçekleriyle belirtmiştir. Pekki bu gedikli teslimiyetçi-reformist bay-larımız hangi olumlu çaba ile böyle bir "Kürt ve Kürdistan dostu" sıfatına layık oldular?!

Kemalizmin daha ilk yıllarında, ona tereddütsüz bir kuyrukçuluk yapan TKP, faşizm biçimine dönüş-yetçi-reformist kanat daha ileri adımlar atarak süreci bütüne hakim simdi en başta KUKM'ni yeniden gündemlerine koymuş bulunmaktadırlar. İşte sözkonusu Kürt örgütlerine bu tasfiyeciler blokta yer verilmemesinin esas amacı da budur. Amaçlarına uygun olarak tasfiyeciler birliğin devrimci birini Avrupa'da, diğerini de Kürdistan'da ön plana çıkarmak, mücadelenin çıkarları açısından uygunluk arzeden muhtelif alanlarda provakasyon yaratmaya, ayrıca bölgedeki bazı güçlerden de destek görerek bir girişimlerini arttırmaya, PKK'yi çeşitli güçlerle karşı karşıya getirmeye çabalamaktadır. Tasfiyeciler birliğin tam desteğe bu güçleri meşrulaştırmak için sarfettiği yoğun çabalara bakıldığında bunların ne tür planlarla iş çevireceklerini anlamak hiç de zor değildir.

Baylarımız oluşturdukları bu birlik ile tümüyle TKP'nin güdümü altında toplanırken bir rekabet ve bloklaşma eğiliminin oluşmasına karşı imiş gibi bir çaba içinde görün-üyorlar. Bu konuda deklarasyonda sol güçlerin birliği üzerine haklar da kesiyorlar. Ancak bu şartı tekrarlama tekrarlama en çok da kendileri birlik mücadelesini engelliyor, daha çok yörgüleri altındaki güçleri rekabet ve bloklaşma içerisinde kendileri tutuyor, PKK'ye düşmanlığı ise kemikleştirmeye çalışıyorlar. Giderek yoğunluk gösteren bu faaliyetlerini Türkiye ile de sınırlı tutmuyor, devrimin merkezi olan Kürdistan'da da yapıyor, rekabet ve bloklaşmayı bölgesel düzeye sür-dürme eğilimi taşıyorlar. Özellikle İKP'nin bu duruma en yakın, en az TKP kadar bu görevi yerine getirmeden azgın bir güç olduğunu belirt-medek geçemeyeceği.

TKP ve yandaşları Kürt halkına ihanet eden, en iğrenç güdülerini uğruna bu kutsal davayı satan, işi ihbarcılığa, sömürgeci-faşist cuntanın ağız ile küfürler yağdırmaya kadar vardırı, bütün bu aşaağlı girişimleri çok küçük menfaetler karşılığında yapan, görülmemiş utanmazlık örneklerini defalarca tekrarlamakta adeta zevk duyan, bu yapıları ile de halktan ziyade tecrit olup, en geniş kitleler nezdinde teşhirleri gerçekleştirilen TKSP, KUK, PPKK gibi tasfiyeciler örgütleri meşrulaştırma çabaları vardır. A-deta başka bir yabancı güç gibi bu güçleri zorla halka dayatıp, kabul ettirmek, halkın ısrarla reddedilişine karşı bu tutumu ısrarla dayatmak istiyorlar. Böylelikle bu güçlere dayanarak, kendii popülaritesini de kullanarak, Kürdistan'da daha çok müdahaleci bir rol oynamak istiyor, bu gerilemiş güçleri semirtmeye hayli çaba sarfediyorlar. Bu durum-larla sömürgeçiliğin işlevini sol içerisinde de yerine getirmekten geri durmadıkları özellikle vurgulamayı gerekli görüyoruz.

Yazının bu bölümünü sonuçlandırır-ırsak, şunu belirtmemiz gerekecektir: Tarihi 15 Ağustos eylemliliğinin yarattığı bir üyün gelişme ortamı çeşitli güçler arasındakı politik saflaşmayı da netleştirmiş, oluşturulan "SOL BİRLİK" içinde yer alan güçlerin de nitelikleri itibarıyla bu gelişmeleri netleştirmek, ülkemizdeki devrimci-yurtsever gelişmeleri frenlemek, Kürt küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareketlerini meşrulaştırmak istiyorlar. Oluşturulan birliğin böylesi bir amacı vardır. Bunu yaparken sah-tekarlık ve ikizlülülüğü vazgeçemeyecekleri bir öge olarak kullanılmakta, geleceğe programsız olarak, sosyal-demokrasie adapte olmuş bir biçimde çıkmak istemektedirler. Bir sonraki bölümde bu konuyu daha ayrıntılı olarak ele alacağız. ***

Impressum

V.i.S.d.P.
A. Çobanoğlu
Achenher Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50.00 bfr.		

15 Ağustos Tarihsel Atılımının...

Baştarafı Syf: 19'da

söylemektedir. Bir aileden bir devrimci, ya da savasçının çikması bunun için yeterli sayılmaktadır. Bu konuda devrimci ve savasçılara da çeşitli biçimlerde haber ulaştırarak ailelerinin başına geleceklerden kendilerinin sorumlu olduğu söylenip, Kürdistan insanında çok köklü olan ailecilik, devrimci safı dağıtmanın bir aracı kılınmak istenmektedir.

Beşincisi: halk için olduğu gibi, savasçılar ve devrimciler içinde mücadele yoğun karşı-devrimci propagandalarla bir çıkmaz gibi gösterilerek, adeta ateşle çevrelendikleri ve devlete sığınmaktan başka yaşam yolunun kalmadığı düşüncesi ve duygusu hakim kılınmaya çalışılmaktadır. "Pişmanlık Yasası" bu açıdan dikkatle izlenmelidir. Düşman, bu yasayla sözde yaşam için bir yol açma hoşgörüsünü göstermiştir. Ve bu yasaya gerçekten de oldukça umut bağlanmıştır. Pişmanlık Yasasından yararlanılmak için koyduğu süre kişilere son bir şans gibi dayatılmakta, kişilerin can telaşı içinde bu ihanet trenine yetişmeleri, yoksa iş isteneyeceği söylenerek devrimci saf-

lardan kopuşun hızlandırılması amaçlanmaktadır.

Altıncısı: düşman, tüm bu uygulamalarıyla bağ içerisinde devrimin karşısına bir ajan-millîs çetesi çıkarılmaya çalışılmaktadır. Silahlandırılan ve maasa bağlanan bu çeteler vasıtasıyla tarihi olarak uyguladığı Kürdî-Kürde kırkırtma politikasını gündeme sürmektedir. Bu kesinlikle küçümsenmeyecek ciddi tehlikelerden birisidir.

Yedincisi: düşman, daha çok ilkel milliyetçi örgütlenmelerden yararlanarak, doğrudan uygulamak istemediği bir çok uygulamayı onlar vasıtasıyla hayata geçirme politikasını gütmektedir. Sınıf çıkarları gereğince çok basit şeyler karşılığında satın alabildiği bu güçleri istediği gibi hizmetine koşabilirdi de nitelik görülebilmektedir. Bu güçler, özellikle Güney Kürdistan ve sınır bölgelerinde erzak ve ticaret serbestisi karşılığında sömürgeci adımla tehlikeli rollere soyunmuş durumdadırlar. Sömürgecilerle işbirliği halinde, birlikler içerisinde yer alan savasçılar caydırma, bu sahalarda faaliyetler üzerinde engel oluşturma ve daha da ötesi ciddi

bazı girişimlerin peşinde oldukları görülmektedir.

Düşman tüm bunlarla mücadeleyi içten ve dıştan kuşatmaya çalışmaktadır. Ve bugün en başta kırılması gereken kuşatma da yukarıda belirtilenlerdir.

Bütün bunları daha anlaşılır kılmak olan örneğimiz, bir Komd. Ön Yüzbaşısının imzasını taşıyan maktardır. Aileleri vasıtasıyla savasçılara itelen bir mektuptan söz etmekteyiz. Mektup aynen şöyle:

"Sabri SAKIN, Sabir SAKIN, Yasin GÜNEY, M. Ali GÜLER, ve Recep TEKİN, sizlere, bölge halkına ve tüm Kürt dediginiz insanlara (ki biz onları Orta Asya'dan birlikte göçtüğümüz bir Türk boyu olarak bağırma basmışız) hiç bir yararı olmayan sadece komünist Rusya'nın tarihi emellerine hizmet eden bir dava uğruna köyünüzden, ailenizden ve vatanızdan uzak yabancısı bir ülkede bulunuyorsunuz.

Üç gündür ailelerinizle görüşüyoruz. Sizin yokluğunuz onlara büyük acı ve utanç vermektedir. Bundan böyle de civarda olabi-

tan'da Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz, syf: 116-117)

"Uyulanan yasaklara ve işken- celere karşılık direniyoruz. Parça parça da olsak faşist uygulamalara karşı çıkıyor, söylediklerini yapmıyoruz. Kitle olarak direnişimizi sürdüreceğiz."

"Ancak biz de boş durmuyor, bütün gücümüzü safederrek bölgecilik, teslimiyete ve ihanete etkisiz kılacak, direnmeyi egemen kılacak istiyoruz. Politikamız direnmektir."

"Pişman değiliz, devamı haklıdır. Bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi iyi ediyoruz. Tarihin bizim için hüküm verattır."

"BU HAREKET MUTLAKA ZAFER KAZANACAKTIR" (Serxwebün-Aralık 1982, sayı 12, syf: 5-6-7, Mazlum, Hayri ve Kemal'in açıklamalarında)

Yukarıda örnekleri verilen iki gerçeklik cezaevlerinde en derinleşmiş ve boyutlanmış biçimleriyle yaşandı: Bir yanda, bir çorba kaşığında herşeyini satmaya hazır iğrenç ve iğrenç olduğu kadar da zavallı ve sefil ihanet gerçekliği; diğer yandan ise, en aklılasmış işkence ve baskılar altında sergilenen, düşmana direnç çıkartılan onurlu ve başeğme direniş gerçekliği. Faşist cuntanın emenliği altında yıllarca en soylu bir biçimde yaşatılan bu direniş gerçekliği, sonunda ihanete galebe çalarak, direniş bayrağını, ülkemizin doruklarında isyan ateşini bir daha sönmek üzere alevidiren Kürdî Savaşçılara devretti. Simit bu savaşın kızgın biçimleriyle ülkemizin dört bucağında yaşanıyordu. Bağımsızlık ve özgürlük savaşçılarının güç sesi halkımızı dört yıllık umutsuzluk uykusundan çekip çıkardı, onu zulme karşı ayağa dikti. Bu ses Kuzey-Batı Kürdistan'da yankılanmakla da kalmadı, tüm dünyaya yayıldı. Ortadoğuda, Avrupa'da, Güney ve Doğu Kürdistan'da sesine ses kattı. Bu gün ses karşılık da ihanet kendisi sefil sesini duyurmaya çalışıyor, ama öylesine zayıf, ürkek ve lanetli ki, bağımsızlık ve özgürlük savasçılarının sesleri arasında boğulmaktan kurtulmuyor. Evet, bundan sonra ihanet ne yaparsa yapsın, hangi yöneme başvurursa vursun ülkemizin doruklarında çınlayacak bir tek ses var: O da direniş gerçekliğimizin sesidir.

DEVAM EDECEK

lecek her olaydan (siz katılmasanız dahi) onların yardım, yataklık ve Apoculukla suçlanmalarına sebep olacaktır.

Bölgeden sıkıyönetim hudutları dışarıya çıkarılacak (yerel tabirle kaldırılacak) kişileri gösterir bir liste hazırlanmıştır ve sizlerin ailelerinin isimlerinin tümü bu listede vardır, sanyorum pişmanlık yasasındaki teslim olma tarihi olan 10 Eylül'den sonra bu uygulamaya başlanacaktır. Aileleriniz ve halkınıza bu acıları çekirtirken istikbalinden siz ne bekliyorsunuz? Gelip Türk adaletine teslim olmadığınız takdirde olabilecekleri sizlere sıralayalım:

1- Eylem ya da başka bir amaçla Türkiye'ye girdiğinizde gücünüzün öldürüleceksiniz.

2- Gene Türkiye'ye girdiğinizde veya sınır dışındayken, işlediğiniz sanılan 2 kişinin öldürülme olayı nedeniyle size düşmanlık besleyenler tarafından öldürüleceksiniz.

3- Apoculuğun sonunun olmadığını anlayıp Apoculardan ilişkinizi kesip yurtdışında yerleşmeye kalkarsanız, Apocular tarafından öldürüleceksiniz. (Bunun örnekleri geçtiğimiz günlerde çokça görülmüştür)

4- Bulduğunuz bölgede ün, şeker ve diğer ihtiyaç maddelerinin kılmasına ve pahalılaşmaya başladığını farkettiğinizdir. Bu olay Irak milislerinin ve askerlerinin, peşmergelerin ikmal hatlarını kesmelerinden kaynaklanmıştır. Yarın-öbür gün peşmergeler kaybederse Iraklılar tarafından öldürüleceksiniz.

5- Türk devleti, peşmergeleri, Apocuları barındırmaları, aksi takdirde peşmerge bölgesinde operasyon yapacağı yolunda sıkıştırarak ve peşmergeler tarafından öldürülecek veya Türk makamlarına teslim edileceksiniz.

Bildiğiniz gibi pişmanlık yasası çıktı ve bunun üzerine yakalanıp itirafta bulunan Mustafa Çimen, Hüseyin Tilki ve Ali Ozansoy gibi 1'inci sınıf lider seviyesindeki militanlar (10'dan fazla öldürme olaylarına katıldıkları kendileri söylemelerine rağmen) 18-24 yıl hapse mahkum oldular ve kesinlikle işkence görmediler. SİZLER TÜRK DEVLETİNE TESLİM OLMAYA VE TÜRK ADALETİNE SİĞİNMEYE ÇAĞIRIYORUM.

Ailelerinizle 3 gündür konuşuyoruz, bana güvencilerinizi sanıyorum. Ben de onlara güveniyor ve onları haklım olarak seviyorum. Yarın biriniz cesedinizi teşhis ettirmek için ana veya babanızı cesedinizin yanında görmek inanın beni üzecektir.

Aileleriniz masum olduğunuzdu, ıftıraya uğradığınız söylüyor. Masumiyetinizi ispatlamanın tek yolu gelip teslim olmak ve bana güvenmektir. Bugüne kadar şerefleri bir askerlik hayatım oldu. Söz verdiğim her şeyi yaptım ve yapamayacağım hiç bir şey için söz vermedim. Sizlere söz veriyorum: gelip teslim olduğunuzda; SINIRDAN HAKİM HUZURUNA ÇIKINUYA DEK KILINIZA DOKUNULMAYACAĞINA (ÖLDÜRÜLMEMEYECİĞİNİZE, İŞKENCE GÖRMEYECİĞİNİZE) PİŞMANLIK YASASINDAN İSTİFA EDECEĞİNİZE, NAMUSUM VE ŞEREFİM ÜZERİNE YEMİN EDERİM.

Cevabınızı değil, sizleri bekliyorum. Teslim olduğunuz andan itibaren benim için Apocu değil bir Türk vatandaşı olacaksınız.

İMZA
KEMAL ÜZGEN
Komd. ÖN Yüzbaşısı"

Sanırım bu belge Kürdistan'daki savaşın nasıl ve hangi araçlarla sürdürüldüğünü anlamak açısından tek başına bile yeterlidir.

Görülebileceği üzere saflaşma çok kesindir. Bir yandan sömürgecilik, diğer yanda ise Kürdistan'ı, Kürt-

lülü, Bağımsızlık ve Özgürlüğü temsil eden PKK-APOCULUK vardır. Bunun dışında bir yol daha yoktur. Ya devletten yana olunacak, halka, ülkeye ve insanlığa ihanet edilip kölece yaşama boyun eğilecek, ya da PKK'li olunup, onun önderliğinde ulusal kurtuluş cephesinde yer alarak bağımsızlık ve özgürlük için savaşılacaktır. İşte Kürdistan'daki siyasal gerçeklik ve hatta basit yaşam gerçekliği budur.

Sömürgeciler tek bir insanı bile devrim safından koparmak için olağanüstü bir çaba sarfetmektedirler. Buradan da açıkça görülmektedir ki, PKK ve ulusal kurtuluş safından yer almanın anlamı kişiyi sınırlı değildir. Birliğimizin anlamı ve safımızdaki kazanacağı her insanın değerini ne yazık ki düşman bizden çok daha iyi anlamakta ve buna uygun politikalar dayatmaktadır. (Bu konu üzerinde ileriki yazılarda daha ayrıntılı durmaya çalışacağız)

15 Ağustos 1984'den 15 Ağustos 1985'e kadar düşmanın uyguladığı, yönelim ve içinde bulunduğu durumu en genel hatlarıyla böyle belirleyebiliriz. Savaşın ulaştığı boyutu görmek açısından son olarak bir de düşmanın kendi değerlendirmelerini paylaşmak istiyoruz.

15 Ağustos 1984'de gerçekleştirilen bir dizi başarılı eylemle HRK'nin kuruluş ilanını yapıldığını ve düşmanın da "Güneş ve Huzur Operasyonları"yla karşı-devrimci saldırısını hızlandırırken birinci yıldönümü dolayısıyla sömürgeci, 16 Ağustos 1985 günü Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu ve Genel Kurmaylık İstihbarat sorumlusu Koramiral Vural Beyazıt'ın başkanlığında Türk ve yabancı basına yönelik bir basın toplantısı düzenlediler. Bu basın toplantısında övünerek belirtilen şu iddi: "Devletin karşısında bugün PKK-APOCULAR denilen bir güç vardır. Bunlarla devlet arasında bir savaş sürmektedir."

Tabii işin özünü sanıstan bu gerçek yanında, generaller devletin hangi uygulamaları sonuç almaya çalıştığını da ortaya koydular. Ve hatta yabancı basından öğrendiği kadaryıla geçen Ocak ayında Kürdistan kazaatları bombalandıklarını da bizzat itiraf etmek durumunda kaldılar. Basın toplantısının ortaya çıkardığı gerçek şu idi: 15 Ağustos tarihsel bir role sahiptir, HRK'nin ilanı belli bir dönem açılışında da ilandır, savaş giderek siddetlenecektir, her türlü sömürgeci şiddet ve ukaştırma çabalarına rağmen devrimci kurtuluş savaşının önüne geçilememekte ve tersine bozkrın alev alması gibi ulusal kurtuluş mücadelesi ülke sathında yaygınlaşmaktadır; bu ise savaşın giderek derinleştiğini sömürgeci devletin ve emfendilerinin pek arzu ettikleri huzur ortamının sağlanamayacağını, Kürdistan halkının sömürgecilerle huzur aramadığını ve tam tersine bağımsızlık ve özgürlüğü için savaşın kararlı olduğunu ortaya koymaktadır. Sömürgeciler, 15 Ağustos'un yıldönümü dolayısıyla bir basın toplantısı yapmaya iten temel nedeni de budur.

Yeraltı sunları bir kez toprağı deldirdi onun ışıkmalarını öneleyecek hiç bir kuvvet yoktur. Kürdistan'da da şimdi böyle bir gerçek yaşanmaktadır. Kürdistan halkı, sömürgeci zırlı delmiş, yaşama doğru akıma bağlanmıştır. Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz böyle bir sürecin içindedir. Sürece böyle yaklaşmak, tek tek olaylara takılmamak, elde edilecek başarılardan zafer sarhoşluğuna, zaman zaman uğranılabilecek başarısızlıklardan ve hatta kısası yenilgilerden ise moral bozukluğuna kapılmamak son derece önemlidir. Tarihin akışı artık belli olmuştur.

★★★

Kürdistan'da Özel Harp...

Baştarafı Syf: 17'de

gün durum farklı. Evet, yeni Rayberler, Hıdırlar türüde veya türütdü ve Alişerler yine katledildi, ama direniş bu kez boğulamadı. Direniş, asiretlerin, seyitlerin önderliğinde değil, tüm ülkenin ezilen işçi ve köylülerinin birliği temelinde ve PKK önderliğinde sürüyor. Ne Nuri DERSİMİLER yalnız, çaresiz ve sürgün ve ne de önderlik ortadan kaldırılabildi. Bu kez Alişerler daha fazla ve sesleri daha güv. Onların gerçekliği daha güçlü ve haklı. Ama Rayberlerin sesi çakal ulumasını andırıcasına ve işiçesine bir şehit bedeni, bir savaş esiri bekler gibi korkak ve soyuzca. Şimdi bu alcağa gerçeklik bir avuç yılan soylu tarafından temsil ediliyor. Bağımsızlıkçı direniş mücadelesine ise, milyonlar sahip çıkıyor. Rayberlik TC'nin yükselmesi döneminde ve direnişin ezilmesi temelinde belki güçlü oldu ama, bugün TC'nin çöküş çağında başarılı olması bir yana öli doğmuştur. İşte kanlıları: Yeni Rayberler ile yeni Alişerlerin mücadelesine ve düşüncelerine bakalım. Çemşişte olduğu gibi bugün de kaçmaya devam eden bu işi gerçeklikten hangisi daha güçlü? Cevabı bizzat bu iki gücün kendilerinden dinleyelim:

"Ben liseyi bitirdiğim zaman ailemden aldığım terbiye ile dini inançlarına ve Türk örf ve adetlerine bağlı bir idim... Ne oldu ise üniversite tahsili için gittiğim Ankara'da oldu..."

"Ben Kürtlerin bir ulus olarak kabul edilip edilmeyeceği konusunda da yabancısı idim. Türk kültürü ile yetişmiş ailemden böyle bir terbiye almış olduğumdan, önce Kürtlerin bir ulus olarak varlığını kabul edemedim. Ancak daha sonra, benim yaşadığım marksist düşüncesinin etkisi ile Kürtlerin bir ulus olarak kabul edilmeleri gerektiği görüşünü kabul ettim. Zaten birçok arkadaşım benim gibi önce komünizmi benimsedi ve sonra Kürt meselesini kabul etti. Bu strateji PKK'nin en büyük silahıdır..."

"Kişi olarak ben örgütle bağlarımı yalalandığım gün koparmaya karar verdim..."

"Gerçek kişiliğimi ortaya koyarak, komünist değil müslüman ve Türk olduğumu haykırmamın zamanının geldiğine karar verdim..."

"Bu kararımı uygun olarak da kendim ve örgütle ilgili bütün bilgi-

leri açıklayarak, pişmanlığımı dile getirdim. Örgütle bağlarımı koparmayı, gerçek kişiliğime dönüş olarak kabul ediyorum..."

"Girdiğimiz bu tavri Türk milleti ve Türkiye gerçeğine ve kendi gerçek kişiliğimize dönüş olarak kabul ediyorum... Devletimizin ve milletimizin bizi yeniden kabul etmesi ve bağırna basması için, devletin yanında mücadele etmeyi bir görev olarak kabullenmekteyiz..."

"Bu tavir Türklük şururunu yeni bir şahımsı, damarlarımızdaki soylu kanın ihanet isyanıdır. "Bu tavir Sakarya'da, Dumlupınar'da, Kocatepe'de vatan uğruna kanlarını aktaran şehitlerin ruhuna okunan Fatih'dir."

"Bu tavir Türklüğün yeni zaferidir..." (Tercüman Gazetesi, 3-4-5 Ekim 1983)

Evet, yukarıdaki sözler sırtlan soyunun ulumasıdır!

Ama bir de buna karşılık Alişerlerin, aslanların kükremesi var. Şimdi de ona kulak verelim:

"Direnmek Yasamaktır!"

"M. K. adında bir devrimci vardır, bu yiğit insan bir savaş esiri olarak hala Diyarbakır zindanlarında yatıyor. M.K'nin nasıl direndiği, o en olanaksız koşullarda nasıl büyük bir zafer kazandı işi anlaşılmalıdır. Faşist işkenceci cellat M'yi ayaklarından tavana asarak, kendisine görülmemiş cinsten işkenceler yapıyor; üstüne eğitilmiş köpekleri salıyor, köpeklerine ısırtıyor. Beraberinde bir goriller ekibine sürekli işkence yapmalarını emrediyor. İşkence yaptığı insanlardan attığı çığlıklardan zevk alan bu hayvanlaşmış sadist yaratık, aynı zevki M. karşısında da tatmak istiyor. Ama bu yiğit insanın ağzından çat bile çıkmıyor. 'Bir ah de' diyor faşist cellat, 'ağzından bir ah sözcüğü çıksın.' 'Hayır' diyor M, 'bu zevki asla tattırmayacağım. Size bu zevki tattırmamayı bir zafer olarak görüyorum. Bunun için de bütün işkencelerinizi düşlerimin arasından tek bir ah sözcüğü çıkmadan karşılayacağım.' Koşullardaki öteki tutuklular da işkenceye yatırılıyor. İşkenceci başı 'ne olur, bir ah de, tüm koşulları affedeyim' diye yalvarıyor. Ama günlerce süren işkencelere rağmen, en küçük bir ah sözcüğü çıkmıyor M'nin ağzından ve faşist cellat deliriyor, işkenceciler yeniliyorlar." (Kürdis-

Ekim Proleter Devriminin 68. Yılına Yükselen Direniş Mücadelemizle Selamlıyoruz

Her Türlü Oportünist Ögeden Arınmış, Sağlam ve Demir Disipline Sahip Olan Proletarya Partisi Zaferin Güvencesidir

Sovyet proletaryasının, büyük önder Lenin'in yol göstericiliğiyle, Çarlığı yıkıp zafere ulaşmasının ardından 68 yıl geçti. Dün olduğu gibi bugün de Ekim devriminin yol açtığı gelişmeler, dünya halklarının sosyalizm mücadelesine yol göstermektedir. Ekim devrimi, sadece ulusal düzeyde sınırlı kalmadı. Bunları da aşarak, ezilen ve sömürülen halklara kadar uzanan bir gelişmeye ortaya çıkardı. Proletarya hareketlerinin gelişip zafere ulaşma koşullarını yaratırken, ulusal sorunun sömürgeci sorunu ile kaynaşmasını ve bu mücadelelerde proletarya önderliğinin kurulmasını sağlamıştır. Tabii bu da yeni bir çağ, proleter devrimler çağının açılmasıdır.

1917'den günümüze varana kadar, Ekim devriminin açtığı çığırda birlikte yeryüzü küresi önemli değişikliklere uğradı. Dünyanın 1/3'ünde sosyalizmin egemenliği kurulurken bugün Asya'dan Latin Amerika'ya, Afrika'dan Ortadoğu'ya kadar ulusal kurtuluş ve proleter hareketleri gelişmekte, emperyalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkiler daha da şiddetlenmektedir. Emperyalizm her geçen gün biraz daha çöküşe giderken, bunun karşısında ise bağımsız ve özgür bir ortamda sosyalizm yolunda ilerleyen ülkelerin zaferleri yükselmektedir.

Üzerinden uzun yıllar da geçmiş olsa, Ekim devrimi etkisinden hiç birşey kaybetmemiştir. Gerek proleteryanın öncü gücü partinin kurulup geliştirilmesi, gerek kitlelerin devrim için seferber edilmesi ve gerekse de iktidar için mücadeleden yürütülmesi vb. konularda, bu büyük proleter devrimin şahsında somutlaşan gerçeklik bugün de geçerlidir. Bu, genelde marksist-leninist hareketler açısından belirtileceği gibi, özde Türkiye ve Kürdistan açısından da belirtilebilir. Özellikle de sorunun birçok yönüne bakıldığında, Türkiye ve Kürdistan devrimleri açısından da bugün vazgeçilmez olan bir çok gelişmenin nasıl sağlandığı rahatlıkla görülebilecektir. O halde, Ekim devrimine uluslararası bir nitelik kazandıran bir çok özelliğinin kavranması ve bizzat pratikte gerçekleştirilmesi devrimin zaferi açısından son derece gereklidir.

Lenin bir yazısında devrimin zafere girmesinin nedenlerini şöyle açıklıyordu: "Biz, devrimden uzun yıllar önce, çalışmasını biliyorduk. Bize boşuna 'kaya gibi sağlam insanlar' denmemiştir. Sosyal Demokratlar (Komünistler bn.) ilk silahlı saldırı ve atılım başarısızlığa uğraması yüzünden, yılmınlığa düşmeyecek, kendini kaybetmeyecek, maceralara kapılmayacak bir proleter partisi ortaya koymuşlardır." (Aktaran Bolşevik Parti Tarihi syf: 166) Bu alıntıda da açıkça anlaşılacağı gibi, devrimin zafere ulaşması için her şeyden önce bir proletarya partisinin sağlam temellerde oluşturulması gerekmektedir. Bu gerçekleştirilmeden, devrimin geliştirilmesi ve zafere götürülmesi mümkün olmaz.

Bolşevik Partisi uzun yıllar süren bir mücadele ve savaşım ortamında gelişip çelikleşirken, sağlam bir disipline de kavuşmuştur. Ama bu öyle kolay bir biçimde de gerçekleştirilmemiştir. Her türden tasfiyeciyi, yıkıcı ve oportüniste karşı amansız bir mücadele ile parti sağlamlaştırılmış ve güçlendirilmiştir. Stalin'in "parti kendisini oportünist öğelerden arındırarak güçlendirir" belirlemesi, Bolşeviklerin deneyinden en canalıcı yönüyle yaşanmış-

tır. Menşevikler, tasfiyeciler ve her türden devrim kaçkınları partiden uzaklaştıkça Bolşevik Parti güçlenmiş, çelikleşmiş ve devrime daha emin adımlarla ilerlemiştir. Bu nedenle Bolşevik Parti sürekli olarak saflarında çelikten bir disiplini egemen kılmiştir. Gerçekten Bolşevik Parti saflarında demirden bir disiplin olmasaydı; Lenin'in de ifade ettiği gibi "Bolşeviklerin 2,5 ay bile iktidarda kalmaları" mümkün değildi.

Parti içi mücadele, 1903'lerden itibaren Bolşevik ve Menşevik grupların ortaya çıkması ile birlikte şiddetlenmiştir. Menşevikler "partinin program ve tüzüğünü kabul eden ve isteyen herkesin parti üyesi olabileceğini" belirlerken, Lenin'in önderlik ettiği Bolşevik grup ise, bunun yetmediğini aynı zamanda parti örgütlerinin birinde de çalışmasının zorunlu olduğunu söylüyorlardı. Gelişmeler Bolşeviklerin haklılığını açık bir biçimde kanıtarken, partiyi, parti görevlerine karşı sorumluluk duymayanlarla doldurmanın anlamsızlığını da gösterdi. Menşeviklerin yaratmak istediği laçka, disiplinsiz ve merkezîyetçiliğin bulunmadığı bir partiydi. Böyle bir parti içinde, parti üyesi, partinin emir ve talimatlarını yerine getirme konusunda istediği gibi davranabiliyor ve hoşuna gitmeyen kararlara uymayabiliyordu. Açık ki böyle bir yapıda hareket eden bir parti, değil devrime kalkmak, üyelerini bile harekete geçiremez. İşte, Bolşevik Parti böyleyi ucubelerin geliştirilmesi istendiği bir dönemde şekillenerek, proleteryanın öncü örgütüne yararış bir disipline ulaşmıştır. Bunda en önemli payın da Menşevizm karşı sürdürülen kararlı ve tavizsiz bir mücadele de olduğu unutulmamalıdır.

1905 devriminin yenilgiye uğramasının en önemli nedenlerinden birinin de Menşeviklerin parti kararlarına uymaması olması, parti birliğini güçlendirmenin gerekliliği daha da vazgeçilmez kılıştı. Lenin'in de belirttiği gibi, "Parti üyelerinin kararları gerçekleştirilmediğinden emin olmalıdır." yoksa, alınan kararlar ne kadar doğru olursa olsun, kağıt üzerinde kalmaktan kurtulamaz. 1912'de gerçekleştirilen Bolşeviklerin Prag Konferansına kadar parti içi mücadele Menşevikler ve Bolşevikler arasında yoğun bir şekilde devam etmiştir. Devrimin geri çekilme döneminde tamamıyla tasfiyeciyi bir akıma döndüren Menşevikler, partiyi legale çıkararak, devrimi yükseltme görevinden alkoymak istiyorlardı. Lenin bu dönemde bunlara "Stolipin İşçi Partisi'ni" yaratmak istiyorlar, der. Legal bir "işçi partisinin" kurulmasına icazet veren, Çarın işçileri bakanı Stolipin, bu planla aynı zamanda devrimci örgütlerin tasfiyesini de hedefliyordu. Bu partinin sol içindeki uzantılarını ise Menşevikler oluşturuyordu. Menşevikler sürekli olarak, RSDİP'ni legale çıkarmak, illegal örgütlenme ve devrimci çalışmalarından alkoymak istiyorlardı. Onlara göre devrim geri çekilme sürecine girmiş, devrimi yeniden yükseltmenin koşulları mevcut değildir. Koşulların olgunlaşabilmesi için daha uzun yıllar beklemek gerekir, diyorlardı.

Bolşevikler ise bunun tam tersini savunarak, "geri çekilme taktiği hazırlık ve güçleri toparlama ve ardından yeniden devrimci çalışmaya hız vermektedir" diyorlardı. Ve devrimin koşullarını olgunlaştıracak çalışma da, devrimci çalışmadır diye belirtiyorlardı.

Artık, Menşeviklerle aynı parti

inde kalmann koşulları kalmamıştı. Bu nedenle Bolşevik grup 1912 Prag Konferansında, Menşeviklerin partiden çıkarılmaları kararını alarak, devrimci temellerde proleter partinin sağlamlaştırılması çalışmalarına hız verdiler. Bu adımı birlikte bir yandan parti güçlendirirken, diğer yandan ise devrimci kıpırdanışlar ve işçi hareketi gelişmeye başladı. Parti, artırılen kendisini frenlemek isteyen oportünist öğelerden kurtarmış, sağlam bir gelişme yoluna girmiştir. Lenin 1912'nin başında Prag Konferansı-

nın sonuçları üzerine Gorki'ye şunları yazıyordu: "Bu alçak iktidatörlere karşı, en sonunda partiyi ve merkez komitesini diriltmeyi başardık..." (Aktaran age. syf: 178). Evet, Prag Konferansı tasfiyeciliğe karşı Bolşevizmin zaferidir. İşte, bu zafer 1917 Ekim devriminin temelini de oluşturmuştur.

Bu dönemde Avrupa'da bir çok marksist parti kurulmasına rağmen, hiçbir leninist bir ilke olan "oportünist öğelerden partiyi arındırma" kuralını uygulamadılar. Buna muvaffak olan Bolşevik Partisi oldu. Bu anlamda Bolşevik Parti yeni tipte proletarya partisinin ilk örneğini de teşkil etmektedir. Lenin daha sonra yazdığı makalelerde bu gerçeği sık sık vurgulamış ve proletarya partilerinde oportünizm, grupçuluğu, hizipçiliği yer olmadığını belirterek, "Parti birliğini her şeyin üstünde tutun" vasiyetini bırakmıştır. Lenin, partinin birliğine çok önem veriyordu. Bunu hangi gerekçeyle olursa olsun zayıflatan gerçekte proletaryaya değil, burjuvaziye hizmet etmekteydi, demekteydi.

Menşeviklerin yaratmak istediği parti ise, bunun tam tersiydi. Parti legale çıkacak, devrimci mücadeleden vazgeçecek, Çarlık ile uzlaşacak ve her türlü oportünist, devrim düşmanı ve kaçkınlı saflarında barındıracaktı. Açık ki bunu kabul etmek, devrimden vazgeçmek ve bir anlamda intihar etmek, demektir.

Devrim öngünlerine yaklaşıldığında, sağ ve sol bir kanat şekillenmeye başladı. Başını Kamenev, Zinovjev ve Buharin'in çektiği blok, işi Krenski hükümetiyle uzlaşmaya kadar vardırıarak, ayaklanma tarihini açık olarak ilan ettiler. Bununla da ayaklanma hakkında burjuva hükümetini uyurarak, devrimcileri hazırlıksız yakalamaya hedefliyorlardı. Fakat, bu bile devrimin gelişmesine engel olmadı. İktidardan proletarya tarafından ele geçirilmesi ile birlikte, bu kez de Sol Komünistler saldırılarını yoğunlaş-

tırdılar. Sovyetlerin Almanya ile yaptığı Brest-Litovsk barış anlaşmasına karşı çıkan Sol Komünistler, SSCB'yi savaşın içine sürerek, daha iktidarın ilk günlerinde imha olmasına yolaçacak bir tezi savunuyorlardı. Gerek Sol Komünistler ve gerekse sağcıların partiyi doğru çizgisinden saptırma çabaları başarılı olamayarak, boşa çıkarıldı ve Bolşevik çizginin egemenliği sağlandı.

Tüm tasfiyeciyi, uzlaşmacı öğelerin etkisizleştirilmesi ile birlikte, parti daha da güçlendirilirken, ikti-

bir yazgısıdır. Devrimi daha değişik yöntemlerle içten saptırma, ideolojik olarak revize etme vb. gibi uygulamaları etkisiz kılamayan bu çevreler, devrimci mücadelenin doğru bir çizimde gelişimini sürdürmesi karşısında açığı saldırlara girişerek engellemeye çalışmaktadırlar. Bu gerçeğin daha bugünden Kürdistan'da yaşanmaya başlaması, bu güçlerin kemalist millisçeler biçiminde kadrolara ve kitlelere yönelik katliamları gündeme koymaları, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının doğru bir çizimde olması, emin adımlarla zafere ilerlemesi ve bu güçlerin her türlü tasfiye planları ve provakasyonlarının boşa çıkarılmasındandır.

Ekim Devrimi oportünizm, komploculuğa ve her türden tasfiyeciliğe karşı yoğunlaştırılan tavizsiz ve kararlı bir mücadele ile zafere ulaşabilirdi. O halde Kürdistan açısından da aynı gerçeklerden bahsetmek gerekmektedir. Daha düşmana karşı yeni yeni silahların geliştirilmeye başlandığı bir dönemde, her türden tasfiyecinin 6'lı, 12'li, 15'li birlikler biçiminde devrime karşı dikilmek istemeleri karşısında, tabii ki, tavizsiz ve acımasız olunmak zorundadır. Her türden oportünizm karşı yoğun bir mücadele yürütülmeli ki, devrimci maskesi altında düşmana hizmet edenlerin gerçek yüzü açığa çıkarılsın ve etkisiz kılınsınlar.

Lenin, oportünizm, revizyonizm ve her türlü etkilerine karşı sadece ulusal sınırlar içinde değil, uluslararası düzeyde de bir mücadele yürüttü. II. Enternasyonal partilerinde boy veren oportünizm ve sosyal-sovizmeye karşı amansız bir mücadele sürdürdü. Bu mücadeleyi, Ekim devriminin zaferi ile bir bütün olarak sosyal-sovizmeye ve oportünizmi alt ederek zafere ulaştırdı ve Marksizmin doğru temellerine oturtulmasını sağladı.

Bugün de uluslararası komünist hareket içinde revizyonizm, oportünizm yine kol uzatmış durumdadır. Bu durum karşısında Marksizm-Leninizme sahip çıkmaları, uluslararası düzeyde de proleteryanın sınıf ideolojisinin her türlü çarpıtılmaması için de yoğun bir mücadele yürütülmelidir. Bu, başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm proleter ve ulusal kurtuluş hareketleri için vazgeçilmez bir görevdir. Yıllardır revizyonizm ile karşılanan klasik komünist partilerin bir bu durumları ile devrimlerin önüne engel olarak dikilmelerine son verilerek halklara Leninizmin kız bayrağı sunulmalıdır. Revizyonist, oportünist partilerin beslenerek, devrime karşı olmaları sağlanarak, doğru marksist-leninist çizimde mücadele yürüten güçlere destek sunulmalıdır. Bu aynı zamanda tüm marksist-leninistlere düşen bir görevdir.

Ekim Devriminin 68. yılında uluslararası komünist hareketi bekleyen sorular, bu devrimin gerçekliği somut olarak kavranıldığında çözümlenebilecektir. Bu yönüyle de Ekim Devriminin etkileri günümüze için de geçerlidir. Din olduğu gibi bugün de Marksizm-Leninizm kılavuzluğunda çeliktin bir disiplin, yumruk gibi bir birliği olan bir parti önderliğinde, her türden tasfiyeciliğe, yıkıcılığa karşı amansız bir mücadele, sağlam ve emin adımlarla zafere ilerlemenin temel garantisidir. 1917'de ispatlanan bu gerçeklik 68 yıl sonra 1985'de de geçerliliğini korumakta; proleteryanın iktidar sorunu olduğu müddetçe de koruyacaktır.

Bugün tasfiyecilerin "yeni sosyalizm" "çeşitli görüşlerin birarada bulunması" vb. gibi ortaya atıldıkları düşünceler, daha önceleri Menşeviklerin, Kautskilerin savunduklarından başka birşey değildir. O dönemde Menşevikler vb. tarafından dile getirilenler, bugün onların karikatürleri tarafından savunulmaktadır. Hem de büyük bir utanmazlık ve demogoji ile çok yeni şeyler keşfetmişcesine ortaya atılmaktadırlar. Adeta yeni bir Amerika keşfetmiş gibi bu bayatlanmış teorilere sarılmaktadırlar.

Rusya pratiğinden ortaya çıkan diğer gerçek ise, Menşevikler, Sosyalist Devrimciler gibi hareketlerin, devrimin gelişmesi ve zafere ulaşması ile birlikte karşı-devrim saflarına kaymalarındır. Bu gerçek, tüm oportünist ve revizyonist partilerin

Zafer Marksizm-Leninizmin Kızıl Yolunda İlerleyen Dünya Halklarının Olacaktır!